ΟΥΤΕ ΦΑΣΙΣΜΟΣ, ΟΥΤΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ, ΚΑΤΩ Ο ΚΡΑΤΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ ΑΝΑΡΧΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αρ. Φύλλου 92
ΜΑΡΤΙΟΣ 2010
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Κινδυνεύει η Εθνική μας Ανεξαρτησία;

Κινδυνεύει η
Εθνική μας
Ανεξαρτησία;
Ερχόμαστε
να τη
σώσουμε!

Εθνική μας Ανεξαρτησία; Ερχόμαστε να τη σώσουμε!

«Το ΠΑΣΟΚ είναι σαν μια βουλωμένη τουαλέτα»

(Δήλωση του Θ. Πάγκαλου, εν έτει 2007 και λίγο πριν την εκλογή του Γιωργάκη)

Και το ελλαδικό κράτος, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε. Το τμήμα αναλύσεων και προβλέψεων της Deutche Bank, της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας, διατύπωσε την εκτίμηση ότι είναι πιθανόν να καταρρεύσει ο ...καπιταλισμός μέσα στον 21ο αιώνα, σε εννέα «επεισόδια».

Το πρώτο επεισόδιο είναι η κτηματομεσιτική κρίση στις ΗΠΑ (2008-2009) και το τελευταίο είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος. Το νόστιμο σε αυτή την πρόβλεψη είναι ότι η κατάρρευση του Ελληνικού κράτους είναι το «επεισόδιο Νο 2». Οι «στρατηγιστές» της Societe Generale, του αντίστοιχου γαλλικου τραπεζικού κολοσσού, προβλέπουν ότι η *«κατάρρευση του ευρώ είναι αναπόφευκτη ακόμα και αν σωθεί προσωρινά η Ελλάδα»*. Της ίδιας άποψης είναι και ο μεγιστάνας Σόρος, μέγας χορηγός κοινωνικών κινημάτων και επαναστάσεων ανά την υφήλιο. Ο όρος «σωτηρία» είναι η εκλαϊκευμένη απόδοση του «bailout», ενός οικονομικού όρου που σημαίνει *απαλλαγή από χρέη με αντάλλαγμα εκχώρηση νομής*.

Ίσως να τα παραλένε λιγάκι όλοι αυτοί, όμως η πλημμυρίδα ξένων δημοσιευμάτων για την Ελλάδα κάθε άλλο παρά τυχαία είναι. Δεν μπορεί να ενημερωθεί ένας τυχαίος βρετανός, γάλλος, γερμανός, αμερικάνος ή αυστραλός ακόμα και για το ποδόσφαιρο στη χώρα του, χωρίς να πέσει πάνω στην ποντικίσια μουρίτσα του Γιωργάκη με τα στρογγυλά ματάκια και τα μουστάκια, ούτε είναι σωστό να ξεκινήσει κάποιος κάτοικος της Εσπερίας την ημέρα του χωρίς να ξέρει την τρέχουσα αντιστοιχία ελληνικών και γερμανικών επιτοκίων.

Διάσημοι αναλυτές, βρίσκουν την ευκαιρία να γίνουν ακόμα διασημότεροι υπογράφοντας τρομακτικές «αποκαλύψεις» για τα οικονομικά αίσχη του ελλαδικού κράτους και τις άθλιες και αντιευρωπαϊκές συνήθειες των ελλαδιτών, όπως η παχυσαρκία, το κάπνισμα, τα ξενύχτια, η απατεωνιά και η κοπάνα.

Δεν είναι όμως όλοι οι Έλληνες ίδιοι. Οι ξένοι, που είναι πάντα αμερόληπτοι, δεν τσουβαλιάζουν τον Άριστο των Αρίστων, τον ημίθεο Γιωργάκη μαζί με τον υπόλοιπο συρφετό. Η γαλλική εφημερίδα Le Monde τού αφιερώνει ολοσέλιδο, φορτωμένο με εξευτελιστικές κολακείες αλλά και προειδοποιήσεις. Αυτός ο *«ξένος»*, αυτή η *«ιδιόμορφη ζέμπρα»*, ο *«τόσο λίγο Βαλκάνιος»*, αυτό το *«μίγμα φιλελεύθερου με αμερικάνικο στιλ και Σουηδού σοσιαλδημοκράτη, υποστηρικτής των ατομικών ελευθεριών, του κράτους πρόνοιας, του περιβάλλοντος και της τεχνολογικής προόδου»*. *«Όλος ο κόσμος τον κοιτά, από αυτόν εξαρτάται το ευρώ»*. Αλλά και τι *«εκλεπτυσμένοι τρόποι και ευγένεια»* και τι *«κορμοστασιά απαλλαγμένη από κάθε περιττό βάρος»*. Εννοείται ότι θα είχε χάσει αμέσως την δουλειά του όποιος έλληνας κολαούζος τολμούσε να συγγράψει τέτοια γλοιώδη αγιογραφία και θα είχε θαφτεί ζωντανός σε ένα σωρό από ζαρζαβατικά.

Όλως τυχαίως ο Γιωργάκης, αυτή η ζέμπρα, είχε ανακοινώσει την παραγγελία έξι φρεγατών από τον Σαρκοζύ και όλως τυχαίως είχε μόλις συμφωνήσει, μαζί και με την ανατολικογερμανίδα Άνγκελα Μέρκελ, την στενή επιτήρηση της Ελλάδας από τριμερή επιτροπεία-κηδεμονία, του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και της Κομισιόν, με αντάλλαγμα ένα τόσο δα ψιχουλάκι από την «εθνική ανεξαρτησία». Είναι το περίφημο «Bailout» που αναφέραμε παραπάνω.

Αλλά ο Ουράνιος Γιωργάκης δεν σταματά να διαβάσει το δημοσίευμα παρά μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Στροβιλίζεται αδιάκοπα σαν το ηλεκτρόνιο, ταξιδεύει με την ταχύτητα του φωτός σε μακρινές χώρες και ώσπου να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια μας έχει κιόλας κλείσει μια ντουζίνα συμφωνίες με προέδρους, σεϊχηδες, πρίγκιπες και μαχαραγιάδες και έχει δώσει άλλες τόσες συνεντεύξεις όπου διαπομπεύει, στην κυριολεξία, την χώρα που κυβερνά. Οι εξωτικές Ινδίες είναι ο πρώτος σταθμός.

Ο Ραούλ Γκάντι, γιος του Ρατζίβ Γκάντι, εγγονός της Ίντιρα Γκάντι και δισέγγονος του Τζαβαρχαλάλ (Παντίτ) Νεχρού, είναι σήμερα γραμματέας του Ινδικού Κόμματος του Κογκρέσου. Οι δύο γόνοι είχαν πολλά να πουν και να θυμηθούν. Ξεχωρίζουμε απόσπασμα διαλόγου που ακολούθησε με τους δημοσιογράφους, για το έντονα σουρεαλιστικό πνεύμα των απαντήσεων του Γιωργάκη.

Δημοσιογράφος: *«Είναι και μια φωτογραφία»*.

Γιώργος: *«Ναι, δώσαμε μια φωτογραφία που είχε τον Ανδρέα Παπανδρέου, δίπλα ο Ρατζίβ Γκάντι και βεβαίως και τους άλλους ηγέτες αυτής της πρωτοβουλίας, με μια μικρή ιδιόχειρη αφιέρωση»*.

Δημ.: «Με την Ίντιρα έχω την εντύπωση».

Γιώργος: «Έδωσα μια με τον πατέρα του».

Δημ.: *«Με την Ίντιρα είναι στην πρώτη»*.

Γιώργος: *«Ναι, το ξέρω. Αλλά εγώ έδωσα αυτή που ήταν και με τον πατέρα του. Με την Ίντιρα θα δώσω αύριο στη Σόνια Γκάντι, που έχει μια χειραψία του πατέρα μου με τη Σόνια»*.

Στο εσωτερικό τώρα, όσο και αν φαίνεται δυσβάσταχτη και ταπεινωτική, αυτή η περιβόητη Τριμερής Επιτροπεία ήρθε σαν σανίδα σωτηρίας για τους πολιτικούς μας που πλέον δεν χρειάζεται να κυβερνούν. Έχουν τώρα απεριόριστο χρόνο να λογομαχούν στα κανάλια, στη βουλή και στα καφενεία και να παραγγέλνουν όσες εξεταστικές τραβάει η ψυχή τους για να συμπληρώνουν τα εισοδήματά τους. Οι άσχημες μέρες που ο Παπακωνσταντίνου έδινε συνεντεύξεις αξύριστος, που τον κατσάδιαζαν οι ομόλογοί του υπουργοί στις Ευρώπες και έτρωγε από τις βρυξελλιώτικες καντίνες, πέρασαν ανεπιστρεπτί. Μα ο νους μας είναι ταξιδιάρικο πουλί και πάει λίγα χρόνια πίσω, στην «Ισχυρή Ελλάδα» του αξέχαστου Σημίτη, που υπηρέτησε ο Γιωργάκης ως πρώτος τη τάξει υπουργός, όπως και πολλοί άλλοι μέσα από υπουργεία, γραμματείες και ΜΚΟ.

Τα μέσα μαζικής εξημέρωσης, εν όψει και των «αδειοδοτήσεων», λιβανίζουν από το πρωί ως το βράδυ τον Γιωργάκη και διακόπτουν μόνο για να μεταδώσουν τα αποτελέσματα μιας νέας δημοσκόπησης, όπου το 95% των Ελλήνων συμφωνεί καθέτως και οριζοντίως με τα «μέτρα» ή τις τελευταίες πτυχές από το σκάνδαλο Ζήμενς. Σήμερα στο μικροσκόπιο είναι τα ιδιόχειρα σημειώματα και σκίτσα του κυρίου Χριστοφοράκου σε χαρτοπετσέτες κατά την διάρκεια γεύματος σε πανάκριβο εστιατόριο του Μονάχου, παρέα με λομπίστες και δυο φωτομοντέλα. Το πολύτιμο αυτό ντοκουμέντο συνέλεξε κρυφά το γκαρσόνι και το παρέδωσε στον ι-

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι αποφάσεις για τα «πρωτοφανή» μέτρα που θα επιβληθούν αναμένεται να ανακοινωθούν από μέρα σε μέρα, καθώς από ότι φαίνεται το χρονικό διάστημα που διήρκεσε το στάδιο προετοιμασίας των ιθαγενών έχει κριθεί επαρκές. Το σκιάχτρο του ΔΝΤ, που ούτως ή άλλως είναι εδώ και ήδη «συμβουλεύει», επιδεικνύεται σε όποιον επιμένει να διατηρεί έστω αμφιβολίες για την «αναγκαιότητα» τους.

Το μαχαίρι μπήκε στο λαιμό με απλό τρόπο από την πλευρά του κράτους: *«Δεν χρωστάω, χρωστάμε, γιατί τόσο χρόνια καλοί μου πολίτες δεν πληρώνατε τους φόρους που σας αναλογούσαν, γιατί θέλατε όλοι να προσληφθείτε στο δημόσιο και κάθε κόμμα όσο του αναλογούσε δεν σας χαλούσε το χατίρι. Οι δανειστές μας, λοιπόν, έχουν αγριέψει και μας γδέρνουν για να μας δανείσουν εκ νέου και απειλούν να μην μας δανείσουν καθόλου, αν δεν συναινέσετε στο επί πλέον γδάρσιμο που μας επιβάλλουν. Η απώλεια, ως εκ τούτου, μέρους της εθνικής μας κυριαρχίας είναι δυστυχώς δεδομένη, όπως και η στάση πληρωμών εάν δεν ξαναδανειστούμε για να καλύψουμε τις τρέχουσες ανάγκες…»*.

(Δήλωση του Θ. Πάγκαλου, εν έτει 2007 και λίγο πριν την εκλογή του Γιωργάκη)

Και το ελλαδικό κράτος, θα μπορούσαμε να προσθέσουμε. Το τμήμα αναλύσεων και προβλέψεων της Deutche Bank, της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας, διατύπωσε την εκτίμηση ότι είναι πιθανόν να καταρρεύσει ο ...καπιταλισμός μέσα στον 21ο αιώνα, σε εννέα «επεισόδια».

Το πρώτο επεισόδιο είναι η κτηματομεσιτική κρίση στις ΗΠΑ (2008-2009) και το τελευταίο είναι ένας παγκόσμιος πόλεμος. Το νόστιμο σε αυτή την πρόβλεψη είναι ότι η κατάρρευση του Ελληνικού κράτους είναι το «επεισόδιο Νο 2». Οι «στρατηγιστές» της Societe Generale, του αντίστοιχου γαλλικου τραπεζικού κολοσσού, προβλέπουν ότι η *«κατάρρευση του ευρώ είναι αναπόφευκτη ακόμα και αν σωθεί προσωρινά η Ελλάδα»*. Της ίδιας άποψης είναι και ο μεγιστάνας Σόρος, μέγας χορηγός κοινωνικών κινημάτων και επαναστάσεων ανά την υφήλιο. Ο όρος «σωτηρία» είναι η εκλαϊκευμένη απόδοση του «bailout», ενός οικονομικού όρου που σημαίνει *απαλλαγή από χρέη με αντάλλαγμα εκχώρηση νομής*.

Ίσως να τα παραλένε λιγάκι όλοι αυτοί, όμως η πλημμυρίδα ξένων δημοσιευμάτων για την Ελλάδα κάθε άλλο παρά τυχαία είναι. Δεν μπορεί να ενημερωθεί ένας τυχαίος βρετανός, γάλλος, γερμανός, αμερικάνος ή αυστραλός ακόμα και για το ποδόσφαιρο στη χώρα του, χωρίς να πέσει πάνω στην ποντικίσια μουρίτσα του Γιωργάκη με τα στρογγυλά θεο Γιωργάκη μαζί με τον υπόλοιπο συρφετό. Η γαλλική εφημερίδα Le Monde τού αφιερώνει ολοσέλιδο, φορτωμένο με εξευτελιστικές κολακείες αλλά και προειδοποιήσεις. Αυτός ο *«ξένος»*, αυτή η *«ιδιόμορφη ζέμπρα»*, ο *«τόσο λίγο Βαλκάνιος»*, αυτό το *«μίγμα φιλελεύθερου με αμερικάνικο στιλ και Σουηδού σοσιαλδημοκράτη, υποστηρικτής των ατομικών ελευθεριών, του κράτους πρόνοιας, του περιβάλλοντος και της τεχνολογικής προόδου»*. *«Όλος ο κόσμος τον κοιτά, από αυτόν εξαρτάται το ευρώ»*. Αλλά και τι *«ε-κλεπτυσμένοι τρόποι και ευγένεια»* και τι *«κορμοστασιά απαλλαγμένη από κάθε περιττό βάρος»*. Εννοείται ότι θα είχε χάσει αμέσως την δουλειά του όποιος έλληνας κολαούζος τολμούσε να συγγράψει τέτοια γλοιώδη αγιογραφία και θα είχε θαφτεί ζωντανός σαν το ηλεκτρόνιο, ταξιδεύει με την ταχύτητα του φωτός σε μακρινές χώρες και ώσπου να ανοιγοκλείσουμε τα μάτια μας έχει κιόλας κλείσει μια ντουζίνα συμφωνίες με προέδρους, σεϊχηδες, πρίγκιπες και μαχαραγιάδες και έχει δώσει άλλες τόσες συνεντεύξεις όπου διαπομπεύει, στην κυριολεξία, την χώρα που κυβερνά. Οι εξωτικές Ινδίες είναι ο πρώτος σταθμός.

Ο Ραούλ Γκάντι, γιος του Ρατζίβ Γκάντι, εγγονός της Ίντιρα Γκάντι και δισέγγονος του Τζαβαρχαλάλ (Παντίτ) Νεχρού, είναι σήμερα γραμματέας του Ινδικού Κόμματος του Κογκρέσου. Οι δύο γόνοι είχαν πολλά να πουν και να θυμηθούν. Ξεχωρίζουμε απόσπασμα διαλόγου που ακολούθησε με τους δημοσιογράφους, για το έντονα σουρεαλιστικό πνεύμα των απαντήσεων του Γιωργάκη.

Στο εσωτερικό τώρα, όσο και αν φαίνεται δυσβάσταχτη και ταπεινωτική, αυτή η περιβόητη Τριμερής Επιτροπεία ήρθε σαν σανίδα σωτηρίας για τους πολιτικούς μας που πλέον δεν χρειάζεται να κυβερνούν. Έχουν τώρα απεριόριστο χρόνο να λογομαχούν στα κανάλια, στη βουλή και στα καφενεία και να παραγγέλνουν όσες εξεταστικές τραβάει η ψυχή τους για να συμπληρώνουν τα εισοδήματά τους. Οι άσχημες μέρες που ο Παπακωνσταντίνου έδινε συνεντεύξεις αξύριστος, που τον κατσάδιαζαν οι ομόλογοί του υπουργοί στις Ευρώπες και έτρωγε από τις βρυξελλιώτικες καντίνες, πέρασαν ανεπιστρεπτί. Μα ο νους μας είναι ταξιδιάρικο πουλί και πάει λίγα χρόνια πίσω, στην «Ισχυρή Ελλάδα» του αξέχαστου Σημίτη, που υπηρέτησε ο Γιωργάκης ως πρώτος τη τάξει υπουργός, όπως και πολλοί άλλοι μέσα από υπουργεία, γραμματείες και ΜΚΟ.

Τα μέσα μαζικής εξημέρωσης, εν όψει και των «αδειοδοτήσεων», λιβανίζουν από το πρωί ως το βράδυ τον Γιωργάκη και διακόπτουν μόνο για να μεταδώσουν τα αποτελέσματα μιας νέας δημοσκόπησης, όπου το 95% των Ελλήνων συμφωνεί καθέτως και οριζοντίως με τα «μέτρα» ή τις τελευταίες πτυχές από το σκάνδαλο Ζήμενς. Σήμερα στο μικροσκόπιο είναι τα ιδιόχειρα σημειώματα και σκίτσα του κυρίου Χριστοφοράκου σε χαρτοπετσέτες κατά την διάρκεια γεύματος σε πανάκριβο εστιατόριο του Μονάχου, παρέα με λομπίστες και δυο φωτομοντέλα. Το πολύτιμο αυτό ντοκουμέντο συνέλεξε κρυφά το γκαρσόνι και το παρέδωσε στον ιδιοκτήτη του εστιατορίου που έτυχε (αγαθή η μοίρα!) να είναι Έλληνας και να διαβάζει τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Τα μποτίνια της Άννας Διαμαντοπούλου αξίας 380 ευρώ και ο χωρισμός της Ελένης Μενεγάκη γίνονται πρωτοσέλιδο, αναστατώνοντας σαλόνια και φτωχογειτονιές. Ας σπεύσει κάποιος ευρωπαίος Επίτροπος να καλέσει την υπουργό Άννα Διαμαντοπούλου και την τυχαία «Άννα Διαμαντοπούλου του Αναργύρου» και ας εφαρμόσει είτε την άχαρη σολομώντειο μέθοδο, είτε την λύση του γνωστού παραμυθιού. Η τυχερή, όποια και αν είναι, θα παντρευτεί τον Επίτροπο και θα ζήσουν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Καλά, και η αριστερά;

Η αριστερά είναι εδώ, «αποκλείει» χρηματιστήρια που συνεχίζουν κανονικά τις συναλλαγές τους, χτίζει τοιχαλάκια μπροστά από διπλομαντάλωμένες τράπεζες και πολεμά τον «φασιστικό κίνδυνο» με μπροστάρη τον «Μικρό Ήρωα»

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι αποφάσεις για τα «πρωτοφανή» μέτρα που θα επιβληθούν αναμένεται να ανακοινωθούν από μέρα σε μέρα, καθώς από ότι φαίνεται το χρονικό διάστημα που διήρκεσε το στάδιο προετοιμασίας των ιθαγενών έχει κριθεί επαρκές. Το σκιάχτρο του ΔΝΤ, που ούτως ή άλλως είναι εδώ και ήδη «συμβουλεύει», επιδεικνύεται σε όποιον επιμένει να διατηρεί έστω αμφιβολίες για την «αναγκαιότητα» τους.

Το μαχαίρι μπήκε στο λαιμό με απλό τρόπο από την πλευρά του κράτους: *«Δεν χρωστάω, χρωστάμε, γιατί τόσο χρόνια καλοί μου πολίτες δεν πληρώνατε τους φόρους που σας αναλογούσαν, γιατί θέλατε όλοι να προσληφθείτε στο δημόσιο και κάθε κόμμα όσο του αναλογούσε δεν σας χαλούσε το χατίρι. Οι δανειστές μας, λοιπόν, έχουν αγριέψει και μας γδέρνουν για να μας δανείσουν εκ νέου και απειλούν να μην μας δανείσουν καθόλου, αν δεν συναινέσετε στο επί πλέον γδάρσιμο που μας επιβάλλουν. Η απώλεια, ως εκ τούτου, μέρους της εθνικής μας κυριαρχίας είναι δυστυχώς δεδομένη, όπως και η στάση πληρωμών εάν δεν ξαναδανειστούμε για να καλύψουμε τις τρέχουσες ανάγκες…»*.

Κάπως έτσι θα μιλήσει ο τοπικός φύλαρχος μέσω διαγγέλματος κατά πάσα πιθανότητα πριν σπεύσει να παρουσιαστεί, όπως του ορίσθηκε ενώπιον της γερμανίδας καγκελαρίου και αμέσως μετά ενώπιον του προέδρου των ΗΠΑ. Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστεί κάποιος ότι οι αναγγελίες για τα «έκτακτα» μέτρα δεν διαφέρουν από τις σειρήνες ενός συναγερμού που προειδοποιεί για τις επικείμενες βομβαρδιστικές επιχειρήσεις σε κατοικημένες περιοχές. Μόνο που εδώ μπορεί να υπολογιστεί με ακρίβεια ο αριθμός των θυμάτων της επικείμενης «πολεμικής» επιχείρησης, που με περίσσιο θράσος πήρε τον κωδικό «Διάσωση».

Πράγματι, ο αντίκτυπος κοινωνικά θα είναι ανάλογος με εκείνον που θα είχε ένας παρατεταμένος βομβαρδισμός, αλλά και οι όροι θα είναι σαν αυτούς που επιβάλλονται μετά τον τερματισμό ενός πολέμου από τους νικητές στους ηττημένους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο πρέπει να πειστεί το σύνολο της κοινωνίας ότι είναι τουλάχιστον συνυπεύθυνο, να νιώσει ταπεινωμένο και να αποδεχθεί τους επαχθείς όρους που επιβάλλονται σε κάθε ηττημένο.

Μ' άλλα λόγια, ο καθένας πρέπει να πειστεί ότι δεν έχει άλλη διέξοδο παρά να πειθαρχήσει στους νέους όρους σκληρότερης επιβολής που τίθενται ως τιμωρία για την «απατεωνιά του, την σπατάλη του και την απειθαρχία του». Θα πρέπει λοιπόν ο καθένας να νιώσει αδύναμος μπροστά σε μια κατάσταση όπου θα πρέπει να κρίνεται αδιανόητη οποιαδήποτε άλλη στάση από την απόλυτη πειθάρχηση, καθώς «κρίνεται» η τύχη κοτζάμ ευρωζώνης, κοτζάμ εθνικής κυριαρχίας.

Σιγά σιγά βέβαια και εσχάτως με την βοήθεια των λεγόμενων πνευματικών ταγών μαθαίνουμε ότι η χρεοκοπία ή ο κίνδυνος χρεοκοπίας δεν είναι μόνο οικονομικού χαρακτήρα, αφού η «αναγέννηση» θα έρθει με την αλλαγή νοοτροπίας κράτους και πολιτών. Φαίνεται λοιπόν ότι έχει έρθει για τα καλά το τέλος των αυταπατών για κεκτημένα και πάσης φύσεως ακλόνητα δικαιώματα και αυτό όπως προαναφέραμε θα πρέπει να βιωθεί ως εθνική τα-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

Της ίδιας άποψης είναι και ο μεγιστάνας Σό-ρος, μέγας χορηγός κοινωνικών κινημάτων και επαναστάσεων ανά την υφήλιο. Ο όρος «σωτηρία» είναι η εκλαϊκευμένη απόδοση του «bailout», ενός οικονομικού όρου που σημαίνει *απαλλαγή από χρέη με αντάλλαγμα εκχώρηση νομής*.

Ίσως να τα παραλένε λιγάκι όλοι αυτοί, όμως η πλημμυρίδα ξένων δημοσιευμάτων για την Ελλάδα κάθε άλλο παρά τυχαία είναι. Δεν μπορεί να ενημερωθεί ένας τυχαίος βρετανός, γάλλος, γερμανός, αμερικάνος ή αυστραλός ακόμα και για το ποδόσφαιρο στη χώρα του, χωρίς να πέσει πάνω στην ποντικίσια μουρίτσα του Γιωργάκη με τα στρογ-

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΑΘΗΝΑΣ
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΑ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5–7μμ
***
Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
είναι ανοικτά Τετάρτη
5.30 – 8 το απόγευμα
και Σάββατο από 10.30πμ – 2.00μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας
69 92 23 12 86
***
Ο Κύκλος Σύνταξης
της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
συναντιέται
κάθε Τρίτη απόγευμα στις 7, στο χώρο της Αναρχικής Αρχειοθήκης Αθήνας
Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
****
Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,
εάν πρόκειται να στείλετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα,
θα πρέπει να απευθύνονται
στον Παναγιώτη Λιόλιο,
ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 26054, Τ.Κ. 10022, ΑΘΗΝΑ

Η ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ μας διεύθυνση είναι:
diadromi@revolution.gr,
& το τηλέφωνο επικοινωνίας
69 73 79 92 07

...ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι αποφάσεις για τα «πρωτοφανή» μέτρα που θα επιβληθούν αναμένεται να ανακοινωθούν από μέρα σε μέρα, καθώς από ότι φαίνεται το χρονικό διάστημα που διήρκεσε το στάδιο προετοιμασίας των ιθαγενών έχει κριθεί επαρκές. Το σκιάχτρο του ΔΝΤ, που ούτως ή άλλως είναι εδώ και ήδη «συμβουλεύει», επιδεικνύεται σε όποιον επιμένει να διατηρεί έστω αμφιβολίες για την «αναγκαιότητα» τους.

Το μαχαίρι μπήκε στο λαιμό με απλό τρόπο από την πλευρά του κράτους: «*Δεν χρωστάω, χρωστάμε, γιατί τόσο χρόνια καλοί μου πολίτες δεν πληρώνατε τους φόρους που σας αναλογούσαν, γιατί θέλατε όλοι να προσληφθείτε στο δημόσιο και κάθε κόμμα όσο του αναλογούσε δεν σας χαλούσε το χατίρι. Οι δανειστές μας, λοιπόν, έχουν αγριέψει και μας γδέρνουν για να μας δανείσουν εκ νέου και απειλούν να μην μας δανείσουν καθόλου, αν δεν συναινέσετε στο επί πλέον γδάρσιμο που μας επιβάλλουν. Η απώλεια, ως εκ τούτου, μέρους της εθνικής μας κυριαρχίας είναι δυστυχώς δεδομένη, όπως και η στάση πληρωμών εάν δεν ξαναδανειστούμε για να καλύψουμε τις τρέχουσες ανάγκες…*».

Κάπως έτσι θα μιλήσει ο τοπικός φύλαρχος μέσω διαγγέλματος κατά πάσα πιθανότητα πριν σπεύσει να παρουσιαστεί, όπως του ορίσθηκε ενώπιον της γερμανίδας καγκελαρίου και αμέσως μετά ενώπιον του προέδρου των ΗΠΑ. Δεν θα ήταν υπερβολή να ισχυριστεί κάποιος ότι οι αναγγελίες για τα «έκτακτα» μέτρα δεν διαφέρουν από τις σειρήνες ενός συναγερμού που προειδοποιεί για τις επικείμενες βομβαρδιστικές επιχειρήσεις σε κατοικημένες περιοχές. Μόνο που εδώ μπορεί να υπολογιστεί με ακρίβεια ο αριθμός των θυμάτων της επικείμενης «πολεμικής» επιχείρησης, που με περίσσιο θράσος πήρε τον κωδικό «Διάσωση».

Πράγματι, ο αντίκτυπος κοινωνικά θα είναι ανάλογος με εκείνον που θα είχε ένας παρατεταμένος βομβαρδισμός, αλλά και οι όροι θα είναι σαν αυτούς που επιβάλλονται μετά τον τερματισμό ενός πολέμου από τους νικητές στους ηττημένους. Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο πρέπει να πειστεί το σύνολο της κοινωνίας ότι είναι τουλάχιστον συνυπεύθυνο, να νιώσει ταπεινωμένο και να αποδεχθεί τους επαχθείς όρους που επιβάλλονται σε κάθε ηττημένο.

Μ' άλλα λόγια, ο καθένας πρέπει να πειστεί ότι δεν έχει άλλη διέξοδο παρά να πειθαρχήσει στους νέους όρους σκληρότερης επιβολής που τίθενται ως τιμωρία για την «απατεωνιά του, την σπατάλη του και την απειθαρχία του». Θα πρέπει λοιπόν ο καθένας να νιώσει αδύναμος μπροστά σε μια κατάσταση όπου θα πρέπει να κρίνεται αδιανόητη οποιαδήποτε άλλη στάση από την απόλυτη πειθάρχηση, καθώς «κρίνεται» η τύχη κοτζάμ ευρωζώνης, κοτζάμ εθνικής κυριαρχίας.

Σιγά σιγά βέβαια και εσχάτως με την βοήθεια των λεγόμενων πνευματικών ταγών μαθαίνουμε ότι η χρεοκοπία ή ο κίνδυνος χρεοκοπίας δεν είναι μόνο οικονομικού χαρακτήρα, αφού η «αναγέννηση» θα έρθει με την αλλαγή νοοτροπίας κράτους και πολιτών. Φαίνεται λοιπόν ότι έχει έρθει για τα καλά το τέλος των αυταπατών για κεκτημένα και πάσης φύσεως ακλόνητα δικαιώματα και αυτό όπως προαναφέραμε θα πρέπει να βιωθεί ως εθνική ταπείνωση. Μόνο που κάθε εθνική ταπείνωση συνοδεύεται και με το απαραίτητο σχέδιο εθνικής αναγέννησης, όπου ο «νέος» πατριωτισμός θα συνεγείρει το θύμα και το θύτη, τον συνταξιούχο και τον βιομήχανο, και πάει λέγοντας.

Ο «νέος» πατριωτισμός, η «κάθαρση» και η εθνική ψυχική ανάταση δεν θα πέσουν βέβαια από τον ουρανό. Θα εκφραστούν μέσω μιας ανανεωμένης πολιτικής ελίτ, που ταυτόχρονα θα εγγυηθεί για την τάξη και την ασφάλεια στους δρόμους όπου η «εγκληματικότητα» θα έχει απογειωθεί.

Και ο θαυμαστός καινούργιος κόσμος είναι ήδη εδώ και ας επιμένουν να ψάχνουν ορισμένοι με το ντουφέκι για μελανοχίτωνες για να ξορκίσουν το «κακό». Απελευθερωμένα εδάφη δεν μπορεί να υπάρξουν όσο θα υπάρχει κράτος και εξουσία. Οφθαλμαπάτες όμως και κινηματικές ψευδαισθήσεις, απ' ό,τι φαίνεται, υπάρχουν πολλές…

Μάρτιος 2010

Ο Κύκλος Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τα μέσα μαζικής εξημέρωσης, εν όψει και των «αδειοδοτήσεων», λιβανίζουν από το πρωί ως το βράδυ τον Γιωργάκη και διακόπτουν μόνο για να μεταδώσουν τα αποτελέσματα μιας νέας δημοσκόπησης, όπου το 95% των Ελλήνων συμφωνεί καθέτως και οριζοντίως με τα «μέτρα» ή τις τελευταίες πτυχές από το σκάνδαλο Ζήμενς. Σήμερα στο μικροσκόπιο είναι τα ιδιόχειρα σημειώματα και σκίτσα του κυρίου Χριστοφοράκου σε χαρτοπετσέτες κατά την διάρκεια γεύματος σε πανάκριβο εστιατόριο του Μονάχου, παρέα με λομπίστες και δυο φωτομοντέλα. Το πολύτιμο αυτό ντοκουμέντο συνέλεξε κρυφά το γκαρσόνι και το παρέδωσε στον ιδιοκτήτη του εστιατορίου που έτυχε (αγαθή η μοίρα!) να είναι Έλληνας και να διαβάζει τη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Τα μποτίνια της Άννας Διαμαντοπούλου αξίας 380 ευρώ και ο χωρισμός της Ελένης Μενεγάκη γίνονται πρωτοσέλιδο, αναστατώνοντας σαλόνια και φτωχογειτονιές. Ας σπεύσει κάποιος ευρωπαίος Επίτροπος να καλέσει την υπουργό Άννα Διαμαντοπούλου και την τυχαία «Άννα Διαμαντοπούλου του Αναργύρου» και ας εφαρμόσει είτε την άχαρη σολομώντειο μέθοδο, είτε την λύση του γνωστού παραμυθιού. Η τυχερή, όποια και αν είναι, θα παντρευτεί τον Επίτροπο και θα ζήσουν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα.

Καλά, και η αριστερά;

Η αριστερά είναι εδώ, «αποκλείει» χρηματιστήρια που συνεχίζουν κανονικά τις συναλλαγές τους, χτίζει τοιχαλάκια μπροστά από διπλομανταλωμένες τράπεζες και πολεμά τον «φασιστικό κίνδυνο» με μπροστάρη τον «Μικρό Ήρωα» του αντιφασισμού, τον υπουργό ΠΡΟστασίας Πολιτικώς Ορθών (ΠΡΟ.Π.Ο.)

Ένας νέος «χρυσούς αιών» με την υπογραφή Γιωργάκη και με την «τεχνογνωσία» του ΔΝΤ ανατέλλει.

Χαίρε Καίσαρ, οι μελλοθάνατοι σε χαιρετούν!

Λεόν

ΕΑΝ ΔΕΝ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΣΕ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ Ή ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΑΖΙ ΜΑΣ

«Μπίζνες» με παρελθόν, παρόν και μέλλον

Η «ΤΕΧΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ» ΤΟΥ ΔΝΤ, Ο ΓΑΛΛΟ-ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΣ ΑΞΟΝΑΣ, Ο «ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΣΩΣΗΣ» ΚΑΙ ΟΙ «ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ» ΤΟΥ ΣΟΡΟΣ

Μια μόλις ημέρα μετά την απεργία της 24ης Φλεβάρη, οι γνωστοί διεθνείς οίκοι αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας κρατών, όπως το ελληνικό, ξεκαθάρισαν ένα σημαντικό όρο που θέτουν για μια μελλοντική ευνοϊκή τους κρίση: την διασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης. Δεν είναι απαραίτητο, βέβαια, να έχει κανείς ειδικές γνώσεις ή πληροφορίες για να αποφανθεί ότι προφανώς κάτι τέτοιο δεν είναι πρωτόγνωρο σε τέτοιους είδους συναλλαγές, όσο και να εξανίστανται, κατά καιρούς οι υπέρμαχοι των δημοκρατικά εκλεγμένων κυβερνήσεων για την δήθεν υπέρβαση του ρόλου των «αγορών».

Στην προκειμένη περίπτωση, για εκείνο που ίσως αξίζει να αναρωτηθεί κανείς, είναι γιατί κάτι που αναμφίβολα ήταν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων σε κάθε ανάλογη περίπτωση στο παρελθόν, χωρίς όμως πολλές-πολλές τυμπανοκρουσίες, τώρα τίθεται τόσο απροκάλυπτα και τόσο εκβιαστικά. Μ' άλλα λόγια, ποια θα μπορούσε να είναι η στόχευση μιας τέτοιας ανοιχτής παραδοχής και επισημοποίησης μιας δεδομένης και στο παρελθόν, απαίτησης εκείνων που εκφράζουν τα συμφέροντα χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, όπως οι τράπεζες, αλλά και χρηματιστηριακών κεφαλαίων και διαφόρων άλλων επενδυτικών «προϊόντων» και «παραπροϊόντων» ή «τοξικών» και «καθαρών» παραγώγων τους;

Τα πράγματα είναι απλά. Το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δύο το πρόσωπο. Δεν είναι, βέβαια, οι «κακές» αγορές που εκβιάζουν τις «καλές» κυβερνήσεις για σκληρό-

το κεφάλι; Αυτά που η αριστερά χαρακτήριζε ιερά και όσια, απαραβίαστα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργατικών κινημά-

περιμένουν τον κύριο επίτροπο, καταφθάνει ο επικεφαλής της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας στην Αθήνα, ενώ ο Παπαν-

που η επιθυμητή κατεύθυνση είναι ο περιορισμός της κρατικής χρηματοδότησης σε μικρό κομμάτι της σύνταξης, ενώ η υπόλοιπη σύνταξη θα προκύπτει με «ανταποδοτική» λογική, δηλαδή να υπάρξει εναρμόνιση των καταβαλλόμενων συντάξεων με τις εισφορές που πλήρωσαν οι ασφαλισμένοι κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου.

Ούτε βέβαια η ουσία βρίσκεται αν, με αυτή την ευκαιρία, τα ευρωπαϊκά κράτη ιδρύσουν ένα μηχανισμό αντίστοιχο του ΔΝΤ, από τον οποίο μπορούν να αντλήσουν τεχνογνωσία και συμπεράσματα από τις γνωστές «εμπειρίες» του.

Ας δούμε, όμως, τι έγραφε για τις περιβόητες «συνταγές» του ΔΝΤ ο «πολύς» George Soros ήδη το 1997: «*Τα προγράμματα του ΔΝΤ έχουν χρησιμεύσει ως εγγύηση-βοήθεια για τους δανειστές και συνεπώς τούς έχουν ενθαρρύνει να συμπεριφέρονται ανεύθυνα· αυτό αποτελεί μια μεγάλη πηγή αστάθειας στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Όπως εξήγησα νωρίτερα, υπάρχει μια ασυμμετρία στον τρόπο που αντιμετωπίζει το ΔΝΤ τους δανειστές και τους δανειζόμενους. Θέτει όρους στους δανειζόμενους, αλλά όχι στους δανειστές· το χρήμα δανείζεται και οι όροι που επιβάλλονται επιτρέπουν στις χώρες οφειλέτες να ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους με καλύτερο τρόπο απ' ότι θα μπορούσαν σε διαφορετική περίπτωση. Με αυτό τον έμμεσο τρόπο το ΔΝΤ βοηθούσε τις διεθνείς τράπεζες και άλλους πιστωτές*».

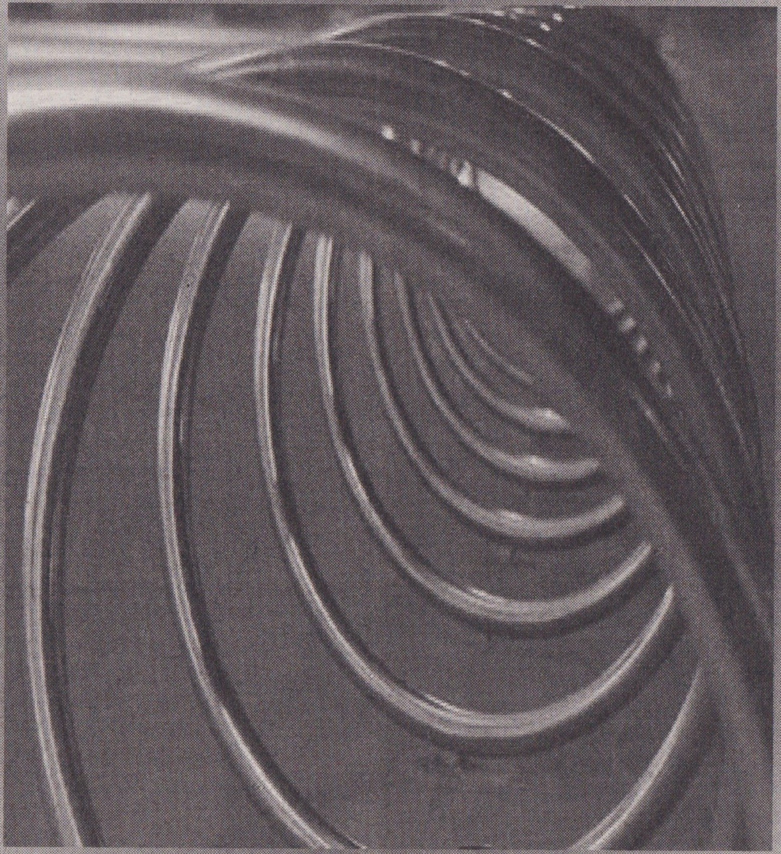
Και φυσικά κάτι ξέρει από κερδοσκοπικά τερτίπια ο «φιλάνθρωπος» κύριος Σόρος, που μόνο το 1992 κέρδισε 1,1 δις. δολάρια

Μια μόλις ημέρα μετά την απεργία της 24ης Φλεβάρη, οι γνωστοί διεθνείς οίκοι αξιολόγησης της πιστοληπτικής ικανότητας κρατών, όπως το ελληνικό, ξεκαθάρισαν ένα σημαντικό όρο που θέτουν για μια μελλοντική ευνοϊκή τους κρίση: την διασφάλιση της κοινωνικής ειρήνης. Δεν είναι απαραίτητο, βέβαια, να έχει κανείς ειδικές γνώσεις ή πληροφορίες για να αποφανθεί ότι προφανώς κάτι τέτοιο δεν είναι πρωτόγνωρο σε τέτοιους είδους συναλλαγές, όσο και να εξανίστανται, κατά καιρούς οι υπέρμαχοι των δημοκρατικά εκλεγμένων κυβερνήσεων για την δήθεν υπέρβαση του ρόλου των «αγορών».

Στην προκειμένη περίπτωση, για εκείνο που ίσως αξίζει να αναρωτηθεί κανείς, είναι γιατί κάτι που αναμφίβολα ήταν στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων σε κάθε ανάλογη περίπτωση στο παρελθόν, χωρίς όμως πολλές-πολλές τυμπανοκρουσίες, τώρα τίθεται τόσο αποκάλυπτα και τόσο εκβιαστικά. Μ' άλλα λόγια, ποια θα μπορούσε να είναι η στόχευση μιας τέτοιας ανοιχτής παραδοχής και επισημοποίησης μιας δεδομένης και στο παρελθόν, απαίτησης εκείνων που εκφράζουν τα συμφέροντα χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, όπως οι τράπεζες, αλλά και χρηματιστηριακών κεφαλαίων και διαφόρων άλλων επενδυτικών «προϊόντων» και «παραπροϊόντων» ή «τοξικών» και «καθαρών» παραγώγων τους;

Τα πράγματα είναι απλά. Το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δύο το πρόσωπο. Δεν είναι, βέβαια, οι «κακές» αγορές που εκβιάζουν τις «καλές» κυβερνήσεις για σκληρότερα μέτρα. Οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί από κοινού και θα επιβληθούν με κάθε τρόπο. Σε πονηρούς καιρούς, όμως, απαιτείται κάτι παραπάνω: να μην κουνηθεί κουνούπι, τα κεφάλια «να μπουν μέσα» οικειοθελώς. Μ' άλλα λόγια, να υπάρξει άμεση και σαφής κοινωνική πειθάρχηση και αποδοχή άνευ όρων, όσων θα επιβληθούν και μέχρι πρότινος θεωρούνταν κεκτημένα ή απρόσβλητα δικαιώματα, αφού πρέπει να θεωρηθεί από τους υπηκόους υποχρέωσή τους κάτι τέτοιο για να διασωθεί, όπως τους λένε, «η χώρα, η οικονομία, η εθνική κυριαρχία», έστω και αν ματώσουν κυριολεκτικά.

Και τι πρέπει να αποδεχθούν σκύβοντας

το κεφάλι; Αυτά που η αριστερά χαρακτήριζε ιερά και όσια, απαραβίαστα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργατικών κινημάτων. Φυσικά, **οι αριστεροί δεν εννοούσαν αυτά που έλεγαν, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα πρέπει ήδη να βρίσκονταν πίσω από τα οδοφράγματα με τα οποία θα είχαν κλείσει τους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων**.

Αλλά, ας σοβαρευτούμε. Το ζήτημα, λοιπόν, αυτή τη στιγμή δεν είναι αν θα επιβληθούν τα σκληρότερα από τα «σωτήρια» μέτρα που αναγγέλλονται, γιατί κάτι διαφορετικό δεν σκέπτεται κανείς από τους διαχειριστές της «κρίσης», αλλά να «περάσουν» χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Όταν ο Παπανδρέου δύο ημέρες μετά την απεργία και δύο ημέρες πριν την άφιξη του οικονομικού επίτροπου της Ε.Ε. Όλι Ρεν μίλησε για την αναγκαιότητα των μέτρων,

περιμένουν τον κύριο επίτροπο, καταφθάνει ο επικεφαλής της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας στην Αθήνα, ενώ ο Παπανδρέου καλείται σε συνάντηση τόσο με την Μέρκελ στις 5 Μαρτίου, όσο και με τον Ομπάμα στις 9 του ίδιου μήνα, ενώ πληροφορούμαστε με «χαρά» ότι η «ελληνική υπόθεση» συζητήθηκε σε τηλεδιάσκεψη ανάμεσα σε Ομπάμα, Μπράουν και Μέρκελ.

Τα πάντα, λοιπόν, μέχρι τώρα φαίνεται να έχουν εξελιχθεί βάση ενός πιεστικού χρονοδιαγράμματος που συμπεριέλαβε: την προετοιμασία της κοινής γνώμης για την «απόλυτη κρισιμότητα» της κατάστασης, τον εθισμό της στα πήγαινε-έλα των επιτηρητών του ΔΝΤ της ΕΚΤ, της Κομισιόν ή του επικεφαλής της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας, αλλά και στα δήθεν ταπεινωτικά δημοσιεύματα των διεθνών μέσων ενημέρωσης, την πιστοποίηση της

που η επιθυμητή κατεύθυνση είναι ο περιορισμός της κρατικής χρηματοδότησης σε μικρό κομμάτι της σύνταξης, ενώ η υπόλοιπη σύνταξη θα προκύπτει με «ανταποδοτική» λογική, δηλαδή να υπάρξει εναρμόνιση των καταβαλλόμενων συντάξεων με τις εισφορές που πλήρωσαν οι ασφαλισμένοι κατά τη διάρκεια του εργασιακού τους βίου.

Ούτε βέβαια η ουσία βρίσκεται αν, με αυτή την ευκαιρία, τα ευρωπαϊκά κράτη ιδρύσουν ένα μηχανισμό αντίστοιχο του ΔΝΤ, από τον οποίο μπορούν να αντλήσουν τεχνογνωσία και συμπεράσματα από τις γνωστές «εμπειρίες» του.

Ας δούμε, όμως, τι έγραφε για τις περιβόητες «συνταγές» του ΔΝΤ ο «πολύς» George Soros ήδη το 1997: «*Τα προγράμματα του ΔΝΤ έχουν χρησιμεύσει ως εγγύηση-βοήθεια για τους δανειστές και συνεπώς τούς έχουν ενθαρρύνει να συμπεριφέρονται ανεύθυνα· αυτό αποτελεί μια μεγάλη πηγή αστάθειας στο διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα. Όπως εξήγησα νωρίτερα, υπάρχει μια ασυμμετρία στον τρόπο που αντιμετωπίζει το ΔΝΤ τους δανειστές και τους δανειζόμενους. Θέτει όρους στους δανειζόμενους, αλλά όχι στους δανειστές· το χρήμα δανείζεται και οι όροι που επιβάλλονται επιτρέπουν στις χώρες οφειλέτες να ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους με καλύτερο τρόπο απ' ότι θα μπορούσαν σε διαφορετική περίπτωση. Με αυτό τον έμμεσο τρόπο το ΔΝΤ βοηθούσε τις διεθνείς τράπεζες και άλλους πιστωτές*».

Και φυσικά κάτι ξέρει από κερδοσκοπικά τερτίπια ο «φιλάνθρωπος» κύριος Σόρος, που μόνο το 1992 κέρδισε 1,1 δις. δολάρια στοιχηματίζοντας περισσότερα από 10δις στερλίνες στην πτώση της στερλίνας υποχρεώνοντας την τράπεζα της Αγγλίας να υποτιμήσει το βρετανικό νόμισμα. Ένα χρόνο μετά, το 1993, ο φιλόσοφος και ανθρωπιστής κύριος Σόρος ιδρύει το Open Society Institute για να συμβάλλει στην «ομαλή» μετάβαση (στον μπλοκ της ενοποιούμενης κυριαρχίας) των κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Οι διάφοροι διαφημιστές του ΔΝΤ που ιδρύθηκε το 1944 με σκοπό την εποπτεία του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, απλά αναφέρουν τα «λάθη» (στήριξη σε τουλάχιστον είκοσι δικτατορικά καθεστώτα) και τις «εμπειρίες» του παρελθόντος για να καταλήξουν στο «συμπέρασμα», ότι

εκβιαστικά. Μ' άλλα λόγια, ποια θα μπορούσε να είναι η στόχευση μιας τέτοιας ανοιχτής παραδοχής και επισημοποίησης μιας δεδομένης και στο παρελθόν, απαίτησης εκείνων που εκφράζουν τα συμφέροντα χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων, όπως οι τράπεζες, αλλά και χρηματιστηριακών κεφαλαίων και διαφόρων άλλων επενδυτικών «προϊόντων» και «παραπροϊόντων» ή «τοξικών» και «καθαρών» παραγώγων τους;

Τα πράγματα είναι απλά. Το ένα χέρι νίβει το άλλο και τα δύο το πρόσωπο. Δεν είναι, βέβαια, οι «κακές» αγορές που εκβιάζουν τις «καλές» κυβερνήσεις για σκληρότερα μέτρα. Οι αποφάσεις έχουν ήδη παρθεί από κοινού και θα επιβληθούν με κάθε τρόπο. Σε πονηρούς καιρούς, όμως, απαιτείται κάτι παραπάνω: να μην κουνηθεί κουνούπι, τα κεφάλια «να μπουν μέσα» οικειοθελώς. Μ' άλλα λόγια, να υπάρξει άμεση και σαφής κοινωνική πειθάρχηση και αποδοχή άνευ όρων, όσων θα επιβληθούν και μέχρι πρότινος θεωρούνταν κεκτημένα ή απρόσβλητα δικαιώματα, αφού πρέπει να θεωρηθεί από τους υπηκόους υποχρέωσή τους κάτι τέτοιο για να διασωθεί, όπως τους λένε, «η χώρα, η οικονομία, η εθνική κυριαρχία», έστω και αν ματώσουν κυριολεκτικά.

Και τι πρέπει να αποδεχθούν σκύβοντας

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

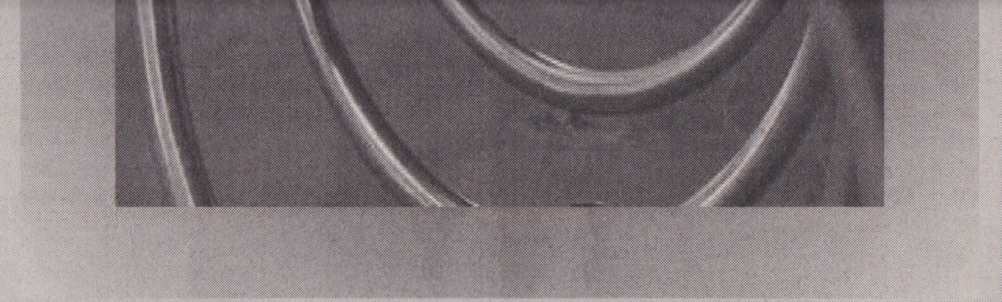
ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
•ΧΡΟΝΟΣ 9ος•ΦΥΛΛΟ 92•
ΜΑΡΤΙΟΣ 2010

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.

ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8 – ΑΘΗΝΑ – Τ.Κ. 10682

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Λιόλιος

Αρ. Λογαριασμού Ενίσχυσης
(Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

το κεφάλι; Αυτά που η αριστερά χαρακτήριζε ιερά και όσια, απαραβίαστα δικαιώματα και κατακτήσεις των εργατικών κινημάτων. Φυσικά, **οι αριστεροί δεν εννοούσαν αυτά που έλεγαν, διότι σε αντίθετη περίπτωση θα πρέπει ήδη να βρίσκονταν πίσω από τα οδοφράγματα με τα οποία θα είχαν κλείσει τους δρόμους της Αθήνας και άλλων πόλεων**.

Αλλά, ας σοβαρευτούμε. Το ζήτημα, λοιπόν, αυτή τη στιγμή δεν είναι αν θα επιβληθούν τα σκληρότερα από τα «σωτήρια» μέτρα που αναγγέλλονται, γιατί κάτι διαφορετικό δεν σκέπτεται κανείς από τους διαχειριστές της «κρίσης», αλλά να «περάσουν» χωρίς να ανοίξει ρουθούνι. Όταν ο Παπανδρέου δύο ημέρες μετά την απεργία και δύο ημέρες πριν την άφιξη του οικονομικού επίτροπου της Ε.Ε. Όλι Ρεν μίλησε για την αναγκαιότητα των μέτρων, που πρέπει να γίνουν αποδεκτά «με όποιο κόστος και πόνο», εννοούσε αυτό ακριβώς. Την ίδια στιγμή προετοιμάζει τους υπηκόους για το διάγγελμα, με το οποίο και θα ανακοινωθούν οι τελικές αποφάσεις για την γούνα τους... Θα υπενθυμίσουμε ότι ο Όλι Ρεν -επίτροπος για οικονομικές και νομισματικές υποθέσεις- έχει ήδη ανακοινώσει σε «ανύποπτο» χρόνο την επιβολή νέων μέτρων τον Μάρτιο, όταν η Κομισιόν θα δημοσιεύσει μια «πρώτη» εκτίμηση, φυσικά για την ανεπάρκεια των μέτρων του λεγόμενου Συμφώνου Σταθερότητας και Ανάπτυξης, που έχει καταθέσει προς έγκριση το ελληνικό κράτος. Συνεπής ο επίτροπος, καταφθάνει με το φιρμάνι ανά χείρας.

Και ενώ οι εκπρόσωποι της μπανανίας, σύμφωνα με τα διεθνή μέσα ενημέρωσης περιμένουν τον κύριο επίτροπο, καταφθάνει ο επικεφαλής της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας στην Αθήνα, ενώ ο Παπανδρέου καλείται σε συνάντηση τόσο με την Μέρκελ στις 5 Μαρτίου, όσο και με τον Ομπάμα στις 9 του ίδιου μήνα, ενώ πληροφορούμαστε με «χαρά» ότι η «ελληνική υπόθεση» συζητήθηκε σε τηλεδιάσκεψη ανάμεσα σε Ομπάμα, Μπράουν και Μέρκελ.

Τα πάντα, λοιπόν, μέχρι τώρα φαίνεται να έχουν εξελιχθεί βάση ενός πιεστικού χρονοδιαγράμματος που συμπεριέλαβε: την προετοιμασία της κοινής γνώμης για την «απόλυτη κρισιμότητα» της κατάστασης, τον εθισμό της στα πήγαινε-έλα των επιτηρητών του ΔΝΤ της ΕΚΤ, της Κομισιόν ή του επικεφαλής της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας, αλλά και στα δήθεν ταπεινωτικά δημοσιεύματα των διεθνών μέσων ενημέρωσης, την πιστοποίηση της πολιτικής συναίνεσης, αλλά και την σφυγμομέτρηση των «αγωνιστικών» εφαρμογών της συναίνεσης, έτσι όπως αυτές εκφράστηκαν μέσα από τις οποίες μέχρι στιγμής κινητοποιήσεις.

Δεν είναι δύσκολο, λοιπόν, να καταλήξει κανείς στο συμπέρασμα ότι δεν έχει σημασία αν απαιτούν την πλήρη υποταγή -σε έναν σκληρότερο ζυγό χωρίς προσχήματα- περισσότερο οι αγορές, οι κερδοσκόποι, οι μεγάλες τράπεζες, το ΔΝΤ ή η Κομισιόν, ο Πούτιν ή ο Σαρκοζί με την Μέρκελ, ή απλά ο Γιωργάκης Παπανδρέου.

Οι όροι «στήριξης» που θα επιβληθούν από ΕΚΤ (Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα) και την Ε.Ε. δεν θα είναι διαφορετικοί από εκείνους που έχει συνηθίσει να επιβάλλει το ΔΝΤ. Ένας από τους κυρίους στόχους λόγου χάρη, είναι το «συνταξιοδοτικό» ό-

...νωρίτερα, υπάρχει μια ασυμμετρία στον τρόπο που αντιμετωπίζει το ΔΝΤ τους δανειστές και τους δανειζόμενους. Θέτει όρους στους δανειζόμενους, αλλά όχι στους δανειστές· το χρήμα δανείζεται και οι όροι που επιβάλλονται επιτρέπουν στις χώρες οφειλέτες να ανταποκρίνονται στις υποχρεώσεις τους με καλύτερο τρόπο απ' ότι θα μπορούσαν σε διαφορετική περίπτωση. Με αυτό τον έμμεσο τρόπο το ΔΝΤ βοηθούσε τις διεθνείς τράπεζες και άλλους πιστωτές».

Και φυσικά κάτι ξέρει από κερδοσκοπικά τερτίπια ο «φιλάνθρωπος» κύριος Σόρος, που μόνο το 1992 κέρδισε 1,1 δις. δολάρια στοιχηματίζοντας περισσότερα από 10δις στερλίνες στην πτώση της στερλίνας υποχρεώνοντας την τράπεζα της Αγγλίας να υποτιμήσει το βρετανικό νόμισμα. Ένα χρόνο μετά, το 1993, ο φιλόσοφος και ανθρωπιστής κύριος Σόρος ιδρύει το Open Society Institute για να συμβάλλει στην «ομαλή» μετάβαση (στον μπλοκ της ενοποιούμενης κυριαρχίας) των κρατών της Κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης.

Οι διάφοροι διαφημιστές του ΔΝΤ που ιδρύθηκε το 1944 με σκοπό την εποπτεία του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος, απλά αναφέρουν τα «λάθη» (στήριξη σε τουλάχιστον είκοσι δικτατορικά καθεστώτα) και τις «εμπειρίες» του παρελθόντος για να καταλήξουν στο «συμπέρασμα», ότι πλέον το ΔΝΤ δεν αποτελεί τον μπαμπούλα που όλοι γνώριζαν, αφού εκτός από την Ταϊβάν, την βόρεια Κορέα, την Ανδόρα, το Μονακό, το Λιχτενστάιν, το Τουβαλού και το Νααρού, όλα τα υπόλοιπα 186 κράτη-μέλη του ΟΗΕ είναι και δικά του μέλη πλέον.

Προσθέτουν, μάλιστα, ότι αφού πλέον δεν υπάρχουν παγκόσμιοι κολοσσοί στους οποίους άνοιγαν πόρτες και παράθυρα τα περιβόητα σταθεροποιητικά προγράμματα του ΔΝΤ, ώστε να αγοράζουν για ένα κομμάτι ψωμί την κρατικά περιουσία που έβγαζε στο σφυρί κάθε χρεωμένο κράτος, ο ρόλος του ΔΝΤ πλέον αναγκαστικά θα πρέπει να είναι «προληπτικός». Δεν είναι λίγοι, όμως και εκείνοι που θυμούνται και άλλου είδους «ρυθμιστικές» επεμβάσεις

συνέχεια στη σελίδα 4

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ, ΚΑΘΕ ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΜΗΝΑ

συνέχεια από τη σελίδα 3

του ΔΝΤ, όπως εκείνη στην περίπτωση της Κένυας όταν πρότεινε την «διευκόλυνση» στην κίνηση κεφαλαίων από και προς το εξωτερικό με αποτέλεσμα ο τοπικός δικτάτορας να βγάλει τεράστια ποσά από την χώρα...

Για να δούμε, όμως, γιατί «έπαιξε» το χαρτί του ΔΝΤ για το ελληνικό «πρόβλημα».

Ήδη από τις αρχές Φλεβάρη, ο ίδιος ο Dominique Strauss-Kahn (μέλος του ΔΣ του ΔΝΤ) σε ραδιοφωνική του συνέντευξη στη Γαλλία γνωστοποίησε ότι έχει στα χέρια του επίσημο αίτημα της ελληνικής κυβέρνησης προς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για αποστολή «συμβούλων». Όπως είναι γνωστό, εκτός από το σημαντικό μέρος των χρεών του ελληνικού κράτους που βρίσκονται στα χέρια γαλλικών και γερμανικών τραπεζών, ένα επίσης σημαντικό μερίδιο βρίσκεται σε αντίστοιχες βρετανικές τράπεζες και, όπως επίσης είναι γνωστό, το βρετανικό κράτος βρίσκεται εκτός ευρωζώνης. Επομένως το ΔΝΤ, που εκφράζει κατά κύριο λόγο τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της Βρετανίας, δεν θα μπορούσε παρά να έχει τον απαιτούμενο εκ των περιστάσεων λόγο. Την καταφυγή, όμως, στο ΔΝΤ πρότεινε και ο αξιότιμος κύριος Πούτιν στον Παπανδρέου στην πρόσφατη επίσκεψη του στην Ρωσία.

Δεν χρειάζεται, επίσης, να έχει εντρυφήσει κανείς στα περί οικονομίας, για να καταλάβει τις τεράστιες δυνατότητες επιβολής που μπορεί να έχει μια αμερικάνικη επενδυτική τράπεζα όπως η Goldman Sachs.

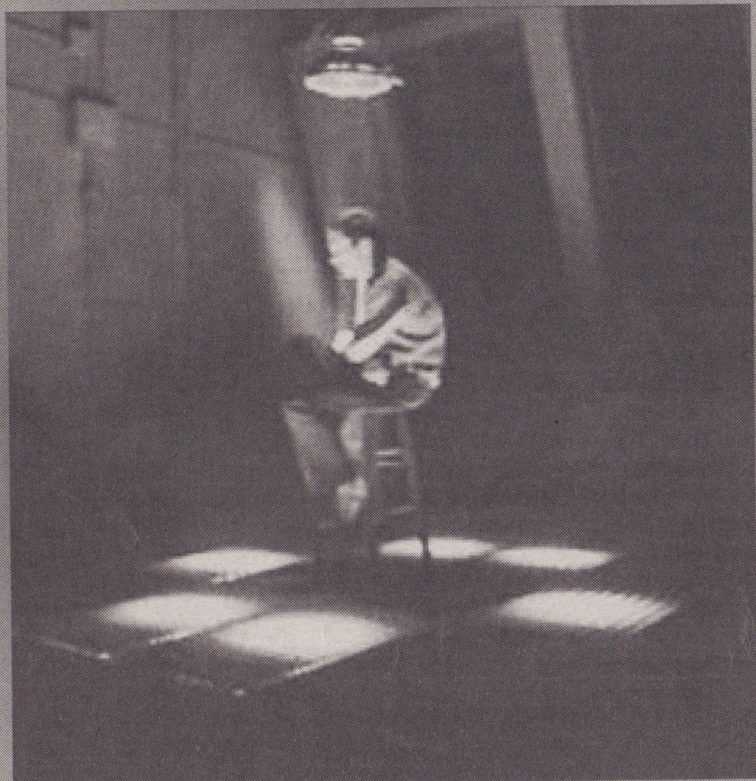
Σύμφωνα με δημοσίευμα της New York Times, το 2001 η Goldman Sachs είχε δανείσει το ελληνικό κράτος δισεκατομμύρια, ώστε να κρυφθούν τα χρέη των νοσοκομείων και να προχωρήσει η ένταξη στην ΟΝΕ σε μια συμφωνία που είχε προωθηθεί ως «νομισματική συναλλαγή» και όχι ως δάνειο, με αντάλλαγμα, εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης, την παραίτηση από δικαιώματα σε τέλη αεροδρομίων, κέρδη από τυχερά παιχνίδια και κέρδη από αρχαιολογικούς χώρους για τα επόμενα

την υποταγή. Κάτι που συνήθως αποφεύγουν, ακόμα και όταν διασφαλίζονται από την λειτουργία ενδιάμεσων μηχανισμών χειραγώγησης και κατευνασμού της κοινωνικής οργής, αφού, ακόμα και τότε κρατώντας τα προσχήματα προτιμούν να καλλιεργούν ψευδαισθήσεις για «νέες νίκες» των συνδικαλιστικών ή άλλων κινημάτων.

Είχαμε γράψει παλαιότερα, προχωρώντας σε κάποιες εκτιμήσεις για την κοινωνική εξέγερση του Δεκέμβρη, ότι στον ελλαδικό χώρο οι εξεγέρσεις συνήθως προηγούνται των «κρίσεων» ή των «έκτακτων μως και σ' αυτή την περίπτωση η προοπτική επανάληψης ανεξέλεγκτων καταστάσεων ή κοινωνικών συνθέσεων δεν μοιάζει και τόσο κοντινή.

Λαμβάνουν επίσης υπ' όψιν τους ακόμα ότι σημαντικά κοινωνικά στρώματα, που θα πληγούν άμεσα από οικονομικής πλευράς, είναι προσδεμένα στο κρατικό άρμα και δεν πρόκειται να αντιδράσουν τουλάχιστον με ανεξέλεγκτο τρόπο.

Είπαμε και προηγουμένως ότι η πρόσφατη απεργιακή κινητοποίηση προηγήθηκε από τις εξελίξεις του Μαρτίου, ενώ η

για τις προεκλογικές συναντήσεις του τότε Γενικού Διευθυντή του Πασοκ Ροβέρτου Σπυρόπουλου και του γραμματέα της ΚΕ της ΝΔ Λευτέρη Ζαγορίτη με τον Μιχάλη Χριστοφοράκο. Συγκεκριμένα οι εγγραφές στα περιβόητα ημερολόγια Χριστοφοράκου αφορούν ημερομηνίες λίγες μόνο ημέρες πριν από τις εκλογές (12-9-2007 και 10-9-2007 αντίστοιχα) και ενώ ο Χριστοφοράκος έχει ήδη κληθεί από τον εισαγγελέα για την σύμβαση του C4I (σύστημα ασφαλείας των Ολυμπιακών αγώνων). Μ' άλλα λόγια, τα κόμματα, γνωρίζοντας ότι έχουν εγκριθεί συγκεκριμένα ποσά από την Ζήμενς και αυτή τη φορά, όπως και στο παρελθόν, για τις προεκλογικές τους καμπάνιες, δεν δίστασαν φυσικά να πιέσουν τον Χριστοφοράκο, ώστε να προχωρήσει η δουλειά.

Λέει συγκεκριμένα ο Χριστοφοράκος στην απολογία του: «Ακόμα και το έτος 2007, πρόσωπα από πολιτικά κόμματα επίμονα απαιτούσαν από μένα χρηματικά ποσά που ανέμεναν, διότι ήξεραν ότι αυτά είχαν εγκριθεί, κάτι που εγώ θεωρούσα απίστευτο, αφού εκείνη την περίοδο το σκάνδαλο διαφθοράς και δωροδοκιών της Ζήμενς είχε λάβει τεράστιες διαστάσεις στην Ελλάδα».

Ο Χριστοφοράκος, βέβαια, «τζάμπα» κάνει τον έκπληκτο, αφού γνωρίζει καλά ότι ακόμα και όταν είχε ξεκινήσει δικαστική έρευνα ή είχε ήδη πάρει διάσταση το θέμα στα ΜΜΕ, τα κόμματα δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν, δεν είχαν κανένα λόγο να μην περιμένουν να γεμίσουν τα ταμεία τους με τον ίδιο τρόπο, εφ' όσον γνώριζαν πολύ καλά ότι τα πάντα ήταν ελεγχόμενα δεδομένου ότι οι «ελέγχοντες» ήταν παράλληλα και οι «ελεγχόμενοι»...

Ένα ακόμα «σκάνδαλο», λοιπόν, για μιαν ακόμα φορά θα λειτουργήσει προωθητικά, αφού η ανανέωση της πολιτικής ελίτ είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία για την εξουσία, ενώ ταυτόχρονα θα ρυθμίζονται, για όσον καιρό χρειάζεται, οι «νέες» ισορροπίες.

Μόνο που τυχαίνει το γερμανικό κράτος να διαχειρίζεται επίσης τις τύχες του «σκανδάλου» της Ζήμενς, άρα και να διευ-

Ήδη από τις αρχές Φλεβάρη, ο ίδιος ο Dominique Strauss-Kahn (μέλος του ΔΣ του ΔΝΤ) σε ραδιοφωνική του συνέντευξη στη Γαλλία γνωστοποίησε ότι έχει στα χέρια του το επίσημο αίτημα της ελληνικής κυβέρνησης προς το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο για αποστολή «συμβούλων». Όπως είναι γνωστό, εκτός από το σημαντικό μέρος των χρεών του ελληνικού κράτους που βρίσκονται στα χέρια γαλλικών και γερμανικών τραπεζών, ένα επίσης σημαντικό μερίδιο βρίσκεται σε αντίστοιχες βρετανικές τράπεζες και, όπως επίσης είναι γνωστό, το βρετανικό κράτος βρίσκεται εκτός ευρωζώνης. Επομένως το ΔΝΤ, που εκφράζει κατά κύριο λόγο τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της Βρετανίας, δεν θα μπορούσε παρά να έχει τον απαιτούμενο εκ των περιστάσεων λόγο. Την καταφυγή, όμως, στο ΔΝΤ πρότεινε και ο αξιότιμος κύριος Πούτιν στον Παπανδρέου στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Ρωσία.

Δεν χρειάζεται, επίσης, να έχει εντρυφήσει κανείς στα περί οικονομίας, για να καταλάβει τις τεράστιες δυνατότητες επιβολής που μπορεί να έχει μια αμερικάνικη επενδυτική τράπεζα, όπως η Goldman Sachs.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της New York Times, το 2001 η Goldman Sachs είχε δανείσει το ελληνικό κράτος δισεκατομμύρια, ώστε να κρυφθούν τα χρέη των νοσοκομείων και να προχωρήσει η ένταξη στην ΟΝΕ σε μια συμφωνία που είχε προσωθηθεί ως «νομισματική συναλλαγή» και όχι ως δάνειο, με αντάλλαγμα, εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης, την παραίτηση από δικαιώματα σε τέλη αεροδρομίων, κέρδη από τυχερά παιχνίδια και κέρδη από αρχαιολογικούς χώρους για τα επόμενα χρόνια. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι οι τρεις τράπεζες που ελέγχουν το 75% της αγοράς είναι Goldman Sachs, η J.P. Morgan και η Deutsche Bank. Τράπεζες, όπως η Goldman Sachs, αποτελούν όπως στην περίπτωση του ελληνικού κράτους, τους κύριους διαχειριστές των κρατικών χρεών από την μια και από την άλλη τους πρώτους και καλύτερους ανάμεσα σε εκείνους που τζογάρουν στην πιθανότητα χρεωκοπίας. Στην περίπτωση χρεωκοπίας κερδίζει από την χρεωκοπία. Σ' αντίθετη περίπτωση κερδίζει από τα υπέρογκα επιτόκια. Σ' αυτήν λοιπόν την τράπεζα εμπιστεύθηκε το ελληνικό κράτος την διαχείριση των χρεών του.

Δεν υπάρχει, επομένως, κανενός είδους

νική εξέγερση του Δεκέμβρη, ότι στον ελλαδικό χώρο οι εξεγέρσεις συνήθως προηγούνται των «κρίσεων» ή των «έκτακτων

καταστάσεων», που κηρύττει το κράτος, μ' όποια μορφή και αν αυτό συγκροτείται.

Ένα χρόνο μετά, βλέπουμε ότι κάτι τέτοιο **επιβεβαιώνεται για μιαν ακόμη φορά με πανηγυρικό τρόπο**. Το άνευ προηγουμένου σφίξιμο της θηλείας μέσω της οικονομικής επιβολής, δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι εφικτό για τους εξουσιαστές, εάν δεν συνοδευόταν από τις ακατάπαυστες δηλώσεις για την αναγκαιότητα

Είπαμε και προηγουμένως ότι η πρόσφατη απεργιακή κινητοποίηση προηγήθηκε από τις εξελίξεις του Μαρτίου, ενώ η επόμενη υπολογίζεται τέλος Μαρτίου. Οι αγωνιστικές εφαρμογές της συναίνεσης στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουν βέβαια και κάνουν με κανενός είδους παρατεταμένη πίεση, έστω διεκδικητικού χαρακτήρα, κατά πόσον μάλιστα με άγριες απεργίες ή καταλήψεις υπουργείων και συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής.

Εν τω μεταξύ η «εξυγίανση» του «σκανδάλου» της Ζήμενς προχωρά με το εξου-

σαγγελέα για την σύμβαση του C4I (σύστημα ασφαλείας των Ολυμπιακών αγώνων). Μ' άλλα λόγια, τα κόμματα, γνωρίζοντας ότι έχουν εγκριθεί συγκεκριμένα ποσά από την Ζήμενς και αυτή τη φορά, όπως και στο παρελθόν, για τις προεκλογικές τους καμπάνιες, δεν δίστασαν φυσικά να πιέσουν τον Χριστοφοράκο, ώστε να προχωρήσει η δουλειά.

Λέει συγκεκριμένα ο Χριστοφοράκος στην απολογία του: «Ακόμα και το έτος 2007, πρόσωπα από πολιτικά κόμματα επίμονα απαιτούσαν από μένα χρηματικά ποσά που ανέμεναν, διότι ήξεραν ότι αυτά είχαν εγκριθεί, κάτι που εγώ θεωρούσα απίστευτο, αφού εκείνη την περίοδο το σκάνδαλο διαφθοράς και δωροδοκιών της Ζήμενς είχε λάβει τεράστιες διαστάσεις στην Ελλάδα».

Ο Χριστοφοράκος, βέβαια, «τζάμπα» κάνει τον έκπληκτο, αφού γνωρίζει καλά ότι ακόμα και όταν είχε ξεκινήσει δικαστική έρευνα ή είχε ήδη πάρει διάσταση το θέμα στα ΜΜΕ, τα κόμματα δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν, δεν είχαν κανένα λόγο να μην περιμένουν να γεμίσουν τα ταμεία τους με τον ίδιο τρόπο, εφ' όσον γνώριζαν πολύ καλά ότι τα πάντα ήταν ελεγχόμενα δεδομένου ότι οι «ελέγχοντες» ήταν παράλληλα και οι «ελεγχόμενοι»...

Ένα ακόμα «σκάνδαλο», λοιπόν, για μιαν ακόμα φορά θα λειτουργήσει προωθητικά, αφού η ανανέωση της πολιτικής ελίτ είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία για την εξουσία, ενώ ταυτόχρονα θα ρυθμίζονται, για όσον καιρό χρειάζεται, οι «νέες» ισορροπίες.

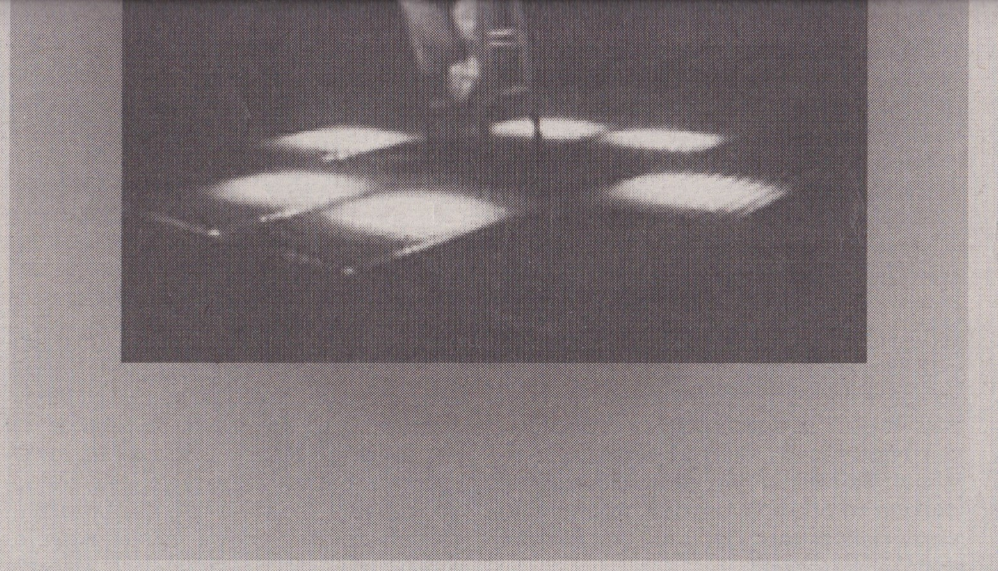
Μόνο που τυχαίνει το γερμανικό κράτος να διαχειρίζεται επίσης τις τύχες του «σκανδάλου» της Ζήμενς, άρα και να διευθετεί αυτήν την περίοδο και να ορίζει την πολιτική «σταθερότητα», αλλά και τις τύχες της ελληνικής πολιτικής ελίτ, κουνώντας απλά το δακτυλάκι του, ή για να είμαστε πιο ακριβείς «διαρρέοντας» το «κατάλληλο» υλικό από καταθέσεις ή «υποκλοπές» συζητήσεων του Χριστοφοράκου με τους δικηγόρους του. Και πάντα με την λογική βλέποντας και κάνοντας. Δοκιμάζοντας, άλλωστε, ανοίγει η όρεξη ή μήπως όχι;

Όσο για τους «νέους» λεονταρισμούς του Πάγκαλου μάλλον είναι για γέλια και θα έχουν την τύχη των παλαιότερων, εκτός και αν τον έχουν πάρει εντελώς πλέον στην πλάκα και δεν ασχολούνται καν μαζί του. Και δεν θα έχουν και άδικο.

πενδυτική τράπεζα όπως η Goldman Sachs.

Σύμφωνα με δημοσίευμα της New York Times, το 2001 η Goldman Sachs είχε δανείσει το ελληνικό κράτος δισεκατομμύρια, ώστε να κρυφθούν τα χρέη των νοσοκομείων και να προχωρήσει η ένταξη στην ΟΝΕ σε μια συμφωνία που είχε προωθηθεί ως «νομισματική συναλλαγή» και όχι ως δάνειο, με αντάλλαγμα, εκ μέρους της ελληνικής κυβέρνησης, την παραίτηση από δικαιώματα σε τέλη αεροδρομίων, κέρδη από τυχερά παιχνίδια και κέρδη από αρχαιολογικούς χώρους για τα επόμενα χρόνια. Είναι επίσης χαρακτηριστικό ότι οι τρεις τράπεζες που ελέγχουν το 75% της αγοράς είναι Goldman Sachs, η J.P. Morgan και η Deutsche Bank. Τράπεζες, όπως η Goldman Sachs, αποτελούν όπως στην περίπτωση του ελληνικού κράτους, τους κύριους διαχειριστές των κρατικών χρεών από την μια και από την άλλη τους πρώτους και καλύτερους ανάμεσα σε εκείνους που τζογάρουν στην πιθανότητα χρεωκοπίας. Στην περίπτωση χρεωκοπίας κερδίζει από την χρεωκοπία. Σ' αντίθετη περίπτωση κερδίζει από τα υπέρογκα επιτόκια. Σ' αυτήν λοιπόν την τράπεζα εμπιστεύθηκε το ελληνικό κράτος την διαχείριση των χρεών του.

Δεν υπάρχει, επομένως, κανενός είδους λάθος. Και ούτε αποτελεί θράσος ότι την ίδια στιγμή οι εξουσιαστές απαιτούν με τέτοιο τρόπο την κοινωνική συμμόρφωση και

καταστάσεων», που κηρύττει το κράτος, μ' όποια μορφή και αν αυτό συγκροτείται.

Ένα χρόνο μετά, βλέπουμε ότι κάτι τέτοιο **επιβεβαιώνεται για μιαν ακόμη φορά με πανηγυρικό τρόπο**. Το άνευ προηγουμένου σφίξιμο της θηλειάς μέσω της οικονομικής επιβολής, δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι εφικτό για τους εξουσιαστές, εάν δεν συνοδευόταν από τις ακατάπαυστες δηλώσεις για την αναγκαιότητα εφαρμογής των νόμων, για την κοινωνική πειθάρχηση σε κάθε είδους απαγορεύσεις, που είναι «αναγκαίες» λόγω της σοβαρότητας της «κρίσης».

Οι εξουσιαστές γνωρίζουν ότι ένα μεγάλο μέρος της συσσωρευμένης επί χρόνια κοινωνικής οργής εκφράσθηκε μεν με την εξέγερση του Δεκέμβρη και μάλιστα με τον πλέον καταστροφικό τρόπο, όμως η δημιουργικότητα της ακόμα είναι ένα ζητούμενο...

Γνωρίζουν ακόμα ότι μπορεί τόσο το 2006 όσο και το 2007 να έχουν προηγηθεί σημαντικές φοιτητικές κινητοποιήσεις, αφού οι συγκρούσεις που καταγράφηκαν μόνο αμελητέες δεν ήταν, τόσο σε σφοδρότητα όσο και σε ποιοτικά χαρακτηριστικά, ό-

επόμενη υπολογίζεται τέλος Μαρτίου. Οι αγωνιστικές εφαρμογές της συναίνεσης στην προκειμένη περίπτωση δεν έχουν βέβαια να κάνουν με κανενός είδους παρατεταμένη πίεση, έστω διεκδικητικού χαρακτήρα, κατά πόσον μάλιστα με άγριες απεργίες ή καταλήψεις υπουργείων και συμπλοκές με τις δυνάμεις καταστολής.

Εν τω μεταξύ η «εξυγίανση» του «σκανδάλου» της Ζήμενς προχωρά με το εξουσιαστικό συνάφι να βρίσκεται σε μια άνευ προηγούμενου κατάσταση όπου όλοι εκβιάζουν όλους, όλοι έχουν στοιχεία για όλους και φυσικά κανείς δεν θα κινδυνέψει, όπως άλλωστε έχει συμφωνηθεί.

Και φυσικά, όπως κανείς πλέον δεν αναρωτιέται για το πως αφέθηκε ο Χριστοφοράκος να απολαμβάνει τα αξιοθέατα των περιχώρων του Μονάχου ή τις περιώνυμες μπυραρίες του, έτσι δεν πρόκειται να αναρωτηθεί γιατί οι περίφημες «υποκλοπές» των συνομιλιών του με τους δικηγόρος περιέχουν ονόματα μόνο πεθαμένων που εμπλέκονταν, όπως ο πρώην ταμίας της ΝΔ και διοικητής του ΙΚΑ Γ. Βαρθολομαίος ή ο πρώην διοικητής της Τράπεζας της Ελλάδας και κολλητός του Σημίτη Θ. Καρατζάς.

Γράφτηκαν, βέβαια, πολλά

τον ίδιο τρόπο, εφ' όσον γνώριζαν πολύ καλά ότι τα πάντα ήταν ελεγχόμενα δεδομένου ότι οι «ελέγχοντες» ήταν παράλληλα και οι «ελεγχόμενοι»...

Ένα ακόμα «σκάνδαλο», λοιπόν, για μιαν ακόμα φορά θα λειτουργήσει προωθητικά, αφού η ανανέωση της πολιτικής ελίτ είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία για την εξουσία, ενώ ταυτόχρονα θα ρυθμίζονται, για όσον καιρό χρειάζεται, οι «νέες» ισορροπίες.

Μόνο που τυχαίνει το γερμανικό κράτος να διαχειρίζεται επίσης τις τύχες του «σκανδάλου» της Ζήμενς, άρα και να διευθετεί αυτήν την περίοδο και να ορίζει την πολιτική «σταθερότητα», αλλά και τις τύχες της ελληνικής πολιτικής ελίτ, κουνώντας απλά το δακτυλάκι του, ή για να είμαστε πιο ακριβείς «διαρρέοντας» το «κατάλληλο» υλικό από καταθέσεις ή «υποκλοπές» συζητήσεων του Χριστοφοράκου με τους δικηγόρους του. Και πάντα με την λογική βλέποντας και κάνοντας. Δοκιμάζοντας, άλλωστε, ανοίγει η όρεξη ή μήπως όχι;

Όσο για τους «νέους» λεονταρισμούς του Πάγκαλου μάλλον είναι για γέλια και θα έχουν την τύχη των παλαιότερων, εκτός και αν τον έχουν πάρει εντελώς πλέον στην πλάκα και δεν ασχολούνται καν μαζί του. Και δεν θα έχουν και άδικο. Για ασκήσεις αναστήλωσης ενός φθηνού εθνικισμού πρόκειται και τίποτα παραπάνω. Και μάλλον δεν πιάνουν σε κανέναν...

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη «θάβεται» η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, στους πάγκους και τις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, συνεχίζεται. Πάνω σ' αυτό θέλουμε, για μια ακόμη φορά, να σας ευχαριστήσουμε για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Όσοι/ες θέλουν να μοιράσουν —χωρίς αντίτιμο— προηγούμενα φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ στην πόλη τους ή την περιοχή που δραστηριοποιούνται και ζουν ή έχουν κάποια ιδέα που συμβάλλει στη μορφή και την ύλη της, ας επικοινωνήσουν μαζί μας στο τηλέφωνο 69 73 79 92 07 ή μέσω του email: diadromi@revolution.gr

Η «ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ»
δεν διεκδικεί κανενός είδους...copyright.
Τα κείμενα και οι ειδήσεις που δημοσιεύονται
δεν αποτελούν «πνευματική ιδιοκτησία»
του «Κύκλου Σύνταξης»
και μπορούν να χρησιμοποιηθούν,
απ' όσους το επιθυμούν, στην κατεύθυνση
της ελεύθερης αναρχικής πληροφόρησης
και διακίνησης των απόψεων.

ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΟΠΟΥ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΑΙΡΕΣΗ...

«...και τέλος αυτό που είναι ακόμα χειρότερο απ όσα μόλις α-παριθμήθηκαν, είναι το γεγονός ότι η εκπαίδευση που παίρνουμε όλοι απ' το Κράτος, στο σχολείο ή αργότερα, έχει τόσο διαστρεβλώσει το μυαλό μας που ακόμα κι η ίδια η έννοια της ελευθερίας χάνεται και μεταμφιέζεται σε δουλεία.

Είναι λυπηρό να βλέπει κάνεις αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο...».

Αυτό είναι ένα μικρό απόσπασμα, από αυτά που έγραφε ο Kropotkin στο «Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος» που είχε γραφτεί πριν από περισσότερο από έναν αιώνα και συγκεκριμένα το 1896 και προοριζόταν για να διαβαστεί, σε ένα συνέδριο στο Παρίσι, από τον Ζαν Γκραβ εκδότη του αναρχικού περιοδικού «La Revolte».Το κείμενο αυτό δεν έφτασε ποτέ στα χέρια του Ζαν Γκραβ γιατί όταν αφίχθηκε ο Kropotkin στη Γαλλία, έμαθε ότι είχε απελαθεί από τη γαλλική κυβέρνηση, λόγω των ιδεών του.

Είναι ξεκάθαρο πόσο βάσιμες είναι σήμερα αυτές οι διαπιστώσεις του Kropotkin, καθώς επίσης και πόσο εύστοχες στην σημερινή και, κατά τα άλλα, «ελεύθερη-ανοιχτόμυαλη» κοινωνία.

Αρχικά, πιστεύω ότι αυτές οι αντιλήψεις που περιγράφει ο Kropotkin απέναντι στους αναρχικούς, υπήρχαν, υπάρχουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν όσο κυριαρχεί ο **φόβος** απέναντι στα αφέντικά, που κάνει τους ανθρώπους να είναι ικανοποιημένοι ζώντας μέσα στη μιζέρια και τον μικροαστισμό τους και δεν μπορούν να φανταστούν τον εαυτό τους/τον κόσμο χωρίς εξουσία. Ακόμα και αυτοί που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες, τα όρια που θέτουν για την ατομική ελευθερία είναι πολύ στενά. Ίσως γιατί **φοβούνται** να εκφράσουν αυτό που αισθάνονται, ίσως γιατί έτσι έχουν **συνηθίσει** σ' αυτό το εξουσιαστικό σύστημα, που έχει κάνει τους ανθρώπους να θεω-

Αναρχία εναντίον Αναρχισμού

Το κείμενο αυτό αποτελεί την εισαγωγή ενός άρθρου, το οποίο προέρχεται από το αναρχικό περιοδικό Green Anarchy. Πολύ σύντομα θα μας δοθεί η δυνατότητα να παρουσιάσουμε μία πιο αναλυτική τοποθέτηση σε σχέση με το θέμα που πραγματεύεται το άρθρο.

Μια ειδοποιός διαφορά για την οποία αισθανόμαστε ότι είναι σημαντικό να γίνει αναφορά είναι η διάκριση ανάμεσα στην «αναρχία» και τον «αναρχισμό».

Μερικοί θα το θεωρήσουν ως ασήμαντο ή απλή σημειολογία, αλλά για τους περισσότερους μετα-αριστερούς και αντι-πολιτισμικούς αναρχικούς, αυτή η διαφοροποίηση είναι σημαντική.

Ενώ ο αναρχισμός μπορεί να λειτουργήσει σαν ένα σημαντικό ιστορικό σημείο αναφοράς από το οποίο μπορεί να αντληθεί έμπνευση και μαθήματα, εν τούτοις έχει γίνει αρκετά συστηματικός, φιξαρισμένος και ιδεολογικός... όλα όσα δεν είναι η αναρχία.

Ομολογουμένως, αυτό έχει λιγότερο να κάνει με την κοινωνική/πολιτική/φιλοσοφική προέλευση του αναρχισμού, και περισσότερο με αυτούς που προσδιορίζονται ως αναρχικοί. Χωρίς αμφιβολία, πολλοί από τη δικιά μας γενιά αναρχικών θα ήταν απογοητευμένοι από αυτή την τάση να στερεοποιηθεί αυτό που θα έπρεπε πάντα να είναι σε ροή/κίνηση. Οι πρώιμοι αυτο-προσδιοριζόμενοι αναρχικοί (Προυντόν, Μπακούνιν, Μπέρκμαν, Γκόλντμαν, Μαλατέστα κ.ά.) ανταποκρίνονταν στο δικό τους συγκεκριμένο περιεχόμενο, με τα δικά τους συγκεκριμένα κίνητρα και επιθυμίες. Πολύ συχνά, οι σύγχρονοι αναρχικοί βλέπουν αυτά τα άτομα να αντιπροσωπεύουν τα σύνορα της αναρχίας, και να δημιουργούν μια συμπεριφορά Τ.Θ.Ε.Ο.Μ. (Τι Θα Έκανε ο Μπακούνιν –η πιο σωστά– Θα Σκεφτόταν) προς την αναρχία, που είναι τραγική και δυναμικά επικίνδυνη. Σήμερα, κάποιοι απ' αυτούς που προσδιορίζονται ως «κλασσικοί» αναρχικοί αρνούνται να δεχτούν κάθε προσπάθεια σε προηγούμενη αχαρτογράφητη περιοχή μέσα στον αναρχισμό (π.χ. Ατομικισμός, Νιχιλισμός κτλ.). Αυτοί οι άκαμπτοι, δογματικοί, και εξαιρετικά μη-δημιουργικοί αναρχικοί έχουν φτάσει στο σημείο ώστε να δηλώνουν ότι ο αναρχισμός είναι μια πολύ συγκεκριμένη κοινωνική και οικονομική μεθοδολογία για την οργάνωση της εργατικής τάξης. Αυτό προφανώς είναι εξαιρετικά παράδοξο, αλλά τέτοιες τάσεις μπορούν να ιδωθούν στις ιδέες και τα πρότζεκτ πολλών σύγχρονων αναρχο-αριστεριστών (αναρχο-συνδικαλιστές, αναρχο-κομμουνιστές, πλατφορμιστές, ομοσπονδιστές).

Ο «αναρχισμός», όπως εμφανίζεται σήμερα, είναι μια ακρο-αριστερή ιδεολογία, την οποία πρέπει να ξεπεράσουμε. Σε αντίθεση, η «αναρχία» είναι μη δομημένη, ρευστή, οργανική εμπειρία που αγκαλιάζει πολύμορφες όψεις της απελευθέρωσης, τόσο προσωπικές όσο και συλλογικές, και πάντα ανοιχτή. Ως αναρχικοί, δεν ενδιαφερόμαστε για το σχηματισμό ενός νέου πλαισίου ή δομής, μέσα ή κάτω απ' την οποία θα ζούσαμε, όσο «ευχάριστη» ή «ηθική» ισχυρίζεται ότι είναι.

Οι αναρχικοί δεν μπορούν να παρέχουν έναν άλλο κόσμο για άλλους, αλλά μπορούμε να θέσου-

Αναρχισμού

Το κείμενο αυτό αποτελεί την εισαγωγή ενός άρθρου, το οποίο προέρχεται από το αναρχικό περιοδικό Green Anarchy. Πολύ σύντομα θα μας δοθεί η δυνατότητα να παρουσιάσουμε μία πιο αναλυτική τοποθέτηση σε σχέση με το θέμα που πραγματεύεται το άρθρο.

Μια ειδοποιός διαφορά για την οποία αισθανόμαστε ότι είναι σημαντικό να γίνει αναφορά είναι η διάκριση ανάμεσα στην «αναρχία» και τον «αναρχισμό».

Μερικοί θα το θεωρήσουν ως ασήμαντο ή απλή σημειολογία, αλλά για τους περισσότερους μετα-αριστερούς και αντι-πολιτισμικούς αναρχικούς, αυτή η διαφοροποίηση είναι σημαντική.

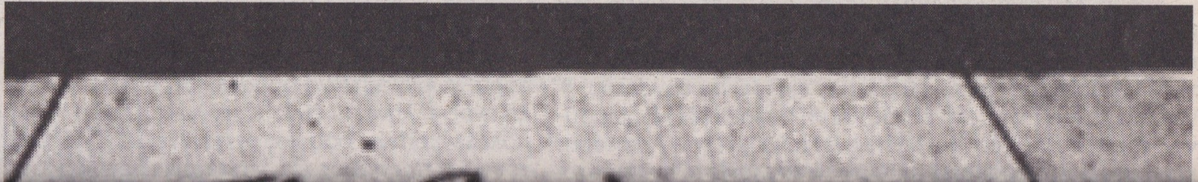
Ενώ ο αναρχισμός μπορεί να λειτουργήσει σαν ένα σημαντικό ιστορικό σημείο αναφοράς από το οποίο μπορεί να αντληθεί έμπνευση και μαθήματα, εν τούτοις έχει γίνει αρκετά συστηματικός, φιξαρισμένος και ιδεολογικός... όλα όσα δεν είναι η αναρχία.

Ομολογουμένως, αυτό έχει λιγότερο να κάνει με την κοινωνική/πολιτική/φιλοσοφική προέλευση του αναρχισμού, και περισσότερο με αυτούς που προσδιορίζονται ως αναρχικοί. Χωρίς αμφιβολία, πολλοί από τη δικιά μας γενιά αναρχικών θα ήταν απογοητευμένοι από αυτή την τάση να στερεοποιηθεί αυτό που θα έπρεπε πάντα να είναι σε ροή/κίνηση. Οι πρώιμοι αυτο-προσδιοριζόμενοι αναρχικοί (Προυντόν, Μπακούνιν, Μπέρκμαν, Γκόλντμαν, Μαλατέστα κ.ά.) ανταποκρίνονταν στο δικό τους συγκεκριμένο περιεχόμενο, με τα δικά τους συγκεκριμένα κίνητρα και επιθυμίες. Πολύ συχνά, οι σύγχρονοι αναρχικοί βλέπουν αυτά τα άτομα να αντιπροσωπεύουν τα σύνορα της αναρχίας, και να δημιουργούν μια συμπεριφορά Τ.Θ.Ε.Ο.Μ. (Τι Θα΄Εκανε ο Μπακούνιν –η πιο σωστά– Θα Σκεφτόταν) προς την αναρχία, που είναι τραγική και δυναμικά επικίνδυνη. Σήμερα, κάποιοι απ' αυτούς που προσδιορίζονται ως «κλασσικοί» αναρχικοί αρνούνται να δεχτούν κάθε προσπάθεια σε προηγούμενη αχαρτογράφητη περιοχή μέσα στον αναρχισμό (π.χ. Ατομικισμός, Νιχιλισμός κτλ.). Αυτοί οι άκαμπτοι, δογματικοί, και εξαιρετικά μη-δημιουργικοί αναρχικοί έχουν φτάσει στο σημείο ώστε να δηλώνουν ότι ο αναρχισμός είναι μια πολύ συγκεκριμένη κοινωνική και οικονομική μεθοδολογία για την οργάνωση της εργατικής τάξης. Αυτό προφανώς είναι εξαιρετικά παράδοξο, αλλά τέτοιες τάσεις μπορούν να ιδωθούν στις ιδέες και τα πρότζεκτ πολλών σύγχρονων αναρχο-αριστεριστών (αναρχο-συνδικαλιστές, αναρχο-κομμουνιστές, πλατφορμιστές, ομοσπονδιστές).

Ο «αναρχισμός», όπως εμφανίζεται σήμερα, είναι μια ακρο-αριστερή ιδεολογία, την οποία πρέπει να ξεπεράσουμε. Σε αντίθεση, η «αναρχία» είναι μη δομημένη, ρευστή, οργανική εμπειρία που αγκαλιάζει πολύμορφες όψεις της απελευθέρωσης, τόσο προσωπικές όσο και συλλογικές, και πάντα ανοιχτή. Ως αναρχικοί, δεν ενδιαφερόμαστε για το σχηματισμό ενός νέου πλαισίου ή δομής, μέσα ή κάτω απ' την οποία θα ζούσαμε, όσο «ευχάριστη» ή «ηθική» ισχυρίζεται ότι είναι.

Οι αναρχικοί δεν μπορούν να παρέχουν έναν άλλο κόσμο για άλλους, αλλά μπορούμε να θέσουμε ερωτήματα και ιδέες, να προσπαθήσουμε να καταστρέψουμε κάθε κυριαρχία και ό,τι παρεμβάλλεται στις ζωές μας και στα όνειρά μας και να ζήσουμε άμεσα, συνδεδεμένοι με τις ανάγκες μας.

(Από το Green Anarchy, Back to Basics #4, καλοκαίρι 2005)
Μετάφραση: Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΣΕ ΕΝΑ ΚΟΣΜΟ ΟΠΟΥ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΕΧΕΙ ΓΙΝΕΙ ΑΙΡΕΣΗ...

«...και τέλος αυτό που είναι ακόμα χειρότερο απ όσα μόλις απαριθμήθηκαν, είναι το γεγονός ότι η εκπαίδευση που παίρνουμε όλοι απ' το Κράτος, στο σχολείο ή αργότερα, έχει τόσο διαστρεβλώσει το μυαλό μας που ακόμα κι η ίδια η έννοια της ελευθερίας χάνεται και μεταμφιέζεται σε δουλεία.

Είναι λυπηρό να βλέπει κάνεις αυτούς που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες να εξαπολύουν το μίσος τους ενάντια στον αναρχικό, απλά και μόνο επειδή οι ιδέες του για την ελευθερία ξεπερνούν τις ασήμαντες και στενόμυαλες αντιλήψεις της ελευθερίας που διδάσκονται στο Κρατικό σχολείο...».

Αυτό είναι ένα μικρό απόσπασμα, από αυτά που έγραφε ο Kropotkin στο «Το κράτος και ο ιστορικός του ρόλος» που είχε γραφτεί πριν από περισσότερο από έναν αιώνα και συγκεκριμένα το 1896 και προοριζόταν για να διαβαστεί, σε ένα συνέδριο στο Παρίσι, από τον Ζαν Γκραβ εκδότη του αναρχικού περιοδικού «La Revolte».Το κείμενο αυτό δεν έφτασε ποτέ στα χέρια του Ζαν Γκραβ γιατί όταν αφίχθηκε ο Kropotkin στη Γαλλία, έμαθε ότι είχε απελαθεί από τη γαλλική κυβέρνηση, λόγω των ιδεών του.

Είναι ξεκάθαρο πόσο βάσιμες είναι σήμερα αυτές οι διαπιστώσεις του Kropotkin, καθώς επίσης και ποσό εύστοχες στην σημερινή και, κατά τα άλλα, «ελεύθερη-ανοιχτόμυαλη» κοινωνία.

Αρχικά, πιστεύω ότι αυτές οι αντιλήψεις που περιγράφει ο Kropotkin απέναντι στους αναρχικούς, υπήρχαν, υπάρχουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν όσο κυριαρχεί ο **φόβος** απέναντι στα αφεντικά, που κάνει τους ανθρώπους να είναι ικανοποιημένοι ζώντας μέσα στη μιζέρια και τον μικροαστισμό τους και δεν μπορούν να φανταστούν τον εαυτό τους/τον κόσμο χωρίς εξουσία. Ακόμα και αυτοί που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες, τα όρια που θέτουν για την ατομική ελευθερία είναι πολύ στενά.΄Ισως γιατί **φοβούνται** να εκφράσουν αυτό που αισθάνονται, ίσως γιατί έτσι έχουν **συνηθίσει** σ' αυτό το εξουσιαστικό σύστημα, που έχει κάνει τους ανθρώπους να θεωρούν «επανάσταση» το να σηκωθούν από τον «καναπέ» τους... Ποιος ξέρει;

Ή μήπως, τελικά όλοι ξέρουμε...; Ναι σωστά σκέπτεστε... Το σχολείο, το σχολείο της εποχής που περιγράφει ο Kropotkin, το ίδιο σχολείο που ζούμε εμείς σήμερα, το σχολείο αυτό, που καλλιεργεί στα παιδιά το αίσθημα του φόβου και της υποχρέωσης, που δεν μιλά στα παιδιά για τις αρετές της απόλυτης ελευθερίας ή της άμεσης δημοκρατίας, παρά αρέσκεται στο να τα προστάζει, να τα φοβίζει και τέλος να τα κοιμίζει μιλώντας τους ώρες ατέλειωτες για τα κατορθώματα των προγόνων τους αυξάνοντας το εθνικό τους φρόνημα. Ακόμη μέσω της θρησκείας κάνει τα παιδιά να μην δέχονται το διαφορετικό και να αντιδρούν σε αντιλήψεις/ιδεολογίες που θέλουν τον άνθρωπο **να μην είναι υπόδουλος σε καμία εξουσία**. Είτε επουράνια είτε επίγεια.

Καταφέρουν, έτσι, να κάνουν τα παιδιά να μην σκέπτονται, τα κά-

από τη γαλλική κυβέρνηση, λόγω των ιδεών του.

Είναι ξεκάθαρο πόσο βάσιμες είναι σήμερα αυτές οι διαπιστώσεις του Kropotkin, καθώς επίσης και ποσό εύστοχες στην σημερινή και, κατά τα άλλα, «ελεύθερη-ανοιχτόμυαλη» κοινωνία.

Αρχικά, πιστεύω ότι αυτές οι αντιλήψεις που περιγράφει ο Kropotkin απέναντι στους αναρχικούς, υπήρχαν, υπάρχουν και θα συνεχίσουν να υπάρχουν όσο κυριαρχεί ο **φόβος** απέναντι στα αφεντικά, που κάνει τους ανθρώπους να είναι ικανοποιημένοι ζώντας μέσα στη μιζέρια και τον μικροαστισμό τους και δεν μπορούν να φανταστούν τον εαυτό τους/τον κόσμο χωρίς εξουσία. Ακόμα και αυτοί που νομίζουν ότι είναι επαναστάτες, τα όρια που θέτουν για την ατομική ελευθερία είναι πολύ στενά. Ίσως γιατί **φοβούνται** να εκφράσουν αυτό που αισθάνονται, ίσως γιατί έτσι έχουν **συνηθίσει** σ' αυτό το εξουσιαστικό σύστημα, που έχει κάνει τους ανθρώπους να θεωρούν «επανάσταση» το να σηκωθούν από τον «καναπέ» τους... Ποιος ξέρει;

Ή μήπως, τελικά όλοι ξέρουμε...; Ναι σωστά σκέπτεστε... Το σχολείο, το σχολείο της εποχής που περιγράφει ο Kropotkin, το ίδιο σχολείο που ζούμε εμείς σήμερα, το σχολείο αυτό, που καλλιεργεί στα παιδιά το αίσθημα του φόβου και της υποχρέωσης, που δεν μιλά στα παιδιά για τις αρετές της απόλυτης ελευθερίας ή της άμεσης δημοκρατίας, παρά αρέσκεται στο να τα προστάζει, να τα φοβίζει και τέλος να τα κοιμίζει μιλώντας τους ώρες ατέλειωτες για τα κατορθώματα των προγόνων τους αυξάνοντας το εθνικό τους φρόνημα. Ακόμη μέσω της θρησκείας κάνει τα παιδιά να μην δέχονται το διαφορετικό και να αντιδρούν σε αντιλήψεις/ιδεολογίες που θέλουν τον άνθρωπο **να μην είναι υπόδουλος σε καμία εξουσία**. Είτε επουράνια είτε επίγεια.

Καταφέρνουν, έτσι, να κάνουν τα παιδιά να μην σκέπτονται, τα κάνουν στενόμυαλα και άβουλα όντα...ΜΑΡΙΟΝΕΤΕΣ.

Έτσι μέσω του σχολείου, κατάφερε το Κράτος να κάνει τα παιδιά να ταυτίζουν τη λέξη Αναρχικός με τη λέξη αλήτης και να βγάζουν αυτό το μίσος που περιγράφει ο Kropotkin.

Ενδεχομένως ο Kropotkin να (υπ)εννοούσε κάτι διαφορετικό από αυτό που αναλύουμε εδώ...αν και δεν το νομίζω. Όπως και να έχει όμως οι διαπιστώσεις του, δυστυχώς, έχουν αντίκτυπο και στη σημερινή κοινωνία. Σε μια κοινωνία όπου το δίκαιο έχει γίνει αίρεση, το «Σύγχρονο» σχολείο που οραματίζονταν ο Φερρέρ, όπου η εκπαίδευση θα βασίζεται στις αρχές του ορθολογισμού και του αυθορμητισμού, είναι πιο αναγκαίο από ποτέ. *«Η αληθινή εκπαίδευση, άξια του ονόματος της, θα κατορθώσει τα πάντα μόνο με τον αυθορμητισμό»*, υποστήριζε ο Φερρέρ μέχρι την εκτέλεσή του.

Λίγα λόγια για να διαπιστώσουμε όλοι μας πόσο επίκαιρες παρά ποτέ είναι οι απόψεις του Kropotkin. Γιατί ο φόβος μας έχει κάνει να μην βλέπουμε την ουσία των πραγμάτων παρά να μένουμε στις «ταμπέλες» που θέτουν οι κρατικοί μηχανισμοί (σχολεία/Μ.Μ.Ε. κ.ά).

Ας ανατρέψουμε αυτό το σκηνικό...

Ο ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΠΥΡΟΒΟΛΟΥΝ ΠΙΣΩΠΛΑΤΑ

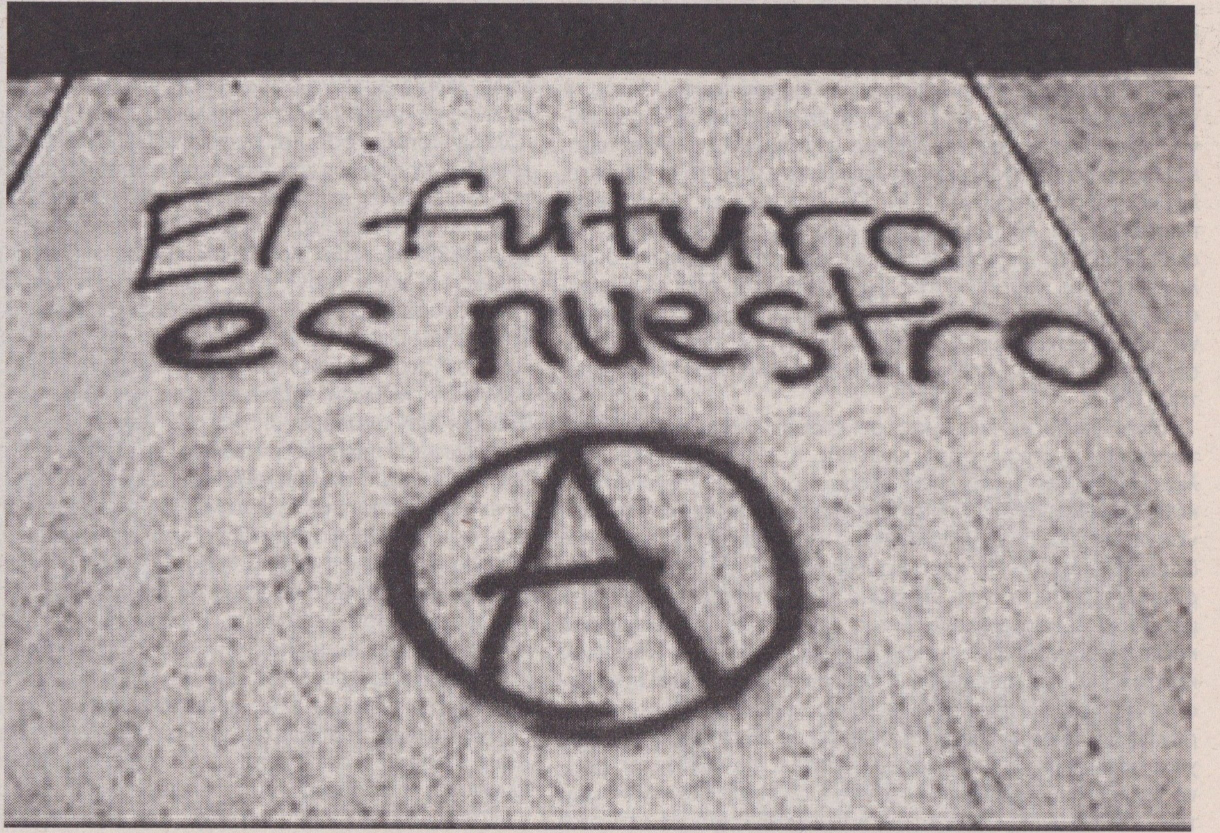
Κ. Γ. (Αγρίνιο)

σε προηγούμενη αχαρτογράφητη περιοχή μέσα στον αναρχισμό (π.χ. Ατομικισμός, Νιχιλισμός κτλ.). Αυτοί οι άκαμπτοι, δογματικοί, και εξαιρετικά μη-δημιουργικοί αναρχικοί έχουν φτάσει στο σημείο ώστε να δηλώνουν ότι ο αναρχισμός είναι μια πολύ συγκεκριμένη κοινωνική και οικονομική μεθοδολογία για την οργάνωση της εργατικής τάξης. Αυτό προφανώς είναι εξαιρετικά παράδοξο, αλλά τέτοιες τάσεις μπορούν να ιδωθούν στις ιδέες και τα πρότζεκτ πολλών σύγχρονων αναρχο-αριστεριστών (αναρχο-συνδικαλιστές, αναρχο-κομμουνιστές, πλατφορμιστές, ομοσπονδιστές).

Ο «αναρχισμός», όπως εμφανίζεται σήμερα, είναι μια ακρο-αριστερή ιδεολογία, την οποία πρέπει να ξεπεράσουμε. Σε αντίθεση, η «αναρχία» είναι μη δομημένη, ρευστή, οργανική εμπειρία που αγκαλιάζει πολύμορφες όψεις της απελευθέρωσης, τόσο προσωπικές όσο και συλλογικές, και πάντα ανοιχτή. Ως αναρχικοί, δεν ενδιαφερόμαστε για το σχηματισμό ενός νέου πλαισίου ή δομής, μέσα ή κάτω απ' την οποία θα ζούσαμε, όσο «ευχάριστη» ή «ηθική» ισχυρίζεται ότι είναι.

Οι αναρχικοί δεν μπορούν να παρέχουν έναν άλλο κόσμο για άλλους, αλλά μπορούμε να θέσουμε ερωτήματα και ιδέες, να προσπαθήσουμε να καταστρέψουμε κάθε κυριαρχία και ό,τι παρεμβάλλεται στις ζωές μας και στα όνειρά μας και να ζήσουμε άμεσα, συνδεδεμένοι με τις ανάγκες μας.

(Από το Green Anarchy, Back to Basics #4, καλοκαίρι 2005)
Μετάφραση: Αναρχικός Πυρήνας ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΕΘΝΟΣ: Η κατασκευή ενός ιδεολογήματος

«Το έθνος συγκροτείται, δια μέσου μιας μακρόχρονης διαδικασίας, στη Δυτική Ευρώπη: το φαινόμενο έχει τις ρίζες του στο εκρηκτικό κομμάτιασμα της δυτικής Χριστιανοσύνης, στην παρακμή και το ξεπέρασμα του φεουδαρχισμού, στην ανάπτυξη των πόλεων και της αστικής τάξης...Το κράτος είναι ο ιστορικο-κοινωνιολογικός πυρήνας του έθνους». Έντγκαρ Μορέν

«Το έθνος είναι το αποτέλεσμα του κράτους και όχι η αιτία. Είναι το κράτος που δημιουργεί το έθνος και όχι το έθνος που δημιουργεί το κράτος...Το έθνος υπόκειται πάντα σε πολιτικές θεωρήσεις, βασισμένες σε συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους πίσω από τους οποίους καλύπτονται πάντοτε τα συμφέροντα των προνομιούχων μειοψηφιών». Ρούντολφ Ρόκερ

«Το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα με τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του... Δεν έχει καμία σημασία, στη βάση και στη προοπτική της κοινωνικής κι ατομικής απελευθέρωσης, η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους. Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω της κυριαρχίας, της πολιτικής». Αναρχική Θεώρηση, τεύχος 8-9, σελ.18

Τελευταία, οι πολιτικές επιλογές της εξουσίας να θέσουν, με τη μορφή νομοσχεδίων, τα θέματα ιθαγένειας και πολιτικών δικαιωμάτων των μεταναστών-προσφύγων έφεραν στην επιφάνεια διάφορες όψεις του εθνοκεντρισμού που διέπει την ελλαδική κοινωνία. Και ας μην βιαστούν κάποιοι να αποδώσουν τον εθνο-πατριωτισμό μόνο στους ακροδεξιούς και τους φασίστες. Τα κόμματα της Α-

είναι, κατά κοινή παραδοχή, ο νεοελληνικός Διαφωτισμός, από τις τελευταίες δεκαετίες του 18ου αιώνα ως την Επανάσταση στον Ελλαδικό χώρο.

Πολύ σύντομα όμως, κυρίως μέσω της γιγάντωσης και εξάπλωσης του «έθνους-κράτους», ο εθνικισμός άρχισε να εκδηλώνει τον βαθύτατα αντιδραστικό και ανελεύθερο ρόλο του, που συνίστατο κυρίως στην επιβολή της κυρίαρχης

Η κεντρική εξουσία διαχειρίζεται τη γλωσσική διαφορετικότητα, ή καλύτερα τη γλωσσική ομοιογένεια, ως φορέα διάδοσης της ιδεολογίας της, σύμφωνα με τα μέσα που διαθέτει και τις επιταγές της. Η σχετική γλωσσική καθαρότητα που παρουσιάζει σήμερα ο ιθαγενής πληθυσμός είναι αποτέλεσμα μιας πολύχρονης καταπιεστικής διαδικασίας από την κρατική εξουσία, η οποία έλαβε χώρα γενικότερα στον βαλκανικό χώρο. Ο γλωσσικός ηγεμονισμός (linguistic hegemony), ως όρος, έρχεται για να περιγράψει έναν μηχανισμό άσκησης πνευματικής εξουσίας, στην ικανότητα δηλαδή μιας κυρίαρχης ομάδας να κάνει το σύνολο του πληθυσμού να συναινεί και να την αποδέχεται ως κυρίαρχη.

Και εάν οι Αρβανίτες και οι Βλάχοι παρουσίασαν μια καλή «προσαρμοστικότητα» στο ελληνικό έθνος-κράτος, δεν έτυχε το ίδιο για άλλες εθνοτικές ομάδες οι οποίες υπέστησαν επίθεση από την ελληνική εξουσία. Οι συγκεκριμένες ομάδες (Βλάχοι, Αρβανίτες), λόγω της προσκόλλησης τους στην αρχή της «προφορικότητας» της μητρικής γλώσσας και όχι στη γραπτή αποτύπωση, είναι εκείνες που ουσιαστικά εισχωρούν στη διαδικασία της αυτό-αποδοκιμασίας. Δηλαδή, στην απαξίωση και τον στιγματισμό των μειονοτικών ομάδων και θεωρούνται οπισθοδρομικές και ανίκανες να προσαρμοστούν στη σύγχρονη εποχή. Είναι το αποτέλεσμα ενός ηγεμονισμού που δεν χρειάζεται την εμφανή καταστολή διότι ο μειονοτικός πληθυσμός συσσωματώνεται στις κυρίαρχες επιταγές, μέσω της «αποϊστορικοποίησης» του. Αντίθετα, στους σλαβόφωνους της Μακεδονίας η διαδικασία της ετερογλωσσίας επιβλήθηκε άμεσα και βίαια μέσω της αστυνομικής καταστολής, που περιλάμβανε την απαγόρευση της χρήσης της γλώσσας ακόμη και μέσα στο σπίτι, μαζικές ορκωμοσίες σε ορισμένα χωριά, ότι δεν θα ξαναμιλήσουν σλαβομακεδονικά κ.λπ..

Τουρκόφωνοι Θράκες, Σλαβομακεδόνες, Τσάμηδες α-

«Το έθνος συγκροτείται, δια μέσου μιας μακρόχρονης διαδικασίας, στη Δυτική Ευρώπη: το φαινόμενο έχει τις ρίζες του στο εκρηκτικό κομμάτιασμα της δυτικής Χριστιανοσύνης, στην παρακμή και το ξεπέρασμα του φεουδαρχισμού, στην ανάπτυξη των πόλεων και της αστικής τάξης...Το κράτος είναι ο ιστορικο-κοινωνιολογικός πυρήνας του έθνους». Έντγκαρ Μορέν

«Το έθνος είναι το αποτέλεσμα του κράτους και όχι η αιτία. Είναι το κράτος που δημιουργεί το έθνος και όχι το έθνος που δημιουργεί το κράτος...Το έθνος υπόκειται πάντα σε πολιτικές θεωρήσεις, βασισμένες σε συγκεκριμένους πολιτικούς λόγους πίσω από τους οποίους καλύπτονται πάντοτε τα συμφέροντα των προνομιούχων μειοψηφιών». Ρούντολφ Ρόκερ

«Το έθνος στην πραγματικότητα είναι ένα λάστιχο που τεντώνεται ή μαζεύεται ανάλογα με τα συμφέροντα των κατασκευαστών και χειριστών του... Δεν έχει καμία σημασία, στη βάση και στη προοπτική της κοινωνικής κι ατομικής απελευθέρωσης, η αποδοχή κι αναγνώριση της έννοιας του έθνους. Το έθνος, σαν μια ακαθόριστη συνεύρεση μεγάλων και ανομοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω της κυριαρχίας, της πολιτικής». Αναρχική Θεώρηση, τεύχος 8-9, σελ.18

Τελευταία, οι πολιτικές επιλογές της εξουσίας να θέσουν, με τη μορφή νομοσχεδίων, τα θέματα ιθαγένειας και πολιτικών δικαιωμάτων των μεταναστών-προσφύγων έφεραν στην επιφάνεια διάφορες όψεις του εθνοκεντρισμού που διέπει την ελλαδική κοινωνία. Και ας μην βιαστούν κάποιοι να αποδώσουν τον εθνο-πατριωτισμό μόνο στους ακροδεξιούς και τους φασίστες. Τα κόμματα της Αριστεράς, με πρωτοπόρο το ΚΚΕ, παρουσιάζουν έντονο εθνικισμό, που οι ίδιοι το βαφτίζουν πατριωτισμό, με τη παράλληλη κι συχνή χρήση των εθνικών συμβόλων. Παράλληλα η συχνή περί του θέματος, αρθρογραφία «αριστερών» δημοσιογράφων βρίθει εθνικής περηφάνιας και ταυτόχρονης επίθεσης σε όποιον αμφισβητεί το έθνος και την ιστορία (οι Στάθης Σταυρόπουλος και Γ. Τριάντης από την Ελευθεροτυπία είναι δυο κλασσικά παραδείγματα).

Ακόμη, δεν είναι υπερβολή, να πούμε ότι την εμβληματική θέση του αριστερού-εθνικιστή κατέχει από καιρό ο Μίκης Θεοδωράκης. Φυσικά, μη λησμονούμε ότι για δεκαετίες η Αριστερά, γαλουχήθηκε με κείμενα και έργα που α-

είναι, κατά κοινή παραδοχή, ο νεοελληνικός Διαφωτισμός, από τις τελευταίες δεκαετίες του 18ου αιώνα ως την Επανάσταση στον Ελλαδικό χώρο.

Πολύ σύντομα όμως, κυρίως μέσω της γιγάντωσης και εξάπλωσης του «έθνους-κράτους», ο εθνικισμός άρχισε να εκδηλώνει τον βαθύτατα αντιδραστικό και ανελεύθερο ρόλο του, που συνίστατο κυρίως στην επιβολή της κυρίαρχης «εθνικής ταυτότητας» σε άλλες μειοψηφούσες γλωσσικές/πολιτισμικές ομάδες που ζούσαν μέχρι τότε μέσα στα όρια μιας εδαφικής επικράτειας και που προσδιορίστηκαν ως εθνικές μειονότητες. Την ίδια εξέλιξη μπορούμε να πούμε ότι εμφανίζει και ο ελλαδικός χώρος, αφού «μέχρι την εποχή της Επανάστασης του 1821 ο ελληνικός εθνικισμός εξέφραζε μια εθνικοαπελευθερωτική ιδεολογία. Μετά την Επανάσταση, στην οθωνική περίοδο, ο ελληνικός Διαφωτισμός υποχωρεί και τον διαδέχεται ένας πολιτικός και θρησκευτικός συντηρητισμός» (Γ. Β. Λεονταρίτης).

Φυσικά, η λέξη «έθνος» υπήρχε ήδη από την αρχαία Ελλάδα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι συνεπάγει και την ύπαρ-

Η κεντρική εξουσία διαχειρίζεται τη γλωσσική διαφορετικότητα, ή καλύτερα τη γλωσσική ομοιογένεια, ως φορέα διάδοσης της ιδεολογίας της, σύμφωνα με τα μέσα που διαθέτει και τις επιταγές της. Η σχετική γλωσσική καθαρότητα που παρουσιάζει σήμερα ο ιθαγενής πληθυσμός είναι αποτέλεσμα μιας πολύχρονης καταπιεστικής διαδικασίας από την κρατική εξουσία, η οποία έλαβε χώρα γενικότερα στον βαλκανικό χώρο. Ο γλωσσικός ηγεμονισμός (linguistic hegemony), ως όρος, έρχεται για να περιγράψει έναν μηχανισμό άσκησης πνευματικής εξουσίας, στην ικανότητα δηλαδή μιας κυρίαρχης ομάδας να κάνει το σύνολο του πληθυσμού να συναινεί και να την αποδέχεται ως κυρίαρχη.

Και εάν οι Αρβανίτες και οι Βλάχοι παρουσίασαν μια καλή «προσαρμοστικότητα» στο ελληνικό έθνος-κράτος, δεν έτυχε το ίδιο για άλλες εθνοτικές ομάδες οι οποίες υπέστησαν επίθεση από την ελληνική εξουσία. Οι συγκεκριμένες ομάδες (Βλάχοι, Αρβανίτες), λόγω της προσκόλλησης τους στην αρχή της «προφορικότητας» της μητρικής γλώσσας και όχι στη γραπτή αποτύπωση, είναι εκείνες που ουσιαστικά εισχωρούν στη διαδικασία της αυτό-αποδοκιμασίας. Δηλαδή, στην απαξίωση και τον στιγματισμό των μειονοτικών ομάδων και θεωρούνται οπισθοδρομικές και ανίκανες να προσαρμοστούν στη σύγχρονη εποχή. Είναι το αποτέλεσμα ενός ηγεμονισμού που δεν χρειάζεται την εμφανή καταστολή διότι ο μειονοτικός πληθυσμός συσσωματώνεται στις κυρίαρχες επιταγές, μέσω της «αποϊστορικοποίησης» του. Αντίθετα, στους σλαβόφωνους της Μακεδονίας η διαδικασία της ετερογλωσσίας επιβλήθηκε άμεσα και βίαια μέσω της αστυνομικής καταστολής, που περιλάμβανε την απαγόρευση της χρήσης της γλώσσας ακόμη και μέσα στο σπίτι, μαζικές ορκωμοσίες σε ορισμένα χωριά, ότι δεν θα ξαναμιλήσουν σλαβομακεδονικά κ.λπ..

Τουρκόφωνοι Θράκες, Σλαβομακεδόνες, Τσάμηδες αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα καταπίεσης και επίθεσης του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Ενώ ομάδες πληθυσμού με ανομοιογενή χαρακτηριστικά, όπως οι Τσιγγάνοι/Γύφτοι ως προς τον τρόπο κατοίκισης (νομαδικός/σκηνίτες, μόνιμος/Αγ.Βαρβάρα-Ζεφύρι), δέχονται την διαρκή απαξίωση του κράτους, η οποία, όμως, δεν τους εμποδίζει στο να δηλώνουν με καμάρι ότι είναι έλληνες και έχουν «πάει στρατό». *Η μεγάλη μάζα των κοινωνικά ορατών Τσιγγάνων στην Ελλάδα αυτοπροσδιορίζεται εθνοτικά ως Έλληνες, με δευτερεύουσα ταυτότητα τη τσιγγάνικη, όπως συμβαίνει και με άλλες ομόλογες ομάδες, όπως Βλάχοι, Αρβανίτες,* (Α. Γκοτοβός, Από το κοινωνικό

μοιογενών μεταξύ τους ομάδων ανθρώπων, δεν μπορεί να αποτελέσει από μόνο του στοιχείο αντιπαλότητας. Η αντιπαλότητα του «έθνους», ενεργοποιείται μέσω της κυριαρχίας, της πολιτικής». Αναρχική Θεώρηση, τεύχος 8-9, σελ.18

Τελευταία, οι πολιτικές επιλογές της εξουσίας να θέσουν, με τη μορφή νομοσχεδίων, τα θέματα ιθαγένειας και πολιτικών δικαιωμάτων των μεταναστών-προσφύγων έφεραν στην επιφάνεια διάφορες όψεις του εθνοκεντρισμού που διέπει την ελλαδική κοινωνία. Και ας μην βιαστούν κάποιοι να αποδώσουν τον εθνο-πατριωτισμό μόνο στους ακροδεξιούς και τους φασίστες. Τα κόμματα της Αριστεράς, με πρωτοπόρο το ΚΚΕ, παρουσιάζουν έντονο εθνικισμό, που οι ίδιοι το βαφτίζουν πατριωτισμό, με τη παράλληλη και συχνή χρήση των εθνικών συμβόλων. Παράλληλα η συχνή περί του θέματος, αρθρογραφία «αριστερών» δημοσιογράφων βρίθει εθνικής περηφάνιας και ταυτόχρονης επίθεσης σε όποιον αμφισβητεί το έθνος και την ιστορία (οι Στάθης Σταυρόπουλος και Γ. Τριάντης από την Ελευθεροτυπία είναι δυο κλασσικά παραδείγματα).

Ακόμη, δεν είναι υπερβολή, να πούμε ότι την εμβληματική θέση του αριστερού-εθνικιστή κατέχει από καιρό ο Μίκης Θεοδωράκης. Φυσικά, μη λησμονούμε ότι για δεκαετίες η Αριστερά, γαλουχήθηκε με κείμενα και έργα που αναφέρονταν έντονα στο έθνος και τη πατρίδα. Η «Ρωμιοσύνη» του Ρίτσου που συνδέθηκε έντονα με την Αριστερά, κάλλιστα θα μπορούσε στιχουργικά τουλάχιστον να αποτελούσε εμβατήριο εθνικιστών. Και έτσι έχουμε το ιστορικό παράδοξο, οι εθνο-πατριώτες της λεγόμενης Δεξιάς, να συνεργάζονται με τους εισβολείς και κατακτητές ως δωσίλογοι και οι κομμουνιστές να επιτίθενται στους «διεθνιστές» χαρακτηρίζοντας τους, προδότες, επειδή αρνούνταν να συμμετάσχουν στην ανθρωποσφαγή για την «υπεράσπιση» της πατρίδας, πολλές φορές εξοντώνοντας τους μέσω της ΟΠΛΑ.

Είναι ξεκάθαρο για εμάς, ότι ο όρος «έθνος» είναι ένας τεχνητός πολιτικός όρος κρατικής παραγωγής και προέλευσης. Τα έθνη δεν είναι προαιώνια, όπως ισχυρίζεται η κάθε εθνικιστική ιδεολογία, αλλά κατασκευάστηκαν για λόγους πολιτικούς και οικονομικούς, όπως ήταν π.χ. η ανάγκη δημιουργίας αγορών και η παράλληλη εξάπλωση του εμπορίου με τη δυνατότητα άσκησης φορολογικής πολιτικής εκ μέρους του κράτους. Το έθνος γεννιέται όταν ουσιαστικά καθίσταται νομιμοποιητικός παράγοντας του κοσμικού κράτους και το περιεχόμενο του είναι κυρίως πολιτικό, εν αντιθέσει με την εθνότητα που έχει κυρίως πολιτισμικό χαρακτήρα. Είναι αλήθεια ότι ο πρώιμος εθνικισμός είχε αρχικά προοδευτικό περιεχόμενο, γιατί εμφανιζόταν ως εκείνο το πολιτικό ρεύμα που θα απάλλασσε τις κοινωνίες από την καταπιεστική συγκεντρωτική φεουδαρχία. Η ιστορική στιγμή της γένεσης της νεοελληνικής «εθνικής ιδεολογίας» είναι, κατά κοινή παραδοχή, ο νεοελληνικός Διαφωτισμός, από τις τελευταίες δεκαετίες του 18ου αιώνα ως την Επανάσταση στον Ελλαδικό χώρο.

Πολύ σύντομα όμως, κυρίως μέσω της γιγάντωσης και εξάπλωσης του «έθνους-κράτους», ο εθνικισμός άρχισε να εκδηλώνει τον βαθύτατα αντιδραστικό και ανελεύθερο ρόλο του, που συνίστατο κυρίως στην επιβολή της κυρίαρχης «εθνικής ταυτότητας» σε άλλες μειοψηφούσες γλωσσικές/πολιτισμικές ομάδες που ζούσαν μέχρι τότε μέσα στα όρια μιας εδαφικής επικράτειας και που προσδιορίστηκαν ως εθνικές μειονότητες. Την ίδια εξέλιξη μπορούμε να πούμε ότι εμφανίζει και ο ελλαδικός χώρος, αφού «μέχρι την εποχή της Επανάστασης του 1821 ο ελληνικός εθνικισμός εξέφραζε μια εθνικοαπελευθερωτική ιδεολογία. Μετά την Επανάσταση, στην οθωνική περίοδο, ο ελληνικός Διαφωτισμός υποχωρεί και τον διαδέχεται ένας πολιτικός και θρησκευτικός συντηρητισμός» (Γ. Β. Λεονταρίτης).

Φυσικά, η λέξη «έθνος» υπήρχε ήδη από την αρχαία Ελλάδα, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι συνεπάγει και την ύπαρξη ενός ελληνικού έθνους, άλλωστε τόσο η παρουσία των πόλεων-κρατών όσο και οι συνεχείς εχθροπραξίες μεταξύ τους δεν προσφέρονται για τέτοιες πεποιθήσεις. Όμως, μια από τις εμμονές της εθνικιστικής ιδεολογίας είναι η συνέχεια του έθνους μέσα στο χρόνο. Η θέση του Γ. Φαλμεράγιερ (1830) ότι κάθε βιολογικός κρίκος ανάμεσα στους αρχαίους και τους νεοέλληνες διεκόπη από τις σλαβικές εγκαταστάσεις του 7ου αιώνα και ύστερα, προκάλεσε την έντονη αντίδραση του Κ. Παπαρρηγόπουλου το 1864, όπως και του Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολης. Σήμερα, την εργολαβική ανάθεση της ανάτασης και προστασίας του έθνους έχουν αναλάβει οι πλασιέ τηλεαστέρες...!

Άλλωστε, όπως είναι γνωστό, η Επανάσταση του 1821 δεν έγινε από οπλαρχηγούς που είχαν μια κοινή και ενιαία εθνική συνείδηση, αλλά κατηγορίες συμφερόντων και λογιών, που πολλές φορές οδηγούσαν στα «καπάκια», τις επιμέρους συμφωνίες τους με τις οθωμανικές αρχές.

Είναι αναμφισβήτητο γεγονός ότι μεγάλες πληθυσμιακά ομάδες (Σλάβοι, Αρβανίτες, Βλάχοι και Φράγκοι) μετακινούνταν σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου (τότε βυζαντινές επαρχίες) είτε από επιλογή, είτε καταναγκαστικά από την εξουσία (στις περιπτώσεις εκείνες που δεν υπήρχε ντόπιος πληθυσμός να καλλιεργήσει τις εκτάσεις). Και η παρουσία αυτή είναι μέχρι σήμερα εμφανής από τη γλωσσική παρουσία, για παράδειγμα της αρβανίτικης γλώσσας, σε διάφορες περιοχές της Αττικής, Βοιωτίας και Εύβοιας.

...νται οπισθοδρομικές και ανίκανες να προσαρμοστούν στη σύγχρονη εποχή. Είναι το αποτέλεσμα ενός ηγεμονισμού που δεν χρειάζεται την εμφανή καταστολή διότι ο μειονοτικός πληθυσμός συσσωματώνεται στις κυρίαρχες επιταγές, μέσω της «αποϊστορικοποίησης» του. Αντίθετα, στους σλαβόφωνους της Μακεδονίας η διαδικασία της ετερογλωσσίας επιβλήθηκε άμεσα και βίαια μέσω της αστυνομικής καταστολής, που περιλάμβανε την απαγόρευση της χρήσης της γλώσσας ακόμη και μέσα στο σπίτι, μαζικές ορκωμοσίες σε ορισμένα χωριά, ότι δεν θα ξαναμιλήσουν σλαβομακεδονικά κ.λπ..

Τουρκόφωνοι Θράκες, Σλαβομακεδόνες, Τσάμηδες αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα καταπίεσης και επίθεσης του σύγχρονου ελληνικού κράτους. Ενώ ομάδες πληθυσμού με ανομοιογενή χαρακτηριστικά, όπως οι Τσιγγάνοι/Γύφτοι ως προς τον τρόπο κατοίκισης (νομαδικός/σκηνίτες, μόνιμος/Αγ.Βαρβάρα-Ζεφύρι), δέχονται την διαρκή απαξίωση του κράτους, η οποία, όμως, δεν τους εμποδίζει στο να δηλώνουν με καμάρι ότι είναι έλληνες και έχουν «πάει στρατό». *Η μεγάλη μάζα των κοινωνικά ορατών Τσιγγάνων στην Ελλάδα αυτοπροσδιορίζεται εθνοτικά ως Έλληνες, με δευτερεύουσα ταυτότητα τη τσιγγάνικη, όπως συμβαίνει και με άλλες ομόλογες ομάδες, όπως Βλάχοι, Αρβανίτες,* (Α. Γκοτοβός, Από το κοινωνικό περιθώριο στο έθνος των Τσιγγάνων, Μειονότητες στην Ελλάδα, Σχολή Μωραΐτη). Στη πραγματικότητα, το ελλαδικό κράτος τοποθετεί τους τσιγγάνους εκτός του ελληνικού εθνοτικού ορίου και απλώς τους αναγνωρίζει την ιδιότητα του πολίτη, αλλά όχι και τη συναισθηματική εγγύτητα προς το ελληνικό έθνος. Έτσι λειτουργεί το οξύμωρο σχήμα, οι τσιγγάνοι να αυτοπροσδιορίζονται ως έλληνες, αλλά οι κυρίαρχες ομάδες πληθυσμού να τους θεωρούν αλλοεθνείς και ουσιαστικά «ξένο σώμα».

Η κοινή πολιτισμική παράδοση, η γλωσσική ομοιογένεια και η θρησκευτική πίστη δεν αποτελούν, παρά τους περί του αντιθέτου κυρίαρχους ορισμούς, βασικά και κύρια υλικά του ιδεολογήματος του έθνους. Για παράδειγμα, ένας γάλλος Αλσατός, παρ' ότι μιλά τη γερμανική γλώσσα, έχει γαλλική εθνική συνείδηση. Όπως, αντίστοιχα, ένας αρβανίτης του 19ου-20ου αιώνα, κάτοικος του ελληνικού κράτους αν και μη γνώστης της ελληνικής γλώσσας κυριαρχούνταν από ελληνικά εθνικά αισθήματα. Ο Ρούντολφ Ρόκερ σημείωνε χαρακτηριστικά: *«η ιδέα της Χριστιανοσύνης ήταν μια αφηρημένη έννοια, όπως και εκείνη της πατρίδας καθώς και εκείνη του έθνους. Όμως, μεταξύ τους υπήρχε η εξής διαφορά: ενώ η ιδέα της Χριστιανοσύνης ενοποιούσε τους ανθρώπους, η ιδέα του έθνους τους διαχώρισε και τους οργάνωσε σε διαφορετικά στρατόπεδα. Όσο βαθύτερες ρίζες είχε μέσα στους ανθρώπους η ιδέα της Χριστιανοσύνης, τόσο ευκολότερα υπερπηδούσαν τους διάφορους φραγμούς και τόσο περισσότερο δυνάμωνε μέ-*

σα τους η συνείδηση του συνανήκειν σε μια μεγάλη κοινότητα και του ενεργείν προς ένα κοινό σκοπό. Αλλά, όσο περισσότερο διείσδυε ανάμεσα τους η «εθνική συνείδηση», τόσο περισσότερο διαλυτικές καθίσταντο οι μεταξύ τους διαφορές και τόσο πιο αδίστακτα παραμέριζαν καθετί που είχαν κοινό, προκειμένου να ανοίξουν δρόμο προς άλλες κατευθύνσεις».

Άλλη μία διάσταση της «εθνικής» ομοιογένειας είναι η μεταστροφική κατασκευή μιας νέας διαφορετικής συνείδησης, το πώς δηλαδή μια εθνοτική μειονοτική, κατά βάση, ομάδα μετατοπίζει τα «εθνικά» χαρακτηριστικά της προς τη κυρίαρχη λογική. Το πώς δηλαδή ο «μειονοτικός» κατασκευάζεται σε Έλληνα, που μάλιστα πολύ συχνά, πλήρως αφομοιωμένος στα νέα εθνικά χαρακτηριστικά του, παρουσιάζει και έντονη εθνικιστική συμπεριφορά.

Μια ακόμη παράμετρος που παρουσιάζει ενδιαφέρον στις περιπτώσεις ενασχόλησης των εθνοτικών ομάδων είναι η κατανομή των πληθυσμών σε διάφορες χρονικές στιγμές. Η κατανομή πληθυσμού είναι μια δυναμική διαδικασία και δεν μπορεί να μελετάται στατικά. Για παράδειγμα, η ευρύτερη Μακεδονία, μήλο της έριδος για αρκετές βαλκανικές χώρες, είχε το 1912 την εξής κατανομή: 900.00 μουσουλμάνοι, 900.000 σλαβόφωνοι χριστιανοί, χωρισμένοι σε έλληνες, Βούλγαρους, Μακεδόνες, Σέρβους, 360.000 ελληνόφωνοι χριστιανοί, 100.000 Βλάχοι, 70.000-90.0000 Εβραίοι και άγνωστος αριθμός τσιγγάνων, καθώς και μικρές κοινότητες αλβανόφωνων και τουρκόφωνων χριστιανών. Κατά τα άλλα, «η Μακεδονία ήταν, είναι και θα είναι ελληνική» κατά το σλόγκαν του ελληνικού παροξυσμού στις αρχές της δεκαετίας του '90. Και εννοείται ότι τα παραπάνω μεγέθη τροποποιήθηκαν σημαντικά με την έλευση των προσφύγων το 1922, τις ανταλλαγές πληθυσμών και τη ναζιστική κτηνωδία στους εβραίους, κυρίως, της Θεσσαλονίκης το 1943.

Είναι, επίσης, χαρακτηριστικό ότι οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία θεωρούνταν από τον ντόπιο πληθυσμό «ξένοι», με αρκετά σχηματισμένα και εκφρασμένα στερεότυπα εναντίον τους. Παρ' ότι ήταν ελληνόφωνοι, χριστιανοί και με «εθνική» συνείδηση, χαρακτηρίζονταν «ξένοι»... Αυτό, ίσως, φανερώνει το πώς σήμερα προσεγγίζονται ομάδες πληθυσμού, μετανάστες και πρόσφυγες, που δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο με τον κυρίαρχο πληθυσμό. Απλά ο «ξένος» παρουσιάζεται

ΣΕΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΠΑΓΕΣ ΑΓΑΘΩΝ ΣΤΗ ΧΙΛΗ

Οι συνέπειες της φυσικής καταστροφής στη Χιλή είναι τεράστιες μέχρι στιγμής. Ο σεισμός 8,8 Ρίχτερ που έγινε το Σάββατο 27 Φεβρουαρίου είχε ως άμεσο αποτέλεσμα πάνω από 700 νεκρούς ως τώρα και εκατομμύρια άστεγους.

Οι καταπιεσμένοι και τα λιγότερα προνομιούχα στρώματα είναι αυτοί που δέχονται περισσότερο στο πετσί τους αυτές τις συνέπειες. Η καταστροφή δεν είναι, επομένως,

μόνο φυσική, είναι πρωτίστως κοινωνική. Ακολουθούν μερικές περιγραφές και συμπεράσματα που βγαίνουν και δημοσιεύθηκαν από συντρόφους στη Χιλή:

«..."*Ετσι ούτε οι καπιταλιστές ούτε οι, μεσαίας τάξης οικογένειες, έχουν πληγεί όσο οι "κατώτερες" ομάδες, που έχουν μείνει χωρίς τα βασικά"*.

Η αστικοποίηση παίζει το ρόλο της σ' αυτή την καταστροφή.

Έτσι, οι καταπιεσμένοι αυτή τη στιγμή παίρνουν αυτό που δικαιούνται, φάρμακα, τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης, νερό κτλ. από σούπερ μάρκετ και καταστήματα.

Τα σκυλιά των εξουσιαστών, τα ΜΜΕ, αρχίζουν να καταγγέλλουν όσους λεηλατούν. Κάνουν μάλιστα και μια διάκριση ανάμεσα σ' όσους παίρνουν βασικά αγαθά και σ' όσους αρπάζουν άλλα είδη που δεν είναι πρώτης ανάγκης. Χωρίς να το ξέρουν, αναγνωρίζουν ότι ο καπιταλισμός έχει κάνει τους ανθρώπους να δουλεύουν για να αποκτούν άχρηστα καταναλωτικά "αγαθά". Δε λείπουν και οι νομοταγείς πολίτες που βγαίνουν και δηλώνουν ότι "δε θέλουν να κλέψουν", θύματα της αντίληψης περί σεβασμού της προσωπικής ιδιοκτησίας.

Αντί να αφιερωθούν στο να σώσουν τα θύματα, δείχνουν την ηλιθιότητά τους πιστεύοντας το Ναυτικό (που δηλώνει ότι δε θα γίνουν τσουνάμι, ενώ έχουν ήδη γίνει), το Κράτος επιχειρεί να καταστείλει όσους "λεηλατούν" και όσους από τους 55 χιλιάδες φυλακισμένους στη Χιλή προσπαθούν να δραπετεύσουν.

συγκρούσεις με τους μπάτσους.

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!

Κάποιες καταλήψεις έχει αναφερθεί ότι έχουν υποστεί ζημιές. Το στέκι CSO Sacco and Vanzetti, επίσης, έχει υποστεί ζημιές.

Οι ρεπόρτερ και οι ευυπόληπτοι εικονολήπτες άρχισαν

να βιντεοσκοπούν σκηνές απαλλοτρίωσης, ενώ οι μπάτσοι επεμβαίνουν με δακρυγόνα και αντλίες νερού για να διαλύσουν τον κόσμο. Τι ειρωνεία, ενώ δεν υπάρχει νερό να πιεις!

τασκευάζεται σε Έλληνα, που μάλιστα πολύ συχνά, πλήρως αφομοιωμένος στα νέα εθνικά χαρακτηριστικά του, παρουσιάζει και έντονη εθνικιστική συμπεριφορά.

Μια ακόμη παράμετρος που παρουσιάζει ενδιαφέρον στις περιπτώσεις ενασχόλησης των εθνοτικών ομάδων είναι η κατανομή των πληθυσμών σε διάφορες χρονικές στιγμές. Η κατανομή πληθυσμού είναι μια δυναμική διαδικασία και δεν μπορεί να μελετάται στατικά. Για παράδειγμα, η ευρύτερη Μακεδονία, μήλο της έριδος για αρκετές βαλκανικές χώρες, είχε το 1912 την εξής κατανομή: 900.00 μουσουλμάνοι, 900.000 σλαβόφωνοι χριστιανοί, χωρισμένοι σε έλληνες, Βούλγαρους, Μακεδόνες, Σέρβους, 360.000 ελληνόφωνοι χριστιανοί, 100.000 Βλάχοι, 70.000-90.0000 Εβραίοι και άγνωστος αριθμός τσιγγάνων, καθώς και μικρές κοινότητες αλβανόφωνων και τουρκόφωνων χριστιανών. Κατά τα άλλα, «η Μακεδονία ήταν, είναι και θα είναι ελληνική» κατά το σλόγκαν του ελληνικού παροξυσμού στις αρχές της δεκαετίας του '90. Και εννοείται ότι τα παραπάνω μεγέθη τροποποιήθηκαν σημαντικά με την έλευση των προσφύγων το 1922, τις ανταλλαγές πληθυσμών και τη ναζιστική κτηνωδία στους εβραίους, κυρίως, της Θεσσαλονίκης το 1943.

Είναι, επίσης, χαρακτηριστικό ότι οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία θεωρούνταν από τον ντόπιο πληθυσμό «ξένοι», με αρκετά σχηματισμένα και εκφρασμένα στερεότυπα εναντίον τους. Παρ' ότι ήταν ελληνόφωνοι, χριστιανοί και με «εθνική» συνείδηση, χαρακτηρίζονταν «ξένοι»... Αυτό, ίσως, φανερώνει το πώς σήμερα προσεγγίζονται ομάδες πληθυσμού, μετανάστες και πρόσφυγες, που δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο με τον κυρίαρχο πληθυσμό. Απλά ο "ξένος" παρουσιάζεται από την ιδεολογία της κυριαρχίας ως απειλητικός...

Αργότερα, όταν σημαντική μερίδα του προσφυγικού στοιχείου αφομοιώθηκε στον ελλαδικό χώρο, παρουσίασε έντονη ανταγωνιστική συμπεριφορά, τόσο απέναντι στους εβραίους, όσο και σε άλλες μειονοτικές εθνότητες. Για παράδειγμα, στη Θεσσαλονίκη η συνεργασία ενός κομματιού απ' αυτούς με τους ναζί στην εξολόθρευση των εβραίων είχε αφετηρία οικονομικούς, εμπορικούς και επαγγελματικούς ανταγωνισμούς. Αλλά και εδώ ο ρόλος του ΚΚΕ είναι καταλυτικός, αφού είχε αποφασίσει να διεισδύσει μέσα στο προσφυγικό στοιχείο για ψηφοθηρικούς και χειραγωγικούς λόγους. Έτσι, παρ' ότι σημαντικά μεγάλο κομμάτι των εβραίων της Θεσσαλονίκης είχε έντονη εργατική δράση, το ΚΚΕ ουσιαστικά δρούσε ως ανάχωμα στις διεκδικήσεις τους. Παράλληλα, πρόσφυγες πρωτοστατούσαν –και κατάφεραν– στο να μην ιδρυθούν σλαβόφωνα σχολεία, παρ' ότι αυτό είχε αποφασιστεί το 1925 από

κοινωνική. Ακολουθούν μερικές περιγραφές και συμπεράσματα που βγαίνουν και δημοσιεύθηκαν από συντρόφους στη Χιλή:

«..."*Έτσι ούτε οι καπιταλιστές ούτε οι, μεσαίας τάξης οικογένειες, έχουν πληγεί όσο οι "κατώτερες" ομάδες, που έχουν μείνει χωρίς τα βασικά*".

Η αστικοποίηση παίζει το ρόλο της σ' αυτή την καταστροφή.

Έτσι, οι καταπιεσμένοι αυτή τη στιγμή παίρνουν αυτό που δικαιούνται, φάρμακα, τρόφιμα, είδη πρώτης ανάγκης, νερό κτλ. από σούπερ μάρκετ και καταστήματα.

Τα σκυλιά των εξουσιαστών, τα ΜΜΕ, αρχίζουν να καταγγέλλουν όσους λεηλατούν. Κάνουν μάλιστα και μια διάκριση ανάμεσα σ' όσους παίρνουν βασικά αγαθά και σ' όσους αρπάζουν άλλα είδη που δεν είναι πρώτης ανάγκης. Χωρίς να το ξέρουν, αναγνωρίζουν ότι ο καπιταλισμός έχει κάνει τους ανθρώπους να δουλεύουν για να αποκτούν άχρηστα καταναλωτικά "αγαθά". Δε λείπουν και οι νομοταγείς πολίτες που βγαίνουν και δηλώνουν ότι "δε θέλουν να κλέψουν", θύματα της αντίληψης περί σεβασμού της προσωπικής ιδιοκτησίας.

Αντί να αφιερωθούν στο να σώσουν τα θύματα, δείχνουν την ηλιθιότητά τους πιστεύοντας το Ναυτικό (που δηλώνει ότι δε θα γίνουν τσουνάμι, ενώ έχουν ήδη γίνει), το Κράτος επιχειρεί να καταστείλει όσους "λεηλατούν" και όσους από τους 55 χιλιάδες φυλακισμένους στη Χιλή προσπαθούν να δραπετεύσουν.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει οι καταπιεσμένοι να εμβαθύνουν τους δεσμούς και την επικοινωνία μεταξύ τους, να χτίσουν κοινότητες και να επιτεθούν στο κράτος και το κεφάλαιο. Αυτή είναι η "κοινωνική σεισμολογία", δηλ. ο κοινωνικός αγώνας.

ΟΙ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

συγκρούσεις με τους μπάτσους.

ΑΜΟΙΒΑΙΑ ΒΟΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ!

Κάποιες καταλήψεις έχει αναφερθεί ότι έχουν υποστεί ζημιές. Το στέκι CSO Sacco and Vanzetti, επίσης, έχει υποστεί ζημιές.

Οι ρεπόρτερ και οι ευυπόληπτοι εικονολήπτες άρχισαν

να βιντεοσκοπούν σκηνές απαλλοτρίωσης, ενώ οι μπάτσοι επεμβαίνουν με δακρυγόνα και αντλίες νερού για να διαλύσουν τον κόσμο. Τι ειρωνεία, ενώ δεν υπάρχει νερό να πιεις!

Οι πιο αναιδείς από τους δημοσιογράφους μιλάνε για «αγαθά πολυτελείας» τα οποία «λεηλατούνται»! Το θράσος σ' όλο του το μεγαλείο!

Έχουμε άμεση επικοινωνία και νέα από τους φυλακισμένους αγωνιστές: Axel Osorio, Marcelo Dott, Stephen Huiniguir (CAS). Marcelo Villarroel, Freddy Fuentevilla (MAS), Pablo Carvajal, Matias Castro, Cristian Cancino (James 1), Sergio Vasquez, Alvaro Olivares, Flora Pavez (CPF).

Η κατάσταση των Serbian, Alvaro και Flora είναι η χειρότερη αυτή τη στιγμή.

Στις φυλακές «El manzano» κοντά στο Concepcion ξέσπασε φωτιά και εξέγερση μετά το σεισμό, με αποτέλεσμα να δραπετεύσουν αρκετοί κρατούμενοι.

Σε άλλες φυλακές μετά την κατάρρευση ενός τοίχου δραπέτευσαν 293 άτομα, οι 90 συνελήφθησαν ξανά ενώ υπάρχουν πληροφορίες και για 4 δολοφονημένους.

Η δήμαρχος του Concepción, Jacqueline van Rysselberghe, δήλωσε ότι «η κατάσταση είναι εκτός ελέγχου».

«*Είναι για τα παιδιά μου, δεν έχουμε τίποτα, είναι τα απολύτως απαραίτητα*», δικαιολογείται μια μητέρα που τρέ-

παραπάνω μεγέθη τροποποιήθηκαν σημαντικά με την έλευση των προσφύγων το 1922, τις ανταλλαγές πληθυσμών και τη ναζιστική κτηνωδία στους εβραίους, κυρίως, της Θεσσαλονίκης το 1943.

Είναι, επίσης, χαρακτηριστικό ότι οι πρόσφυγες από τη Μ. Ασία θεωρούνταν από τον ντόπιο πληθυσμό «ξένοι», με αρκετά σχηματισμένα και εκφρασμένα στερεότυπα εναντίον τους. Παρ' ότι ήταν ελληνόφωνοι, χριστιανοί και με «εθνική» συνείδηση, χαρακτηρίζονταν «ξένοι»... Αυτό, ίσως, φανερώνει το πώς σήμερα προσεγγίζονται ομάδες πληθυσμού, μετανάστες και πρόσφυγες, που δεν έχουν κανένα κοινό στοιχείο με τον κυρίαρχο πληθυσμό. Απλά ο «ξένος» παρουσιάζεται από την ιδεολογία της κυριαρχίας ως απειλητικός...

Αργότερα, όταν σημαντική μερίδα του προσφυγικού στοιχείου αφομοιώθηκε στον ελλαδικό χώρο, παρουσίασε έντονη ανταγωνιστική συμπεριφορά, τόσο απέναντι στους εβραίους, όσο και σε άλλες μειονοτικές εθνότητες. Για παράδειγμα, στη Θεσσαλονίκη η συνεργασία ενός κομματιού απ' αυτούς με τους ναζί στην εξολόθρευση των εβραίων είχε αφετηρία οικονομικούς, εμπορικούς και επαγγελματικούς ανταγωνισμούς. Αλλά και εδώ ο ρόλος του ΚΚΕ είναι καταλυτικός, αφού είχε αποφασίσει να διεισδύσει μέσα στο προσφυγικό στοιχείο για ψηφοθηρικούς και χειραγωγικούς λόγους. Έτσι, παρ' ότι σημαντικά μεγάλο κομμάτι των εβραίων της Θεσσαλονίκης είχε έντονη εργατική δράση, το ΚΚΕ ουσιαστικά δρούσε ως ανάχωμα στις διεκδικήσεις τους. Παράλληλα, πρόσφυγες πρωτοστατούσαν –και κατάφεραν– στο να μην ιδρυθούν σλαβόφωνα σχολεία, παρ' ότι αυτό είχε αποφασιστεί το 1925 από την ελληνική κυβέρνηση.

Έγιναν και αυτοί «Έλληνες», όπως πρωτύτερα είχαν γίνει οι αρβανίτες, οι βλάχοι, οι τσιγγάνοι, οι σλάβοι και τόσοι άλλοι στη κατασκευή μιας εθνικής συνείδησης ως δομικό στοιχείο ενός ομοιογενούς έθνους-κράτους. **Μιας ψεύτικης «εθνικής ταυτότητας» που βοηθά πολλαπλά το κράτος στο να ελέγχει και να εξουσιάζει πάρα πολλούς, εκτός από εκείνους που συνειδητοποιούν ολοένα και περισσότερο ότι δεν χρειάζεται να είμαστε «ούτε έλληνες, ούτε αλβανοί» ή ο,τιδήποτε άλλο, αλλά «άπιστοι, απάτριδες και αναρχικοί». Να παραμείνουμε άνθρωποι, έχοντας απογυμνωθεί από τα εξουσιαστικά περιβλήματα**.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

αρπάζουν άλλα είδη που δεν είναι πρώτης ανάγκης. Χωρίς να το ξέρουν, αναγνωρίζουν ότι ο καπιταλισμός έχει κάνει τους ανθρώπους να δουλεύουν για να αποκτούν άχρηστα καταναλωτικά "αγαθά". Δε λείπουν και οι νομοταγείς πολίτες που βγαίνουν και δηλώνουν ότι "δε θέλουν να κλέψουν", θύματα της αντίληψης περί σεβασμού της προσωπικής ιδιοκτησίας.

Αντί να αφιερωθούν στο να σώσουν τα θύματα, δείχνουν την ηλιθιότητά τους πιστεύοντας το Ναυτικό (που δηλώνει ότι δε θα γίνουν τσουνάμι, ενώ έχουν ήδη γίνει), το Κράτος επιχειρεί να καταστείλει όσους "λεηλατούν" και όσους από τους 55 χιλιάδες φυλακισμένους στη Χιλή προσπαθούν να δραπετεύσουν.

Σ' αυτό το σημείο πρέπει οι καταπιεσμένοι να εμβαθύνουν τους δεσμούς και την επικοινωνία μεταξύ τους, να χτίσουν κοινότητες και να επιτεθούν στο κράτος και το κεφάλαιο. Αυτή είναι η "κοινωνική σεισμολογία", δηλ. ο κοινωνικός αγώνας.

ΤΟ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΡΑΤΗ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ»

«Προσπαθούν κάποιοι δημοσιογράφοι να παρουσιάσουν ότι ο κόσμος παίρνει οθόνες Plasma και παπούτσια».

«Μέσα από την κλοπή και τη δωρεά αγαθών σ' αυτή την κατάσταση οι άνθρωποι αρνούνται τον καταπιεστικό ορθολογισμό του εμπορεύματος».

(Από συνέντευξη που έδωσαν γυναίκες που συμμετείχαν σε λεηλασίες στο Κονσεπσιόν)

Ας σημειωθεί, επίσης, πως ακόμα και σε περιπτώσεις που παίρνουταν τηλεοράσεις Plasma και κομπιούτερ, αυτά δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν αφού δεν υπάρχει ρεύμα. Αυτό από μόνο του δείχνει και τον παραλογισμό της εξουσιαστικής οργάνωσης και του καταναλωτισμού.

Στο Concepción, στο Quilicura, στο Temuco, οι μπάτσοι δείχνουν για άλλη μια φορά το ρόλο τους, ενώ ο κόσμος συνεχίζει τη συλλογική απαλλοτρίωση. Δε λείπουν και οι

να βιντεοσκοπούν σκηνές απαλλοτρίωσης, ενώ οι μπάτσοι επεμβαίνουν με δακρυγόνα και αντλίες νερού για να διαλύσουν τον κόσμο. Τι ειρωνεία, ενώ δεν υπάρχει νερό να πιεις!

Οι πιο αναιδείς από τους δημοσιογράφους μιλάνε για «αγαθά πολυτελείας» τα οποία «λεηλατούνται»! Το θράσος σ' όλο του το μεγαλείο!

Έχουμε άμεση επικοινωνία και νέα από τους φυλακισμένους αγωνιστές: Axel Osorio, Marcelo Dott, Stephen Huiniguir (CAS). Marcelo Villarroel, Freddy Fuentevilla (MAS), Pablo Carvajal, Matias Castro, Cristian Cancino (James 1), Sergio Vasquez, Alvaro Olivares, Flora Pavez (CPF).

Η κατάσταση των Serbian, Alvaro και Flora είναι η χειρότερη αυτή τη στιγμή.

Στις φυλακές «El manzano» κοντά στο Concepcion ξέσπασε φωτιά και εξέγερση μετά το σεισμό, με αποτέλεσμα να δραπετεύσουν αρκετοί κρατούμενοι.

Σε άλλες φυλακές μετά την κατάρρευση ενός τοίχου δραπέτευσαν 293 άτομα, οι 90 συνελήφθησαν ξανά ενώ υπάρχουν πληροφορίες και για 4 δολοφονημένους.

Η δήμαρχος του Concepción, Jacqueline van Rysselberghe, δήλωσε ότι «η κατάσταση είναι εκτός ελέγχου».

«Είναι για τα παιδιά μου, δεν έχουμε τίποτα, είναι τα απολύτως απαραίτητα», δικαιολογείται μια μητέρα που τρέχει με δύο κουτιά γάλα στα χέρια της.

αντιφασιστικές εμμονές...

Έχουμε αναφερθεί και σε προηγούμενα άρθρα μας στη ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ στο θέμα του αντιφασισμού.

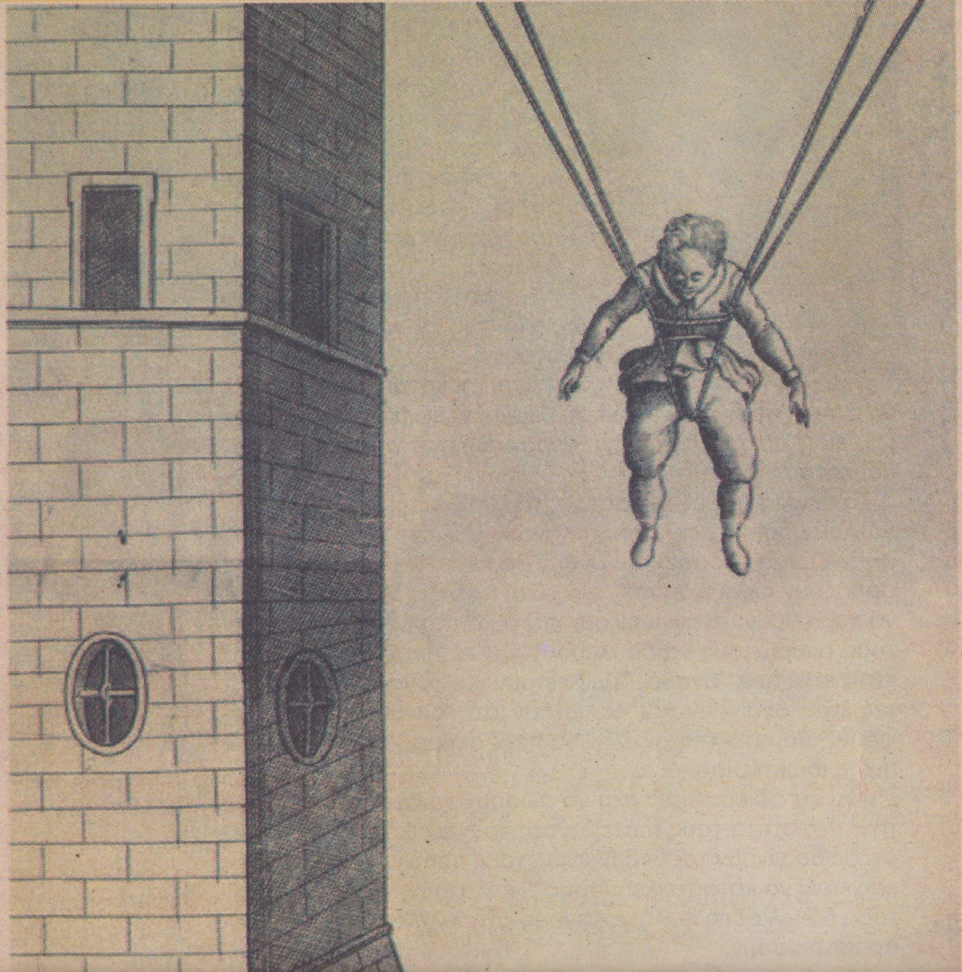
Πέρα από την σαφή διάκριση ανάμεσα στον φασισμό, το ναζισμό και το νεοναζισμό, που θα πρέπει να γίνεται, για να αποφεύγονται οι κατασκευασμένες ιδεολογικοπολιτικές πολώσεις, που ωθούν στον φανατισμό, εξ ίσου σημαντικό είναι να γίνει κατανοητό πως ο ναζισμός, ο φασισμός και η δημοκρατία με οποιεσδήποτε αποχρώσεις ή συνθέσεις κι αν εμφανίζονται, συνιστούν πολιτική έκφραση και εφαρμογή των συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης μέσω του κράτους.

Και με ακόμα πιο απλά λόγια. Η δημοκρατία, (άμεση ή έμμεση, συμμετοχική, κοινοβουλευτική, βασιλευόμενη, προεδρική ή προεδρευόμενη κ.λπ.), η δικτατορία (ναζισμός, φασισμός, στρατιωτική δικτατορία, δικτατορία του προλεταριάτου κ.λπ.), η απολυταρχία και η ολιγαρχία σε διάφορες ιστορικές αλλά και σύγχρονες εκδοχές τους αποτελούν τρόπους άσκησης της εξουσίας στους υποταγμένους που άλλοτε ονομάζονται πολίτες, άλλοτε υπήκοοι και σε άλλες περιπτώσεις έχουν τους ανάλογους επιθετικούς προσδιορισμούς, που έχουν επιλεγεί από την κυριαρχία (σοβιετικός πολίτης κ.ά.).

Γι' αυτό, δεν χωρά κανενός είδους αμφιβολία πως η δράση για την απελευθέρωση από τις καταπιεστικές κι εκμεταλλευτικές συνθήκες δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα από τη στιγμή που δεν στρέφεται εναντίον της συμπυκνωμένης και δομημένης μορφής εξουσίας, την πηγή από την οποία προέρχονται: **Το κράτος**. Έτσι, από τη στιγμή που η δράση των καταπιεσμένων στρέφεται προς τη διαχείριση ή τις επιπτώσεις που έχει αυτή στο σύνολο των καταπιεσμένων ανθρώπων, τότε αφήνεται αλώβητη η κύρια πηγή των δεινών.

«Μα», θα πει κάποιος, «αυτά έχουν ξαναειπωθεί, γιατί τα επαναλαμβάνετε;».

Η απάντηση είναι απλή. Όσο υπάρχει ένα πρόβλημα τόσο πρέπει να γίνεται προσπάθεια για να εξαλειφθεί. Κι όπως όσο υπάρχει κράτος θα συνεχίζεται ο αγώνας για την καταστροφή του (όχι με την στενή

ντια στο κράτος.

Ο αντιφασισμός όσο κι αν οικειοποιείται στοιχεία της αναρχικής άποψης εντάσσοντάς τα στο ιδεολογικό του πλαίσιο δεν αποτελεί παρά μια άλλη εκδοχή του συστήματος. Άλλωστε, είναι γνωστό πως ο αντιφασισμός μπορεί να υπηρετήσει κάλλιστα δημοκρατικές, σοσιαλιστικές, αριστερές ή μαρξιστικές εκδοχές του κράτους, αλλά δεν μπορεί να ταυτιστεί ή να ευνοήσει την αναρχία.

Δυστυχώς, έχει συμβεί το ακριβώς αντίθετο.

Να υπηρετήσουν, δηλαδή, οι αναρχικοί την σοσιαλιστική και δημοκρατική εκδοχή του κρατισμού πολεμώντας τον φασισμό. Δεν χρειάζεται να αγνοήσουμε την, πραγματικά, συνταρακτική εμπειρία της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία (τουλάχιστον στις προθέσεις και στις αρχές του ξεσηκωμού).

Εκεί ήταν που η αναρχική προοπτική θάφτηκε, κυριολεκτικά, από τον αντιφασισμό. Η ανταρσία του Φράνκο έγινε το έναυσμα για την υπεράσπιση της δημοκρατίας. Η ήττα στον στρατιωτικό τομέα, που κόστισε χιλιάδες νεκρούς αναρχικούς, δεν αντιστοιχεί στο πραγματικά μεγάλο πλήγμα που δέχτηκε η απελευθερωτική προοπτική. Κι όμως, αυτό που καλλιεργείται τόσα χρόνια είναι ένας ανεξήγητος, πράγματι, θαυμασμός για την αντιφασιστική δράση των αναρχικών, που πέρα από την αυτοθυσία δεν παρέχει παρά μια θλιβερή και αρνητική εμπειρία.

Αυτή λοιπόν η εμπειρία θα έπρεπε μετά από τόσες δεκαετίες να έχει δώσει τους καρπούς της και να γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας στο πλαίσιο της αναρχικής απελευθερωτικής σκοπιάς. Παρ' όλα αυτά, ο αντιφασισμός έχει γίνει εργαλείο στα χέρια των αριστερών για να υλοποιούν τις εκάστοτε πολιτικές τους υπηρετώντας τη δημοκρατία και τελικά το σύστημα κυριαρχίας. Από κοντά και οι αναρχικοί. Λες και πρόκειται να παρθεί κάποια ρεβάνς. Όμως αυτή η ρεβάνς ακόμα και αν επιδιώκεται ασυναίσθητα (αφού η αναρχία δεν διαπνέεται από κανενός είδους ρεβανσισμό) δεν πρόκειται να ωφελήσει την αναρχία α-

νται, συνιστούν πολιτική έκφραση και ε-φαρμογή των συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης μέσω του κράτους.

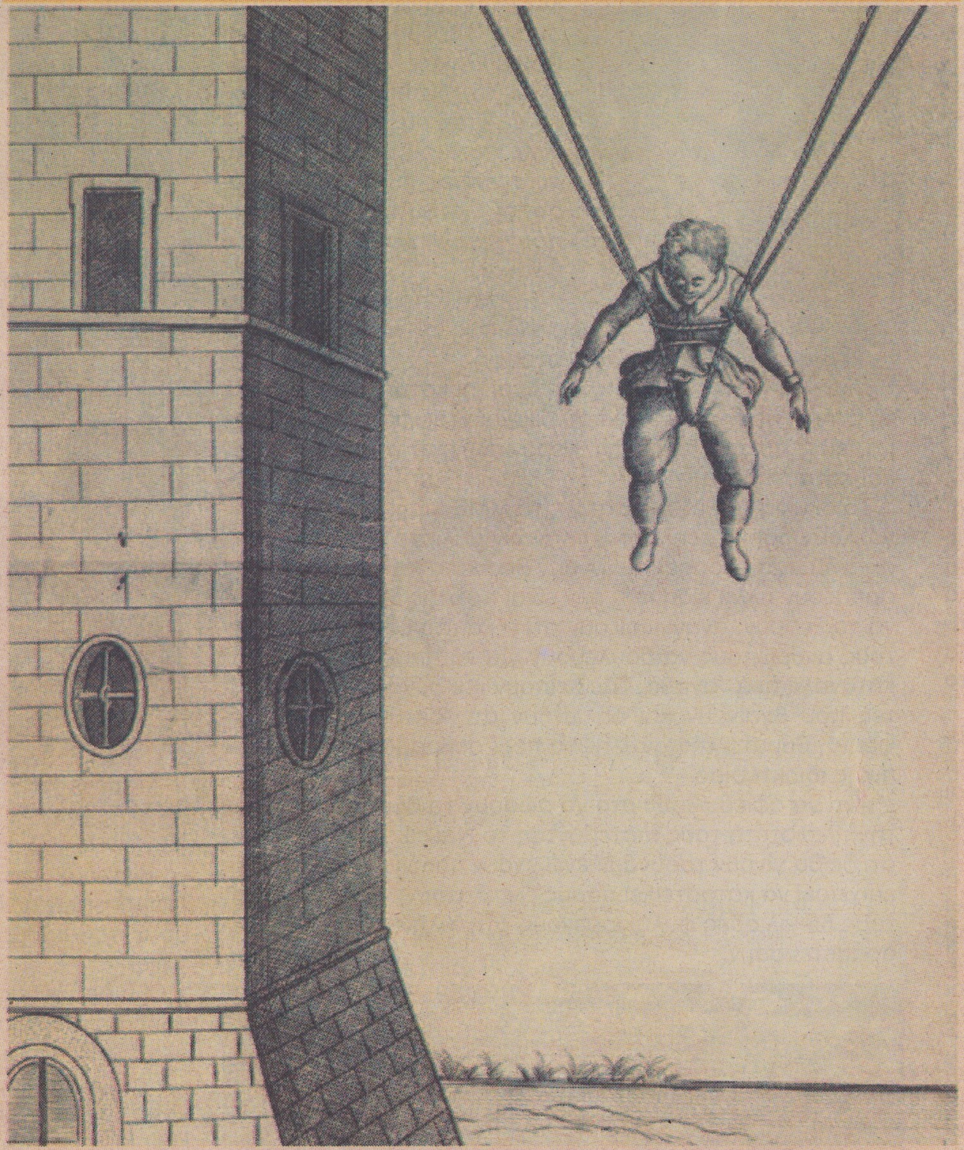
Και με ακόμα πιο απλά λόγια. Η δημοκρατία, (άμεση ή έμμεση, συμμετοχική, κοινοβουλευτική, βασιλευόμενη, προεδρική ή προεδρευόμενη κ.λπ.), η δικτατορία (ναζισμός, φασισμός, στρατιωτική δικτατορία, δικτατορία του προλεταριάτου κ.λπ.), η απολυταρχία και η ολιγαρχία σε διάφορες ιστορικές αλλά και σύγχρονες εκδοχές τους αποτελούν τρόπους άσκησης της εξουσίας στους υποταγμένους που άλλοτε ονομάζονται πολίτες, άλλοτε υπήκοοι και σε άλλες περιπτώσεις έχουν τους ανάλογους επιθετικούς προσδιορισμούς, που έχουν επιλεγεί από την κυριαρχία (σοβιετικός πολίτης κ.ά.).

Γι' αυτό, δεν χωρά κανενός είδους αμφιβολία πως η δράση για την απελευθέρωση από τις καταπιεστικές κι εκμεταλλευτικές συνθήκες δεν μπορεί να έχει αποτελέσματα από τη στιγμή που δεν στρέφεται εναντίον της συμπυκνωμένης και δομημένης μορφής εξουσίας, την πηγή από την οποία προέρχονται: **Το κράτος**. Έτσι, από τη στιγμή που η δράση των καταπιεσμένων στρέφεται προς τη διαχείριση ή τις επιπτώσεις που έχει αυτή στο σύνολο των καταπιεσμένων ανθρώπων, τότε αφήνεται αλώβητη η κύρια πηγή των δεινών.

«Μα», θα πει κάποιος, «αυτά έχουν ξαναειπωθεί, γιατί τα επαναλαμβάνετε;».

Η απάντηση είναι απλή. Όσο υπάρχει ένα πρόβλημα τόσο πρέπει να γίνεται προσπάθεια για να εξαλειφθεί. Κι όπως όσο υπάρχει κράτος θα συνεχίζεται ο αγώνας για την καταστροφή του (όχι με την στενή έννοια, αλλά με την ευρύτητα που υπάρχει στον όρο «καταστροφή») έτσι κι όσο υπάρχουν λογικές και πρακτικές που απομακρύνονται από την απελευθερωτική διεργασία, τόσο θα αναγκαζόμαστε να επανερχόμαστε. Επειδή, δεν πρόκειται για κάποιο γινάτι, αλλά είναι οι διαδικασίες αποπροσανατολισμού και απομάκρυνσης από την αναρχική απελευθερωτική διεργασία (για όσους την έχουν επιλέξει) που ζητούν την προσέγγιση στο ζήτημα ξανά και ξανά.

Ας θυμίσουμε, τώρα, ένα σημαντικό στοιχείο της αναρχικής στάσης και δράσης κι αυτό είναι **ο αυτοκαθορισμός**. Δεν χρειάζεται, ελπίζουμε, να γίνει εκτεταμένη ανάλυση του περιεχομένου και της σημασίας αυτής της στάσης. Στον αντίποδα βρίσκεται ο ετεροκαθορισμός. Πρόκει-

πρωτοβουλία. Γίνεται, ως εκ τούτου, αντιληπτό πως η ουσία της πρωτοβουλίας δίνει και ένα καθοριστικό πλεονέκτημα σ' αυτόν που την αναλαμβάνει. Δεν έχει πάντοτε σημασία αν ο συγκεκριμένος στόχος για το οποίο λαμβάνεται κάποια πρωτοβουλία εμποδιστεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Σημασία έχει πως όποιος αναλαμβάνει την πρωτοβουλία, έχει και την δυνατότητα του προσδιορισμού και της αξιοποίησης των πλεονεκτημάτων που του

πτό πως ο ετεροκαθορισμός καταλύει την ανεξαρτησία λόγου και πράξης του εμπλεκόμενου σ' αυτή την κατάσταση.

Περνώντας τώρα στο ζήτημα του αντιφασισμού, πέρα από τις διακρίσεις των μορφών διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων τις οποίες περιγράψαμε επιγραμματικά στην αρχή και στις οποίες ανήκουν τόσο ο ναζισμός όσο και ο φασισμός, προξενεί ιδιαίτερη εντύπωση η επιμονή μερίδας των αναρχικών να εμπλέκονται σε α-

θετο.

Να υπηρετήσουν, δηλαδή, οι αναρχικοί την σοσιαλιστική και δημοκρατική εκδοχή του κρατισμού πολεμώντας τον φασισμό. Δεν χρειάζεται να αγνοήσουμε την, πραγματικά, συνταρακτική εμπειρία της κοινωνικής επανάστασης στην Ισπανία (τουλάχιστον στις προθέσεις και στις αρχές του ξεσηκωμού).

Εκεί ήταν που η αναρχική προοπτική θάφτηκε, κυριολεκτικά, από τον αντιφασισμό. Η ανταρσία του Φράνκο έγινε το έναυσμα για την υπεράσπιση της δημοκρατίας. Η ήττα στον στρατιωτικό τομέα, που κόστισε χιλιάδες νεκρούς αναρχικούς, δεν αντιστοιχεί στο πραγματικά μεγάλο πλήγμα που δέχτηκε η απελευθερωτική προοπτική. Κι όμως, αυτό που καλλιεργείται τόσα χρόνια είναι ένας ανεξήγητος, πράγματι, θαυμασμός για την αντιφασιστική δράση των αναρχικών, που πέρα από την αυτοθυσία δεν παρέχει παρά μια θλιβερή και αρνητική εμπειρία.

Αυτή λοιπόν η εμπειρία θα έπρεπε μετά από τόσες δεκαετίες να έχει δώσει τους καρπούς της και να γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας στο πλαίσιο της αναρχικής απελευθερωτικής σκοπιάς. Παρ' όλα αυτά, ο αντιφασισμός έχει γίνει εργαλείο στα χέρια των αριστερών για να υλοποιούν τις εκάστοτε πολιτικές τους υπηρετώντας τη δημοκρατία και τελικά το σύστημα κυριαρχίας. Από κοντά και οι αναρχικοί. Λες και πρόκειται να παρθεί κάποια ρεβάνς. Όμως αυτή η ρεβάνς ακόμα και αν επιδιώκεται ασυναίσθητα (αφού η αναρχία δεν διαπνέεται από κανενός είδους ρεβανσισμό) δεν πρόκειται να ωφελήσει την αναρχία ακόμη κι αν κάποτε υπάρξουν υλικά αποτελέσματα.

Εκείνο που προωθείται, μέσα από τον αντιφασισμό, είναι η «διαπαιδαγώγηση» σε δημοκρατικές ή άλλες μεσοβέζικες λογικές και πρακτικές, που όμως δεν αποσκοπούν στην αναρχική επανάσταση.

Αυτό, λοιπόν, προσφέρεται σαν εμπειρία σε νέους συντρόφους-σσες; Να πολεμούν τον φασισμό με κάθε μέσο; Και το κράτος; Α, μα το κράτος έρχεται, συνήθως, να διαιτητεύσει ευνοώντας πότε τη μία και πότε την άλλη πλευρά. Και ο αντιφασισμός να επιτυγχάνει πρόσκαιρα ή μακροπρόθεσμα την άλωση των απελευθερωτικών αναρχικών προθέσεων. Το αποτέλεσμα, σε καμία περίπτωση, δεν είναι αυτό που επιδιώκουμε ως αναρχικοί.

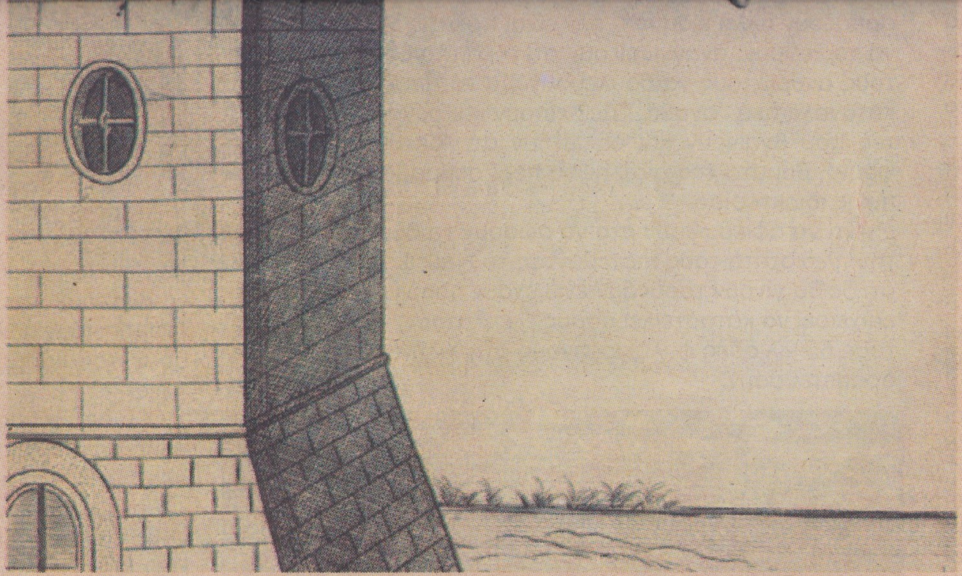
Αυτή η «κατάρα» του αντιφασισμού που

νης μορφής εξουσίας, την πηγή από την οποία προέρχονται: **Το κράτος**. Έτσι, από τη στιγμή που η δράση των καταπιεσμένων στρέφεται προς τη διαχείριση ή τις επιπτώσεις που έχει αυτή στο σύνολο των καταπιεσμένων ανθρώπων, τότε αφήνεται αλώβητη η κύρια πηγή των δεινών.

«Μα», θα πει κάποιος, «αυτά έχουν ξαναειπωθεί, γιατί τα επαναλαμβάνετε;».

Η απάντηση είναι απλή. Όσο υπάρχει ένα πρόβλημα τόσο πρέπει να γίνεται προσπάθεια για να εξαλειφθεί. Κι όπως όσο υπάρχει κράτος θα συνεχίζεται ο αγώνας για την καταστροφή του (όχι με την στενή έννοια, αλλά με την ευρύτητα που υπάρχει στον όρο «καταστροφή») έτσι κι όσο υπάρχουν λογικές και πρακτικές που απομακρύνονται από την απελευθερωτική διεργασία, τόσο θα αναγκαζόμαστε να επανερχόμαστε. Επειδή, δεν πρόκειται για κάποιο γινάτι, αλλά είναι οι διαδικασίες αποπροσανατολισμού και απομάκρυνσης από την αναρχική απελευθερωτική διεργασία (για όσους την έχουν επιλέξει) που ζητούν την προσέγγιση στο ζήτημα ξανά και ξανά.

Ας θυμίσουμε, τώρα, ένα σημαντικό στοιχείο της αναρχικής στάσης και δράσης κι αυτό είναι **ο αυτοκαθορισμός**. Δεν χρειάζεται, ελπίζουμε, να γίνει εκτεταμένη ανάλυση του περιεχομένου και της σημασίας αυτής της στάσης. Στον αντίποδα βρίσκεται ο ετεροκαθορισμός. Πρόκειται, δηλαδή, για εκείνη τη συμπεριφορά όπου οι πράξεις αλλά και το περιεχόμενου του λόγου εξαρτώνται από έναν άλλο ή άλλους παράγοντες. Σε αυτή την περίπτωση η δυνατότητα να προσδιορίζει τις κινήσεις των ετεροκαθοριζόμενων, ανήκει κατά κύριο λόγο σ' αυτόν που παίρνει μια

πρωτοβουλία. Γίνεται, ως εκ τούτου, αντιληπτό πως η ουσία της πρωτοβουλίας δίνει και ένα καθοριστικό πλεονέκτημα σ' αυτόν που την αναλαμβάνει. Δεν έχει πάντοτε σημασία αν ο συγκεκριμένος στόχος για το οποίο λαμβάνεται κάποια πρωτοβουλία εμποδιστεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Σημασία έχει πως όποιος αναλαμβάνει την πρωτοβουλία, έχει και την δυνατότητα του προσδιορισμού και της αξιοποίησης των πλεονεκτημάτων που του παρέχει αυτή η κίνηση του. Είναι, μάλιστα, αναμενόμενο να έχει υπολογίσει τις αντιδράσεις σ' αυτό καθ' εαυτό το ζήτημα και σαφώς έχει λάβει υπ' όψιν του τις προεκτάσεις, από τις οποίες υπολογίζει να αποκτήσει (πολιτικά συνήθως) οφέλη.

Απ' αυτό, λοιπόν εύκολα γίνεται αντιληπτό πως ο ετεροκαθορισμός καταλύει την ανεξαρτησία λόγου και πράξης του εμπλεκόμενου σ' αυτή την κατάσταση.

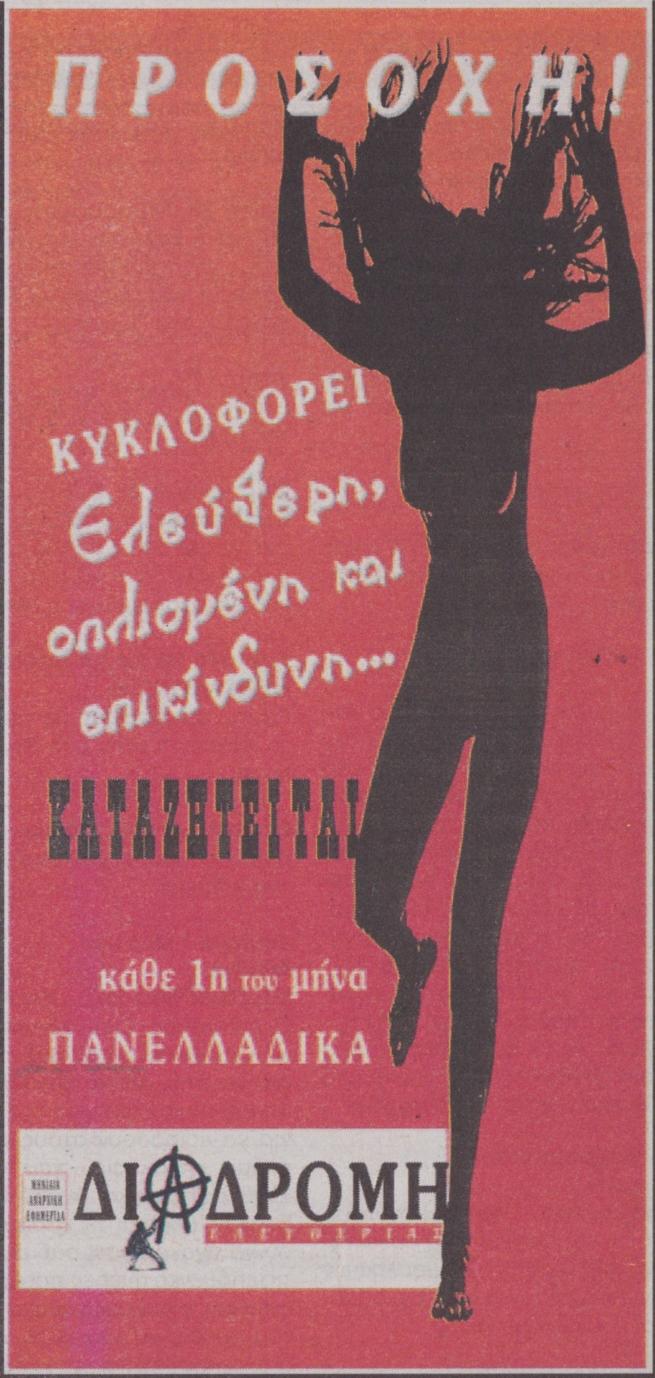
Περνώντας τώρα στο ζήτημα του αντιφασισμού, πέρα από τις διακρίσεις των μορφών διαχείρισης των κρατικών υποθέσεων τις οποίες περιγράψαμε επιγραμματικά στην αρχή και στις οποίες ανήκουν τόσο ο ναζισμός όσο και ο φασισμός, προξενεί ιδιαίτερη εντύπωση η επιμονή μερίδας των αναρχικών να εμπλέκονται σε αντιφασιστικές δραστηριότητες. Η αναρχική κοινωνική δράση και η εμπειρία που έχει προκύψει αναδεικνύει ξεκάθαρα πως ο πόλεμος στο μέρος δεν σημαίνει πόλεμο στο όλο ή στο κυρίαρχο στοιχείο. Ο πόλεμος λοιπόν ενάντια στο λεγόμενο φασισμό ή τον ναζισμό δεν σημαίνει πόλεμο ενά-

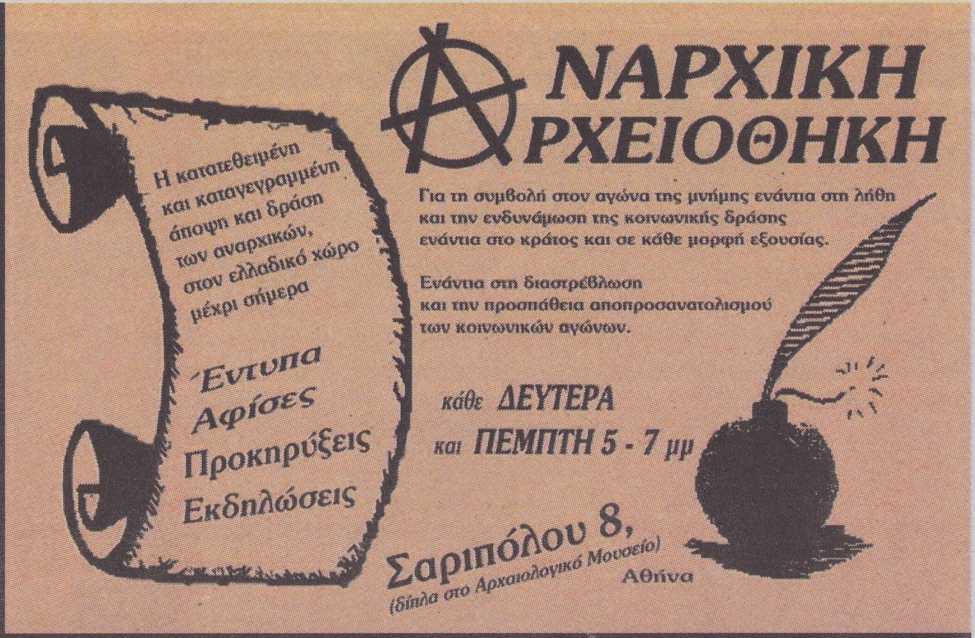
από τόσες δεκαετίες να έχει δώσει τους καρπούς της και να γίνεται αντικείμενο επεξεργασίας στο πλαίσιο της αναρχικής απελευθερωτικής σκοπιάς. Παρ' όλα αυτά, ο αντιφασισμός έχει γίνει εργαλείο στα χέρια των αριστερών για να υλοποιούν τις εκάστοτε πολιτικές τους υπηρετώντας τη δημοκρατία και τελικά το σύστημα κυριαρχίας. Από κοντά και οι αναρχικοί. Λες και πρόκειται να παρθεί κάποια ρεβάνς. Όμως αυτή η ρεβάνς ακόμα και αν επιδιώκεται ασυναίσθητα (αφού η αναρχία δεν διαπνέεται από κανενός είδους ρεβανσισμό) δεν πρόκειται να ωφελήσει την αναρχία ακόμη κι αν κάποτε υπάρξουν υλικά αποτελέσματα.

Εκείνο που προωθείται, μέσα από τον αντιφασισμό, είναι η «διαπαιδαγώγηση» σε δημοκρατικές ή άλλες μεσοβέζικες λογικές και πρακτικές, που όμως δεν αποσκοπούν στην αναρχική επανάσταση.

Αυτό, λοιπόν, προσφέρεται σαν εμπειρία σε νέους συντρόφους-σσες; Να πολεμούν τον φασισμό με κάθε μέσο; Και το κράτος; Α, μα το κράτος έρχεται, συνήθως, να διαιτητεύσει ευνοώντας πότε τη μία και πότε την άλλη πλευρά. Και ο αντιφασισμός να επιτυγχάνει πρόσκαιρα ή μακροπρόθεσμα την άλωση των απελευθερωτικών αναρχικών προθέσεων. Το αποτέλεσμα, σε καμία περίπτωση, δεν είναι αυτό που επιδιώκουμε ως αναρχικοί.

Αυτή η «κατάρα» του αντιφασισμού που κουβαλούν ορισμένοι αναρχικοί πρέπει να ξεπεραστεί και να αποκατασταθεί η αλήθεια λαμβάνοντας υπ' όψιν πως: α) Οι αναρχικοί δεν θριάμβευσαν απέναντι στους φασίστες στη διάρκεια του 1936-1939, συνεπώς β) οι διάφοροι έπαινοι για το μακελειό στην Ισπανία το 1936-1939 απλά επι-

διώκουν την καλλιέργεια του φανατισμού

το πνεύμα της αναρχίας και της ελευθερί-

ούτως ή άλλως. Δεν γίνεται απελευθερω-

νων» χώρων ανήκουν σε μια πολιτική πα-

διώκουν την καλλιέργεια του φανατισμού και τον ρεβανσισμό, από τον οποίο νικητές βγαίνουν οι εξουσιαστικές-κρατιστικές θεωρίες και πρακτικές και γ) η συνεχής επανάληψη των ιστορικών λαθών σε μεγάλη ή περιορισμένη κλίμακα μοιραία θα έχει ακόμα πιο οδυνηρά αποτελέσματα που μπορεί να μην κοστίζουν, ακόμα, ανθρώπινες ζωές αλλά βάζουν συνεχώς εμπόδια στο όραμα και το πάθος των ανθρώπων για μια ελεύθερη και ανεξούσια διαβίωση.

Μόνο στο πλαίσιο ενός πνεύματος εμμονής, απ' όπου επιδιώκονται πολιτικά κέρδη, μπορούμε να εξετάσουμε το ζήτημα των αντισυγκεντρώσεων απέναντι σε διάφορες ομάδες χριστιανοβαρεμένων που αβαντάρονται έμμεσα ή ανοιχτά από εθνικιστικές ομάδες, ή απέναντι σε συγκεντρώσεις κατοίκων που επίσης υποστηρίζονται από εθνικιστές ή τέλος προς συγκεντρώσεις εθνικιστών.

Κι όμως, η αντισυγκέντρωση αποτελεί το πνεύμα της αναρχίας και της ελευθερίας δεν είναι δυνατόν να ακολουθούμε πρακτικές που εφαρμόζονται από εξουσιαστικές λογικές και οργανωμένα συμπλέγματα. Οι αριστεροί μπορούν κάλλιστα να «ξεχνούν» πως στο πλαίσιο των αντισυγκεντρώσεων δολοφονήθηκαν τόσο ο Λαμπράκης όσο και ο Τεμπονέρας, για να αναφέρουμε δυο πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα. Γι' αυτό και σαν εξουσιαστές που είναι δεν διστάζουν να ακολουθήσουν τις ίδιες πρακτικές ευελπιστώντας(;) να πάρουν το «αίμα τους πίσω». Κι αυτό λέγεται «μετά λόγου γνώσεως». Άλλωστε, τα λυντσαρίσματα των παρεπιδημούντων είναι μέσα στην ίδια λογική. Προδικτατορικά, αλλά και κατά τη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων στην περίοδο της δικτατορίας, οι «δεξιοί» πραγματοποιούσαν αντισυγκεντρώσεις με άγριες συμπλοκές εκατέρωθεν.

Οι αναρχικοί όμως δεν ξεχνάμε πως ούτως ή άλλως. Δεν γίνεται απελευθερωτική όταν την εφαρμόζουν αυτοί που βρίσκονται στην αντίπερα όχθη. Για να το πούμε χωρίς περιστροφές. Οι φυλακές δεν αλλάζουν ουσία όταν οι δεσμοφύλακες αντικατασταθούν από αναρχικούς, το αντίθετο όμως σίγουρα θα συμβεί.

Κλείνοντας, προς το παρόν, με το ζήτημα των αντισυγκεντρώσεων δεν θα παραλείψουμε να αναφερθούμε στις επιπτώσεις που αυτές έχουν συνολικότερα, ενδυναμώνοντας τόσο πολιτικά όσα και οργανωτικά εθνικιστικές γκρούπες που πριν μερικά χρόνια δεν είχαν στον ήλιο (ούτε και στο φεγγάρι) μοίρα. Τα αποτελέσματα της αντισυγκέντρωσης του Φεβρουαρίου του 2008 δεν φάνηκαν μόνο βραχυπρόθεσμα με τα μαχαιρώματα διαδηλωτών, αλλά και μακροπρόθεσμα. Και όσο επικρατεί η πολιτική λογική του αντιφασισμού τόσο αυτή η κατάσταση θα επιτείνεται, αφού τα λάθη επαναλαμβάνονται.

νων» χώρων ανήκουν σε μια πολιτική παραφιλολογία που επιδιώκει την κατασκευή ψεύτικων συνειδήσεων. Όσο υπάρχει κράτος κι εξουσία δεν μπορούν να υπάρξουν απελευθερωμένες περιοχές. Η απελευθέρωση ή θα είναι καθολική ή θα είναι μια κοροϊδία. Άλλωστε, τι είδους «απελευθέρωση» υπάρχει φάνηκε ιδιαίτερα στην πλατεία Εξαρχείων όπου το κράτος έδειξε ποιος είναι πραγματικά το αφεντικό.

Είναι αλήθεια πως ο αντιφασισμός μπορεί ακόμη να επιτύχει συνεργασίες και συσπειρώσεις, όμως αυτή η εμμονή, όπως και κάθε ανάλογη συμπεριφορά, οδηγεί σε επικίνδυνα μονοπάτια. Αυτά τα μονοπάτια ακολουθήθηκαν, δυστυχώς, για μια ακόμη φορά με την επίθεση στην ΥΦΑΝΕΤ που ενώ αποδόθηκε σε φασιστοειδή και σε φασίστες αποδείχθηκε πως αποτελούσε, (καθώς και μια τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού από άλλη ομάδα ατόμων), πράξη ανταπόδοσης προς κατα-

διώκουν την καλλιέργεια του φανατισμού και τον ρεβανσισμό, από τον οποίο νικητές βγαίνουν οι εξουσιαστικές-κρατιστικές θεωρίες και πρακτικές και γ) η συνεχής επανάληψη των ιστορικών λαθών σε μεγάλη ή περιορισμένη κλίμακα μοιραία θα έχει ακόμα πιο οδυνηρά αποτελέσματα που μπορεί να μην κοστίζουν, ακόμα, ανθρώπινες ζωές αλλά βάζουν συνεχώς εμπόδια στο όραμα και το πάθος των ανθρώπων για μια ελεύθερη και ανεξούσια διαβίωση.

Μόνο στο πλαίσιο ενός πνεύματος εμμονής, απ' όπου επιδιώκονται πολιτικά κέρδη, μπορούμε να εξετάσουμε το ζήτημα των αντισυγκεντρώσεων απέναντι σε διάφορες ομάδες χριστιανοβαρεμένων που αβαντάρονται έμμεσα ή ανοιχτά από εθνικιστικές ομάδες, ή απέναντι σε συγκεντρώσεις κατοίκων που επίσης υποστηρίζονται από εθνικιστές ή τέλος προς συγκεντρώσεις εθνικιστών.

Κι όμως, η αντισυγκέντρωση αποτελεί μια ακραία εξουσιαστική πρακτική που ουσιαστικά δείχνει αδυναμία αντιπαράθεσης απόψεων σε κοινωνικό επίπεδο, δρα εγκλωβιστικά και, το κυριότερο, ωφελεί αυτούς τους οποίους προσπαθεί να περιορίσει με αυτόν τον τρόπο.

Αν θέλουμε πραγματικά να διαχέουμε το πνεύμα της αναρχίας και της ελευθερίας δεν είναι δυνατόν να ακολουθούμε πρακτικές που εφαρμόζονται από εξουσιαστικές λογικές και οργανωμένα συμπλέγματα. Οι αριστεροί μπορούν κάλλιστα να «ξεχνούν» πως στο πλαίσιο των αντισυγκεντρώσεων δολοφονήθηκαν τόσο ο Λαμπράκης όσο και ο Τεμπονέρας, για να αναφέρουμε δυο πολύ χαρακτηριστικά παραδείγματα. Γι' αυτό και σαν εξουσιαστές που είναι δεν διστάζουν να ακολουθήσουν τις ίδιες πρακτικές ευελπιστώντας(;) να πάρουν το «αίμα τους πίσω». Κι αυτό λέγεται «μετά λόγου γνώσεως». Άλλωστε, τα λυντσαρίσματα των παρεπιδημούντων είναι μέσα στην ίδια λογική. Προδικτατορικά, αλλά και κατά τη διάρκεια των φοιτητικών κινητοποιήσεων στην περίοδο της δικτατορίας, οι «δεξιοί» πραγματοποιούσαν αντισυγκεντρώσεις με άγριες συμπλοκές εκατέρωθεν.

Οι αναρχικοί, όμως, δεν ξεχνάμε πως αυτή η απεχθής πρακτική εφαρμόστηκε κατά κόρον και από τους μπολσεβίκους προκειμένου να εμποδίσουν συγκεντρώσεις αναρχικών στα πρώτα χρόνια μετά την επανάσταση του 1917 (βλ. και Βολίν, Η Άγνωστη Επανάσταση).

Μία εξουσιαστική πρακτική είναι τέτοια ούτως ή άλλως. Δεν γίνεται απελευθερωτική όταν την εφαρμόζουν αυτοί που βρίσκονται στην αντίπερα όχθη. Για να το πούμε χωρίς περιστροφές. Οι φυλακές δεν αλλάζουν ουσία όταν οι δεσμοφύλακες αντικατασταθούν από αναρχικούς, το αντίθετο όμως σίγουρα θα συμβεί.

Κλείνοντας, προς το παρόν, με το ζήτημα των αντισυγκεντρώσεων δεν θα παραλείψουμε να αναφερθούμε στις επιπτώσεις που αυτές έχουν συνολικότερα, ενδυναμώνοντας τόσο πολιτικά όσα και οργανωτικά εθνικιστικές γκρούπες που πριν μερικά χρόνια δεν είχαν στον ήλιο (ούτε και στο φεγγάρι) μοίρα. Τα αποτελέσματα της αντισυγκέντρωσης του Φεβρουαρίου του 2008 δεν φάνηκαν μόνο βραχυπρόθεσμα με τα μαχαιρώματα διαδηλωτών, αλλά και μακροπρόθεσμα. Και όσο επικρατεί η πολιτική λογική του αντιφασισμού τόσο αυτή η κατάσταση θα επιτείνεται, αφού τα λάθη επαναλαμβάνονται.

Η αποδοχή του αντιφασισμού, σαν πανάκεια που μπορεί να συσπειρώσει ένα σημαντικό αριθμό διαδηλωτών, καταλήγει, στα πλαίσια της δημοκρατικής λογικής, στην υπεράσπιση θεσμών όπως του ασύλου ή χώρων και πλατειών. Όμως, αυτές οι «εφευρέσεις» των «απελευθερωμένων» χώρων ανήκουν σε μια πολιτική παραφιλολογία που επιδιώκει την κατασκευή ψεύτικων συνειδήσεων. Όσο υπάρχει κράτος κι εξουσία δεν μπορούν να υπάρξουν απελευθερωμένες περιοχές. Η απελευθέρωση ή θα είναι καθολική ή θα είναι μια κοροϊδία. Άλλωστε, τι είδους «απελευθέρωση» υπάρχει φάνηκε ιδιαίτερα στην πλατεία Εξαρχείων όπου το κράτος έδειξε ποιος είναι πραγματικά το αφεντικό.

Είναι αλήθεια πως ο αντιφασισμός μπορεί ακόμη να επιτύχει συνεργασίες και συσπειρώσεις, όμως αυτή η εμμονή, όπως και κάθε ανάλογη συμπεριφορά, οδηγεί σε επικίνδυνα μονοπάτια. Αυτά τα μονοπάτια ακολουθήθηκαν, δυστυχώς, για μια ακόμη φορά με την επίθεση στην ΥΦΑΝΕΤ που ενώ αποδόθηκε σε φασιστοειδή και σε φασίστες αποδείχθηκε πως αποτελούσε, (καθώς και μια τοποθέτηση εμπρηστικού μηχανισμού από άλλη ομάδα ατόμων), πράξη ανταπόδοσης προς κατασταλτικές πρακτικές μελών της ΥΦΑΝΕΤ (και όχι μόνο) κατά ατόμων του «ευρύτερου χώρου».

Η καραμέλα του αντιφασισμού φαίνεται πως «καλά» κρατεί, μόνο που η γεύση της προκαλεί έντονες εντερικές αναστροφές.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η καταγραφή ειδήσεων και γεγονότων αποτελεί σημαντικό μέσο για την ανάπτυξη του κοινωνικού αντικρατικού αγώνα και μια ουσιαστική παρακαταθήκη εμπειριών και μνήμης για τους ανθρώπους.
Η σοβαρότητα αυτού του ζητήματος μας κάνει να είμαστε ιδιαίτερα επίμονοι και προσεκτικοί. Παρ' όλα αυτά, είναι ενδεχόμενο να μας διαφύγει, είτε λόγω πίεσης χρόνου είτε για άλλους λόγους, ανεξάρτητους των θελήσεών μας, κάποιο γεγονός. Γι' αυτό, η συμβολή σας στην «αποκατάσταση» τέτοιων παραλείψεων είναι επιθυμητή και λειτουργική.
Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτο το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
ΣΕΡΡΕΣ
Γίνεται **εμπρησμός** σε όχημα του ΟΤΕ.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** σε κατάστημα McDonalds και σε ΑΤΜ Εθνικής τράπεζας στον πεζόδρομο της Καλαμαριάς.
Εμπρησμός γίνεται και σε πολυτελή αυτοκίνητα στην παλιά Παραλία.

ΑΤΤΙΚΗ
Στόχος **επίθεσης** με γκαζάκια γίνονται δύο οχήματα του ΟΗΕ στη Ν. Σμύρνη.

Κυριακή 31 Ιανουαρίου
Γίνεται **εμπρησμός** στη ΔΟΥ Νέου Κόσμου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** διπλωματικού αυτοκινήτου στην οδό Γεννηματά στην Καλαμαριά.

ΓΡΕΒΕΝΑ
Συγκέντρωση έξω από τις φυλακές γίνεται από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές.

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου
ΚΕΡΚΥΡΑ
Γίνεται **επίθεση** με πέτρες και μολότοφ στη δημοτική αστυνομία της Κέρκυρας και σε αστυνομικό τμήμα. Συλλαμβάνεται μια 29χρονη φοιτήτρια.

Δευτέρα 8 Φεβρουαρίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Γίνεται **εμπρησμός** σε Αγροτική τράπεζα στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα αντιεξουσιαστών εισέρχεται στο χώρο του συνεδρίου «Βιομηχανία 2020» που γίνεται στη Θέρμη, απλώνει πανό που γράφει «ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ», πετάει τρικάκια και φωνάζει συνθήματα.

Τρίτη 9 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Εμπρησμός γίνεται στην είσοδο του δικαστικού μεγάρου.

Πέμπτη 11 Δεβρουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση Αλληλεγγύης στον αναρ-

άλλων σκοτώθηκαν τέσσερα παιδιά. Άλλες ρωσικές εφημερίδες αναφέρουν ότι πολίτες σκοτώθηκαν σε αεροπορικό βομβαρδισμό.
Οι υποψίες των κατοίκων εντάθηκαν αφότου ένας πράκτορας της πρώην KGB (FSB), που εργάζεται για το τοπικό καθεστώς, πήγε στο χωριό Ackkoi-Martan και ζήτησε από τους χωρικούς να μην πουν τίποτα στους δημοσιογράφους για τους θανάτους αυτούς, υποσχόμενος λεφτά και άλλα προνόμια.

Σάββατο 13 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Γίνεται **εμπρησμός** στον ΕΦΕΤ (Ενιαίος Φορέας Ελέγχου Τροφίμων) και την Ελληνική Ραδιοφωνία.

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Επίθεση με χειροβομβίδα γίνεται στο σπίτι στελέχους της διοίκησης-μαριονέτα του προέδρου της Τσετσενίας, Καντίροβ, στο χωριό Alkhan-Yurt. Στο **Νταγκεστάν,** στην περιφέρεια Khasavyurt, δύο μπάτσοι σκοτώνονται, όταν γαζώνονται με σφαίρες μέσα στο περιπολικό τους. Στην **Ιγκουσετία** σκοτώνεται, μετά από άλλες τρεις απόπειρες εναντίον του, ο γνωστός συνεργάτης των ρώσων εισβολέων Alberta Kursayev, μαζί με μια γυναίκα που τον συνόδευε, σε αυτοκινητόδρομο κοντά στην πόλη Gamurziyevo. Άλλα δύο αδέρφια του Kursayev έχουν σκοτωθεί μετά από προειδοποιητικές ανακοινώσεις των ανταρτών.

Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου
ΤΡΙΠΟΛΗ
Παλαιστίνιος κρατούμενος στο αστυνομικό τμήμα της πόλης επιχειρεί να αυτοκτονήσει. Γίνεται εξέγερση των υπόλοιπων κρατούμενων που βάζουν φωτιά. Εγκαύματα υφίστανται 7 κρατούμενοι.

Γίνεται **εμπρησμός** με γκαζάκια σε υποκατάστημα της Εμπορικής τράπεζας στου Ζωγράφου.

φασίστες, ενώ καταλαμβάνεται η Ιατρική Σχολή.

Τρίτη 23 Φεβρουαρίου
Η **«Λαϊκή Θέληση»** αναλαμβάνει την ευθύνη για την τοποθέτηση βόμβας έξω από τα γραφεία του υπουργού ΠΡΟ.ΠΟ Μ. Χρυσοχοΐδη στο Περιστέρι.

ΦΙΛΙΑΤΡΑ
Επίθεση με μολότοφ γίνεται στο λύκειο της πόλης.

Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου
Εμπρησμός με γκαζάκια γίνεται στο πολιτικό γραφείο της βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Πέμυς Ζούνη στο κέντρο της Αθήνας.Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Μηδενική Ανοχή».

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** με γκαζάκια σε τράπεζα Millenium στην οδό Βενιζέλου στη Νεάπολη.

Επίθεση με μολότοφ και πέτρες δέχονται μπάτσοι από ομάδα ατόμων στο κέντρο της Αθήνας.

Δευτέρα 1 Μαρτίου
ΑΘΗΝΑ
ΜΕ ΤΙΣ ΥΓΕΙΕΣ ΣΑΣ... ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ
Ο επίτροπος Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων αξιότιμος κ. Όλι Ρεν καταφθάνει στην Αθήνα συνοδευόμενος από υψηλόβαθμα στελέχη της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, για να μοιράσουν στους ιθαγενείς μερικά ακόμα «πεσκέσια» του «προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης.
Έκαναν, βέβαια, τη χάρη στον Παπανδρέου να ανακοινώσει ο ίδιος τα «ευχάριστα» τις επόμενες ημέρες προτού παρουσιαστεί ενώπιον της γερμανίδας Καγκελαρίου και του προέδρου των ΗΠΑ. Δήλωσε, λοιπόν, ο αναμφισβήτητα «ευγενής» Όλι: *«προτρέπω την ελληνική κυβέρνηση να αποφασίσει και να ανακοινώσει πρόσθετα μέτρα τις ε-*

Η «ύλη» της εφημερίδας συνήθως «κλείνει» γύρω στις τελευταίες μέρες του κάθε μήνα για να προλάβουμε να την σελιδοποιήσουμε και να την πάμε τυπογραφείο.
Έτσι, σύντροφοι/σες και φίλοι/ες, κάποιες φορές θα «λείπουν» τρέχουσες ειδήσεις τις οποίες θα βλέπετε να παρουσιάζονται τον... επόμενο μήνα. Γι' αυτό και σ' αυτό το φύλλο της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ αρχίζουμε τις ειδήσεις – σχόλια – εκδηλώσεις από την

Πέμπτη 29 Ιανουαρίου
ΣΕΡΡΕΣ
Γίνεται **εμπρησμός** σε όχημα του ΟΤΕ.

Παρασκευή 30 Ιανουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** σε κατάστημα McDonalds και σε ΑΤΜ Εθνικής τράπεζας στον πεζόδρομο της Καλαμαριάς.
Εμπρησμός γίνεται και σε πολυτελή αυτοκίνητα στην παλιά Παραλία.

ΑΤΤΙΚΗ
Στόχος **επίθεσης** με γκαζάκια γίνονται δύο οχήματα του ΟΗΕ στη Ν. Σμύρνη.

Κυριακή 31 Ιανουαρίου
Γίνεται **εμπρησμός** στη ΔΟΥ Νέου Κόσμου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** διπλωματικού αυτοκινήτου στην οδό Γεννηματά στην Καλαμαριά.

ΓΡΕΒΕΝΑ
Συγκέντρωση έξω από τις φυλακές γίνεται από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές.

Φεβρουάριος 2010
Τρίτη 2 Φεβρουαρίου
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Για δεύτερη φορά μέσα σε 6 μήνες στην Αργεντινή γίνεται στόχος η αεροπορική εταιρία της Χιλής LAN Airlines. Ένας από τους συνιδιοκτήτες της είναι ο νεοεκλεγείς πρόεδρος της Χιλής Sebastian Pinera. Η έκρηξη του μηχανισμού τα ξημερώματα έξω από τα γραφεία της εταιρίας στη νότια επαρχία της Αργεντινής Neuquen, προκαλεί ζημιές στην είσοδο.Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Διεθνιστική Εξεγερτική Ταξιαρχία Jacinto Arauz». Η προηγούμενη επίθεση στην ίδια εταιρία είχε γίνει στις 4/8/2009 στο Μπουένος Άιρες.

Πέμπτη 4 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
Γίνεται **εμπρησμός** σε όχημα εταιρίας σεκιούριτι.

Κυριακή 7 Φεβρουαρίου
ΚΕΡΚΥΡΑ
Γίνεται **επίθεση** με πέτρες και μολότοφ στη δημοτική αστυνομία της Κέρκυρας και σε αστυνομικό τμήμα. Συλλαμβάνεται μια 29χρονη φοιτήτρια.

Δευτέρα 8 Φεβρουαρίου
ΓΙΑΝΝΕΝΑ
Γίνεται **εμπρησμός** σε Αγροτική τράπεζα στο κέντρο της πόλης.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Ομάδα αντιεξουσιαστών εισέρχεται στο χώρο του συνεδρίου «Βιομηχανία 2020» που γίνεται στη Θέρμη, απλώνει πανό που γράφει «ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ», πετάει τρικάκια και φωνάζει συνθήματα.

Τρίτη 9 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Εμπρησμός γίνεται στην είσοδο του δικαστικού μεγάρου.

Πέμπτη 11 Δεβρουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση Αλληλεγγύης στον αναρχικό-αντιμιλιταριστή VOLKAN και στον αντιρρησία συνείδησης ENVER γίνεται στο σταθμό ΜΕΤΡΟ του Ευαγγελισμού

Παρασκευή 12 Φεβρουαρίου
Σαμποτάρονται με κόλλα και διάφορα υλικά 63 ΑΤΜ τραπεζών σε περιοχές της Αθήνας. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Αναρχικοί Σαμποτέρ».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται γνωστή η **δολοφονία** 14 άμαχων και έξη ανταρτών κοντά στα χωριά Arshty και Dattykh της Ινγκουσετίας. Δώδεκα κάτοικοι του χωριού Achkoi-Martan είχαν πάει με οχήματα να μαζέψουν άγρια σκόρδα. Λόγω της μεγάλης φτώχειας στην περιοχή, κάτοικοι μαζεύουν σκόρδο για να το πουλήσουν σε τοπικές αγορές και έτσι να καλύψουν κάποιες ανάγκες τους.
Ρώσοι κατοχικοί παρέδωσαν 6 πτώματα στος κατοίκους του Arshty το βράδυ της

άλλα προνόμια.

Σάββατο 13 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ
Γίνεται **εμπρησμός** στον ΕΦΕΤ (Ενιαίος Φορέας Ελέγχου Τροφίμων) και την Ελληνική Ραδιοφωνία.

Κυριακή 14 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Επίθεση με χειροβομβίδα γίνεται στο σπίτι στελέχους της διοίκησης-μαριονέτα του προέδρου της Τσετσενίας, Καντίροβ, στο χωριό Alkhan-Yurt. Στο **Νταγκεστάν,** στην περιφέρεια Khasavyurt, δύο μπάτσοι σκοτώνονται, όταν γαζώνονται με σφαίρες μέσα στο περιπολικό τους. Στην **Ινγκουσετία** σκοτώνεται, μετά από άλλες τρεις απόπειρες εναντίον του, ο γνωστός συνεργάτης των ρώσων εισβολέων Alberta Kursayev, μαζί με μια γυναίκα που τον συνόδευε, σε αυτοκινητόδρομο κοντά στην πόλη Gamurziyevo. Άλλα δύο αδέρφια του Kursayev έχουν σκοτωθεί μετά από προειδοποιητικές ανακοινώσεις των ανταρτών.

Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου
ΤΡΙΠΟΛΗ
Παλαιστίνιος κρατούμενος στο αστυνομικό τμήμα της πόλης επιχειρεί να αυτοκτονήσει. Γίνεται εξέγερση των υπόλοιπων κρατουμένων που βάζουν φωτιά. Εγκαύματα υφίστανται 7 κρατούμενοι.

Γίνεται **εμπρησμός** με γκαζάκια σε υποκατάστημα της Εμπορικής τράπεζας στου Ζωγράφου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Περιπολικό της πόλης Μαγκομπέκ δέχεται πυρά στο χωριό Achaluki. Δύο μπάτσοι τραυματίζονται.

Τετάρτη 17 Φεβρουαρίου
Εκρηκτικός μηχανισμός βρίσκεται έξω από εκλογικό γραφείο του υπουργού «Προστασίας του Πολίτη» Μ. Χρυσοχοΐδη, στο Περιστέρι. **Ο μηχανισμός εξουδετερώνεται με ελεγχόμενη έκρηξη.**

Πέμπτη 18 Φεβρουαρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Μυστικές υπηρεσίες πυροδοτούν βόμβα μέσα σε τζαμί της κοιλάδας Tirah. Σκοτώνονται τουλάχιστον 45 άτομα.

Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Δύο μπάτσοι σκοτώνονται στο Νταγκεστάν σε επίθεση ανταρτών εναντίον αστυνομ...

της πόλης.

Παρασκευή 26 Φεβρουαρίου
Εμπρησμός με γκαζάκια γίνεται στο πολιτικό γραφείο της βουλευτή του ΠΑΣΟΚ Πέμυς Ζούνη στο κέντρο της Αθήνας.Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Μηδενική Ανοχή».

Κυριακή 28 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** με γκαζάκια σε τράπεζα Millenium στην οδό Βενιζέλου στη Νεάπολη.

Επίθεση με μολότοφ και πέτρες δέχονται μπάτσοι από ομάδα ατόμων στο κέντρο της Αθήνας.

Δευτέρα 1 Μαρτίου
ΑΘΗΝΑ
ΜΕ ΤΙΣ ΥΓΕΙΕΣ ΣΑΣ... ΚΑΙ ΚΑΛΟ ΚΟΥΡΑΓΙΟ
Ο επίτροπος Οικονομικών και Νομισματικών Υποθέσεων αξιότιμος κ. Όλι Ρεν καταφθάνει στην Αθήνα συνοδευόμενος από υψηλόβαθμα στελέχη της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, για να μοιράσουν στους ιθαγενείς μερικά ακόμα «πεσκέσια» του «προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης.
Έκαναν, βέβαια, τη χάρη στον Παπανδρέου να ανακοινώσει ο ίδιος τα «ευχάριστα» τις επόμενες ημέρες προτού παρουσιαστεί ενώπιον της γερμανίδας Καγκελαρίου και του προέδρου των ΗΠΑ. Δήλωσε, λοιπόν, ο αναμφισβήτητα «ευγενής» Όλι: «*προτρέπω την ελληνική κυβέρνηση να αποφασίσει και να ανακοινώσει πρόσθετα μέτρα τις επόμενες ημέρες, όσο το δυνατόν γρηγορότερα γίνεται*». Κλείνοντας την συνέντευξη τύπου ο εκτός των άλλων πονόψυχος επίτροπος ευχήθηκε «καλό κουράγιο»...
Κάτι ξέρει αυτός, αφού αργά ή γρήγορα ή πέτρα θα πέσει σύννεφο...

ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙ ΟΡΑΜΑΤΑ
«*Συγκινούμαι όταν άνθρωποι του μόχθου με πιάνουν στον δρόμο και μου λένε για την πατρίδα και τον μισθό μου να θυσιάσω*», ψέλλισε σχεδόν δακρύζοντας ο Παπανδρέου, περιγράφοντας το όραμα που του παρουσιάστηκε την ίδια ημέρα της επίσκεψης εκλεκτών εκπροσώπων του ΔΝΤ της ΕΚΤ και της ΕΕ.
Όσο για τις υποσχέσεις που έδωσε στον Όλι Ρεν εκεί ήταν λίγο πιο πεζός αφού υποσχέθηκε να περάσει από τα «προκαταρκτικά» στο κυρίως πιάτο. Άλλωστε όπως δήλωσε είναι το μακρύ χέρι ενός λαού που

δύο οχήματα του ΟΗΕ στη Ν. Σμύρνη.

Κυριακή 31 Ιανουαρίου
Γίνεται **εμπρησμός** στη ΔΟΥ Νέου Κόσμου.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Γίνεται **εμπρησμός** διπλωματικού αυτοκινήτου στην οδό Γεννηματά στην Καλαμαριά.

ΓΡΕΒΕΝΑ
Συγκέντρωση έξω από τις φυλακές γίνεται από αναρχικούς και αντιεξουσιαστές.

Φεβρουάριος 2010
Τρίτη 2 Φεβρουαρίου
ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ
Για δεύτερη φορά μέσα σε 6 μήνες στην Αργεντινή γίνεται στόχος η αεροπορική εταιρία της Χιλής LAN Airlines. Ένας από τους συνιδιοκτήτες της είναι ο νεοεκλεγείς πρόεδρος της Χιλής Sebastian Pinera. Η έκρηξη του μηχανισμού τα ξημερώματα έξω από τα γραφεία της εταιρίας στη νότια επαρχία της Αργεντινής Neuquen, προκαλεί ζημιές στην είσοδο. Την ευθύνη αναλαμβάνει η «Διεθνιστική Εξεγερτική Ταξιαρχία Jacinto Arauz». Η προηγούμενη επίθεση στην ίδια εταιρία είχε γίνει στις 4/8/2009 στο Μπουένος Άιρες.

Πέμπτη 4 Φεβρουαρίου
ΗΡΑΚΛΕΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
Γίνεται **εμπρησμός** σε όχημα εταιρίας σεκιούριτι.

Παρασκευή 5 Φεβρουαρίου
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
Πυρπολούνται δύο πολυτελή τζιπ στην οδό Στρ. Μακρυγιάννη.

Εμπρησμός γίνεται σε τράπεζα Alpha στην Πυλαία.

Πορεία «ενάντια στον κοινωνικό έλεγχο» καλείται στην Καμάρα από καταλήψεις και διάφορες ομάδες. Μετά την πορεία ανάβονται κάδοι από διαδηλωτές και κλείνει ο δρόμος στο ύψος του Συντριβανίου.

Σάββατο 6 Φεβρουαρίου
Γίνεται **εμπρησμός** σε ΑΤΜ τράπεζας στο Hondos Center στη Γλυφάδα.

χώρο του συνεδρίου «Βιομηχανία 2020» που γίνεται στη Θέρμη, απλώνει πανό που γράφει «ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ», πετάει τρικάκια και φωνάζει συνθήματα.

Τρίτη 9 Φεβρουαρίου
ΞΑΝΘΗ
Εμπρησμός γίνεται στην είσοδο του δικαστικού μεγάρου.

Πέμπτη 11 Δεβρουαρίου
ΑΘΗΝΑ
Συγκέντρωση Αλληλεγγύης στον αναρχικό-αντιμιλιταριστή VOLKAN και στον αντιρρησία συνείδησης ENVER γίνεται στο σταθμό ΜΕΤΡΟ του Ευαγγελισμού

Παρασκευή 12 Φεβρουαρίου
Σαμποτάρονται με κόλλα και διάφορα υλικά 63 ΑΤΜ τραπεζών σε περιοχές της Αθήνας. Την ευθύνη αναλαμβάνουν οι «Αναρχικοί Σαμποτέρ».

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Γίνεται γνωστή η **δολοφονία** 14 άμαχων και έξη ανταρτών κοντά στα χωριά Arshty και Dattykh της Ινγκουσετίας. Δώδεκα κάτοικοι του χωριού Achkoi-Martan είχαν πάει με οχήματα να μαζέψουν άγρια σκόρδα. Λόγω της μεγάλης φτώχειας στην περιοχή, κάτοικοι μαζεύουν σκόρδο για να το πουλήσουν σε τοπικές αγορές και έτσι να καλύψουν κάποιες ανάγκες τους.
Ρώσοι κατοχικοί παρέδωσαν 6 πτώματα στους κατοίκους του Arshty το βράδυ της Πέμπτης και άλλα 4 την Παρασκευή. Άλλα δύο άτομα αγνοούνται των οποίων τα πτώματα δεν έχουν παραδώσει οι κατοχικοί. Πιθανότατα, επειδή σε κάποια από τα πτώματα υπάρχουν σημάδια από μαχαίρια, που δείχνουν ότι έγιναν βασανιστήρια πριν τις δολοφονίες.
Μετά τις δολοφονίες οι ρώσοι φέρονται να διοργάνωσαν εικονικό παιχνίδι επιθέσεων στο δάσος. Τοποθέτησαν μάλιστα όπλα δίπλα στα πτώματα των νεκρών χωρικών και τα βιντεοσκόπησαν με σκοπό να τους παρουσιάσουν σαν αντάρτες. Διάφορες εφημερίδες προσπάθησαν να καλύψουν τις εν ψυχρώ δολοφονίες αναφέροντας ότι σκοτώθηκαν 20 αντάρτες. Στην πραγματικότητα μόνο 6 ήταν αντάρτες, ενώ μεταξύ των

λη Gamurziyevo. Αλλά δύο αδέρφια του Kursayev έχουν σκοτωθεί μετά από προειδοποιητικές ανακοινώσεις των ανταρτών.

Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου
ΤΡΙΠΟΛΗ
Παλαιστίνιος κρατούμενος στο αστυνομικό τμήμα της πόλης επιχειρεί να αυτοκτονήσει. Γίνεται εξέγερση των υπόλοιπων κρατούμενων που βάζουν φωτιά. Εγκαύματα υφίστανται 7 κρατούμενοι.

Γίνεται **εμπρησμός** με γκαζάκια σε υποκατάστημα της Εμπορικής τράπεζας στου Ζωγράφου.

ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Περιπολικό της πόλης Μαγκομπέκ δέχεται πυρά στο χωριό Achaluki. Δύο μπάτσοι τραυματίζονται.

Τετάρτη 17 Φεβρουαρίου
Εκρηκτικός μηχανισμός βρίσκεται έξω από εκλογικό γραφείο του υπουργού «Προστασίας του Πολίτη» Μ. Χρυσοχοΐδη, στο Περιστέρι. **Ο μηχανισμός εξουδετερώνεται με ελεγχόμενη έκρηξη.**

Πέμπτη 18 Φεβρουαρίου
ΠΑΚΙΣΤΑΝ
Μυστικές υπηρεσίες πυροδοτούν βόμβα μέσα σε τζαμί της κοιλάδας Tirah. Σκοτώνονται τουλάχιστον 45 άτομα.

Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου
ΚΑΥΚΑΣΟΣ
Δύο μπάτσοι σκοτώνονται στο Νταγκεστάν σε επίθεση ανταρτών εναντίον αστυνομικού τμήματος στην περιφέρεια Gergebil. Σε εκρήξεις στο Ναζράν της Ινγκουσετίας σκοτώνονται τουλάχιστον τρεις μπάτσοι και τραυματίζονται άλλοι 28. Τουλάχιστον δύο εκρήξεις έγιναν σε εγκαταλειμμένο κτίριο, για το οποίο οι μπάτσοι δέχθηκαν ψευδείς πληροφορίες ότι υπήρχαν αντάρτες, με αποτέλεσμα να παγιδευτούν σ' αυτό. Ρωσικά ΜΜΕ απέκρυψαν πολλές λεπτομέρειες των γεγονότων.

Κυριακή 21 Φεβρουαρίου
ΛΑΡΙΣΑ
Συγκρούσεις ξεσπούν ανάμεσα σε αντιφασίστες και νεοναζί που διοργανώνουν εκδήλωση στο κέντρο της πόλης. Προσάγονται και ξυλοκοπούνται τέσσερις αντι-

κών Υποθέσεων αξιότιμος κ. Όλι Ρεν καταφθάνει στην Αθήνα συνοδευόμενος από υψηλόβαθμα στελέχη της ΕΚΤ και του ΔΝΤ, για να μοιράσουν στους ιθαγενείς μερικά ακόμα «πεσκέσια» του «προγράμματος Σταθερότητας και Ανάπτυξης.
Έκαναν, βέβαια, τη χάρη στον Παπανδρέου να ανακοινώσει ο ίδιος τα "ευχάριστα" τις επόμενες ημέρες προτού παρουσιαστεί ενώπιον της γερμανίδας Καγκελαρίου και του προέδρου των ΗΠΑ. Δήλωσε, λοιπόν, ο αναμφισβήτητα «ευγενής» Όλι: «*προτρέπω την ελληνική κυβέρνηση να αποφασίσει και να ανακοινώσει πρόσθετα μέτρα τις επόμενες ημέρες, όσο το δυνατόν γρηγορότερα γίνεται*». Κλείνοντας την συνέντευξη τύπου ο εκτός των άλλων πονόψυχος επίτροπος ευχήθηκε «καλό κουράγιο»...
Κάτι ξέρει αυτός, αφού αργά ή γρήγορα η πέτρα θα πέσει σύννεφο...

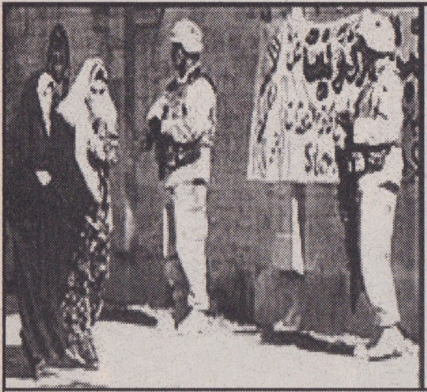
ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΒΛΕΠΕΙ ΟΡΑΜΑΤΑ
«*Συγκινούμαι όταν άνθρωποι του μόχθου με πιάνουν στον δρόμο και μου λένε για την πατρίδα και τον μισθό μου να θυσιάσω*», ψέλλισε σχεδόν δακρύζοντας ο Παπανδρέου, περιγράφοντας το όραμα που του παρουσιάστηκε την ίδια ημέρα της επίσκεψης εκλεκτών εκπροσώπων του ΔΝΤ της ΕΚΤ και της ΕΕ.
Όσο για τις υποσχέσεις που έδωσε στον Όλι Ρεν εκεί ήταν λίγο πιο πεζός αφού υποσχέθηκε να περάσει από τα «προκαταρκτικά» στο κυρίως πιάτο. Άλλωστε όπως δήλωσε είναι το μακρύ χέρι ενός λαού που στην συντριπτική του πλειοψηφία είναι έτοιμος να θυσιασθεί...
Για την πατρίδα ρε γαμώτο.

Σύντροφοι/σσες
και φίλοι/ες,

Να είστε όλοι και όλες καλά!

Κύκλος Σύνταξης

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ • ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΙΡΑΚ

ΙΡΑΚ

31-1- Βαγδάτη. Βλήματα όλμου πλήττουν τη λεγόμενη πράσινη ζώνη της πρωτεύουσας.
- Επαρχία Ανμπάρ. Αλ-Ράτμπα. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται δυτικά της πόλης δέχεται επίθεση με πυραύλους κατιούσα.

1-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Αντάρτες επιτίθενται σε περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων στο προάστιο Καλίς.
- Επαρχία Νίνγια. Ανακοινώνεται ότι κατά τη διάρκεια της τελευταίας εβδομάδας του Ιανουαρίου τέσσερα άτομα, ένας αντισυνταγματάρχης του ιρακινού στρατού, καθώς και ο δήμαρχος της συνοικίας Ιντισάρ, Γιασίμ Ατίβα, σκοτώθηκαν σε διαφορετικά περιστατικά από αντάρτες στη Μοσούλη. Εξ άλλου, αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά με τα οποία είναι ζωσμένος στην είσοδο αστυνομικού τμήματος στη βορειοανατολική περιοχή Ζουμάρ της Μοσούλης, τραυματίζοντας τέσσερεις μπάτσους.

3-2 - Βασόρα. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται στο διεθνές αεροδρόμιο της πόλης δέχεται επίθεση από αντάρτες.

5-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου

10-2 - Επαρχία Νίνγια. Βόμβα εκρήγνυται μπροστά από το γραφείο του δημάρχου του Κοκζλί, Φατί Αλί αλ-Ρασίντι, ανατολικά της πρωτεύουσας της επαρχίας, Μοσούλης, τραυματίζοντας τον ίδιο και άλλα δύο άτομα.
- Επαρχία Ανμπάρ. Βόμβα, που είναι τοποθετημένη σε κασόνι με λαχανίδες, στην περιοχή αλ-Χάσβα, σκάει στο πέρασμα περιπόλου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας δύο μπάτσους.

11-2 - Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός μισθοφόρου τους από συνθήκες "μη-μάχης"...
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη δυτική περιοχή αλ-Τζαντίντα. Σκοτώνεται ένας μπάτσος.

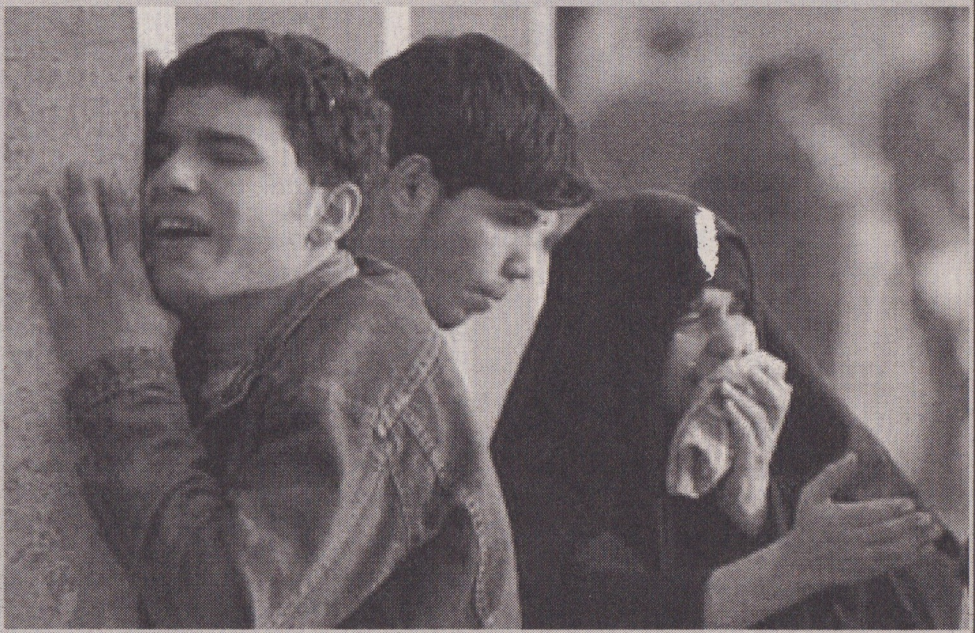
13-2 - Επαρχία Μισάν. Αμάρα. Δέκα πύραυλοι κατιούσα πλήττουν τη στρατιωτική βάση που βρίσκεται στο αεροδρόμιο Μπατίρα, 15χλμ. νότια της πόλης, και η οποία χρησιμοποιείται από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και από τον ιρακινό στρατό. Υπάρχουν πολλοί τραυματίες, ανάμεσά τους και δύο ιρακινοί αξιωματικοί της 10ης ταξιαρχίας. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις, σε ανακοίνωσή τους, πιστεύουν ότι η επίθεση είναι απάντηση στη δική τους "επιχείρηση ασφαλείας" στην ευρύτερη περιοχή και για τις δολοφονίες κατοίκων στην περιοχή Αλί αλ-Σαρκί του χωριού αλ-Φουτζεϊγιάτ, τις οποίες, βέβαια, αποποιούνται.

14-2 - Επαρχία

φυγήν διαρροών ψευδών και διογκωμένων ειδήσεων...

15-2 - Επαρχία Βασόρας. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός ενεργοποιείται τη στιγμή που περνά περίπολος αμερικανικών οχημάτων από αυτοκινητόδρομο στην ανατολική περιοχή αλ Καμπάσι. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα, ενώ δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.
- Βαγδάτη. Επίθεση με βλήματα όλμου δέχεται το αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων στη βορειοανατολική περιοχή αλ Σαάμπ.

ση του αεροπλάνου τους" κοντά σε βάση τους στο βόρειο Ιράκ.

22-2 - Βαγδάτη. Δύο πύραυλοι κατιούσα πλήττουν τη λεγόμενη Πράσινη Ζώνη. Τραυματίζονται πέντε άτομα. Σε άλλο σημείο, στη διασταύρωση Νάσερ, στο κέντρο της πρωτεύουσας, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου έναν ιρακινό μπάτσο.
- Επαρχία Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μέσα στο αυτοκίνητο που οδηγεί κοντά στο κτίριο που στεγάζεται το τμήμα εσωτερικών υποθέσεων στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνεται ένα άτομο, ενώ τραυματίζονται τρία άτομα, ανάμεσά τους και ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος.
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Ντάλα μεσημέρι, αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στην περιοχή αλ-Τζαμέ αλ-Καμπίρ, στο

ΑΚ

31-1- Βαγδάτη. Βλήματα όλμου πλήττουν τη λεγόμενη πράσινη ζώνη της πρωτεύουσας.

- Επαρχία Ανμπάρ. Αλ-Ράτμπα. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται δυτικά της πόλης δέχεται επίθεση με πυραύλους κατιούσα.

1-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Αντάρτες επιτίθενται σε περίπολο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων στο προάστιο Καλίς.

- Επαρχία Νίνγια. Ανακοινώνεται ότι κατά τη διάρκεια της τελευταίας εβδομάδας του Ιανουαρίου τέσσερα άτομα, ένας αντισυνταγματάρχης του ιρακινού στρατού, καθώς και ο δήμαρχος της συνοικίας Ιντισάρ, Γιασίμ Ατίβα, σκοτώθηκαν σε διαφορετικά περιστατικά από αντάρτες στη Μοσούλη. Εξ άλλου, αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά με τα οποία είναι ζωσμένος στην είσοδο αστυνομικού τμήματος στη βορειοανατολική περιοχή Ζουμάρ της Μοσούλης, τραυματίζοντας τέσσερεις μπάτσους.

3-2 - Βασόρα. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται στο διεθνές αεροδρόμιο της πόλης δέχεται επίθεση από αντάρτες.

5-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη νότια περιοχή Χαντάρ. Από την επίθεση σκοτώνονται δύο μπάτσοι.

7-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Όχημα περιπόλου του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στον αυτοκινητόδρομο που ενώνει την αλ-Σαντίγια και την Τζαλάουλα. Τραυματίζονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες, ο ένας από αυτούς σοβαρά.

- Επαρχία Ανμπάρ. Βόμβα, που είναι τοποθετημένη σε κασόνι με λαχανίδες, στην περιοχή αλ-Χάσβα, σκάει στο πέρασμα περιπόλου της ιρακινής αστυνομίας, τραυματίζοντας δύο μπάτσους.

11-2 - Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν την απώλεια ενός μισθοφόρου τους από συνθήκες "μη-μάχης"...

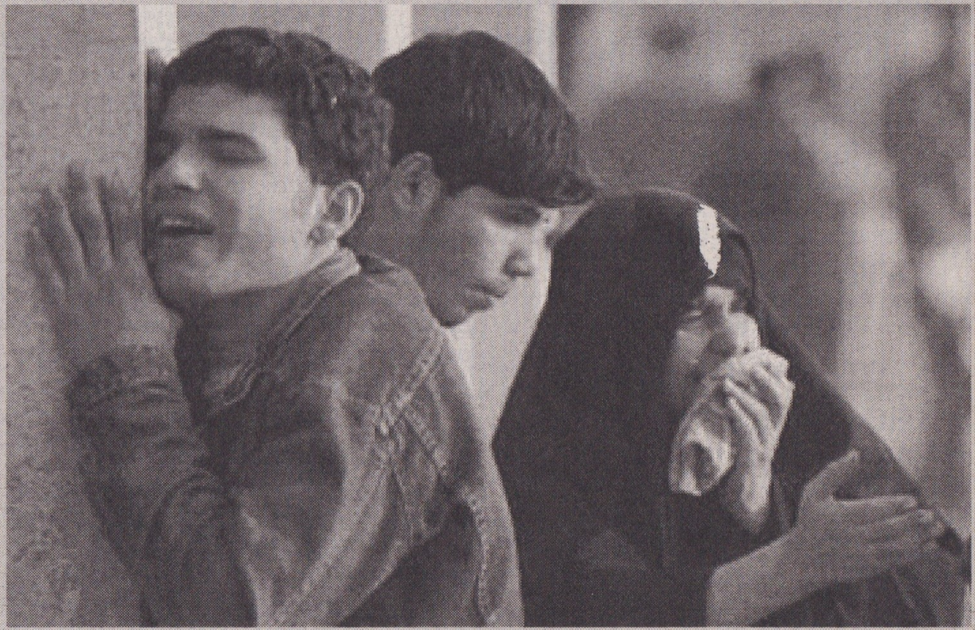
- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη δυτική περιοχή αλ-Τζαντίντα. Σκοτώνεται ένας μπάτσος.

13-2 - Επαρχία Μισάν. Αμάρα. Δέκα πύραυλοι κατιούσα πλήττουν τη στρατιωτική βάση που βρίσκεται στο αεροδρόμιο Μπατίρα, 15χλμ. νότια της πόλης, και η οποία χρησιμοποιείται από τις αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις και από τον ιρακινό στρατό. Υπάρχουν πολλοί τραυματίες, ανάμεσά τους και δύο ιρακινοί αξιωματικοί της 10ης ταξιαρχίας. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις, σε ανακοίνωσή τους, πιστεύουν ότι η επίθεση είναι απάντηση στη δική τους "επιχείρηση ασφαλείας" στην ευρύτερη περιοχή και για τις δολοφονίες κατοίκων στην περιοχή Αλί αλ-Σαρκί του χωριού αλ-Φουτζεϊγιάτ, τις οποίες, βέβαια, αποποιούνται.

14-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα εποχούμενης αμερικανικής περιπόλου από την κύρια οδό αλ Ραμπάτ. Η περιοχή αποκλείεται τάχιστα προς απο-

αμερικανικών οχημάτων από αυτοκινητόδρομο στην ανατολική περιοχή αλ Κα-

μπάσι. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα, ενώ δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.

- Βαγδάτη. Επίθεση με βλήματα όλμου δέχεται το αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων στη βορειοανατολική περιοχή αλ Σαάμπ.

18- 2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοκίνητο-βόμβα εκρήγνυται κοντά στο κτίριο του αρχηγείου της Εθνικής Αστυνομίας, στη δυτική συνοικία Μπούρσα. Τραυματίζονται τουλάχιστον δεκαπέντε μπάτσοι.

- Επαρχία Γουαζίτ. Κουτ. Αργά το βράδυ, επτά πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στην πολυεθνική στρατιωτι-

λό σημείο, στη διασταύρωση Νασέρ, στο κέντρο της πρωτεύουσας, αντάρτης ελεύθερος σκοπευτής πυροβολεί και σκοτώνει επιτόπου έναν ιρακινό μπάτσο.

- Επαρχία Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μέσα στο αυτοκίνητο που οδηγεί κοντά στο κτίριο που στεγάζεται το τμήμα εσωτερικών υποθέσεων στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνεται ένα άτομο, ενώ τραυματίζονται τρία άτομα, ανάμεσά τους και ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Ντάλα μεσημέρι, αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στην περιοχή αλ-Τζαμέ αλ-Καμπίρ, στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι. Νωρίτερα, αντάρτες που επιβαίνουν σε μοτοσυκλέτα ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν δύο ιρακινούς στρατιώτες που επανδρώνουν σημείο ελέγχου στη νοτιοανατολική συνοικία Σουμάρ.

25-2 - Επαρχία Μισάν. Αμάρα. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων από την κύρια αρτηρία που ενώνει την Αμάρα με το προάστιο αλ-Καχλά. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα χάμμερ.

ντάρτες στη Μοσούλη. Εξ άλλου, αντάρτης καμικάζι ανατινάζει τα εκρηκτικά με τα οποία είναι ζωσμένος στην είσοδο αστυνομικού τμήματος στη βορειοανατολική περιοχή Ζουμάρ της Μοσούλης, τραυματίζοντας τέσσερεις μπάτσους.

3-2 - Βασόρα. Η αμερικανική βάση που βρίσκεται στο διεθνές αεροδρόμιο της πόλης δέχεται επίθεση από αντάρτες.

5-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στη νότια περιοχή Χαντάρ. Από την επίθεση σκοτώνονται δύο μπάτσοι.

7-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Όχημα περιπόλου του ιρακινού στρατού πέφτει σε βόμβα στον αυτοκινητόδρομο που ενώνει την αλ-Σαντίγια και την Τζαλάουλα. Τραυματίζονται τρεις ιρακινοί στρατιώτες, ο ένας από αυτούς σοβαρά.

πίθεση είναι απάντηση στη δική τους "επιχείρηση ασφαλείας" στην ευρύτερη περιοχή και για τις δολοφονίες κατοίκων στην περιοχή Αλί αλ-Σαρκί του χωριού αλ-Φουτζεϊγιάτ, τις οποίες, βέβαια, αποποιούνται.

14-2 - Επαρχία Ντιγιάλα. Μπακούμπα. Βόμβα σκάει στο πέρασμα εποχούμενης αμερικανικής περιπόλου από την κύρια οδό αλ Ραμπάτ. Η περιοχή αποκλείεται τάχιστα προς απο-

όχημα, ενώ δεν υπάρχουν πληροφορίες για άλλες απώλειες.

- Βαγδάτη. Επίθεση με βλήματα όλμου δέχεται το αρχηγείο των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων στη βορειοανατολική περιοχή αλ Σαάμπ.

18-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Αυτοκίνητο-βόμβα εκρήγνυται κοντά στο κτίριο του αρχηγείου της Εθνικής Αστυνομίας, στη δυτική συνοικία Μπούρσα. Τραυματίζονται τουλάχιστον δεκαπέντε μπάτσοι.

- Επαρχία Γουαζίτ. Κουτ. Αργά το βράδυ, επτά πύραυλοι κατιούσα προσγειώνονται στην πολυεθνική στρατιωτική βάση Δέλτα.

19-2 - Βαγδάτη. Η λεγόμενη Πράσινη Ζώνη πλήττεται με πυραύλους κατιούσα.

- Επαρχία Νίνγια. Μπακούμπα. Περίπολος των αμερικανικών κατοχικών δυνάμεων δέχεται επίθεση ανταρτών με χειροβομβίδα, στο πέρασμά τους από το κέντρο της πόλης.

21-2 - Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Ιρακινός στρατιώτης πιστεύει ότι στον ελεύθερο χρόνο του μπορεί να περιεργάζεται βλήματα όλμου που ξέχασαν να σκάσουν. Στο βλήμα όμως δεν αρέσουν τα χαδάκια και τα απότομα ξυπνήματα...

- Βαγδάτη. Οι αμερικανικές κατοχικές δυνάμεις ανακοινώνουν το χαμό δύο πιλότων τους από... "ανώμαλη προσγείω-

σκοτώνει επιτόπου έναν ιρακινό μπάτσο.

- Επαρχία Ανμπάρ. Ραμάντι. Αντάρτης καμικάζι ενεργοποιεί τα εκρηκτικά που έχει μέσα στο αυτοκίνητο που οδηγεί κοντά στο κτίριο που στεγάζεται το τμήμα εσωτερικών υποθέσεων στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνεται ένα άτομο, ενώ τραυματίζονται τρία άτομα, ανάμεσά τους και ένας υψηλόβαθμος αξιωματούχος.

- Επαρχία Νίνγια. Μοσούλη. Ντάλα μεσημέρι, αντάρτες επιτίθενται σε σημείο ελέγχου της ιρακινής αστυνομίας στην περιοχή αλ-Τζαμέ αλ-Καμπίρ, στο κέντρο της πόλης. Σκοτώνονται δύο μπάτσοι. Νωρίτερα, αντάρτες που επιβαίνουν σε μοτοσυκλέτα ανοίγουν πυρ και σκοτώνουν δύο ιρακινούς στρατιώτες που επανδρώνουν σημείο ελέγχου στη νοτιοανατολική συνοικία Σουμάρ.

25-2 - Επαρχία Μισάν. Αμάρα. Αυτοσχέδιος εκρηκτικός μηχανισμός σκάει στο πέρασμα κομβόι αμερικανικών στρατιωτικών οχημάτων από την κύρια αρτηρία που ενώνει την Αμάρα με το προάστιο αλ-Καχλά. Καταστρέφεται τουλάχιστον ένα όχημα χάμμερ.

26-2 - Ανατολική επαρχία Ανμπάρ. Ο αρχηγός του κόμματος συμμαχία των Ιρακινών δυνάμεων, Σεϊκ Μοχάμαντ Αλί Σαλμάν, επιζεί απόπειρας εναντίον της ζωής του, όταν αντάρτες ανοίγουν πυρ εναντίον του οχήματός του, κοντά σε σημείο ελέγχου.

Η επιχείρηση «Together» (Μαζί) στη Marjah στο Αφγανιστάν και οι φανφάρες των Κατοχικών Δυνάμεων

Τις τελευταίες δύο εβδομάδες οι ΝΑΤΟικοί εισβολείς και οι συνεργάτες τους στο Αφγανιστάν διεξάγουν μια μεγάλη επιχείρηση σε περιοχή που ελέγχεται από τους αντάρτες. Περήφανοι, κάποιοι Δυτικοί δημοσιογράφοι, κήρυξαν την έναρξη των επιχειρήσεων στην επαρχία Χελμάντ, λέγοντας ότι στην περιοχή παράγεται το 50% του όπιου της χώρας, υπονοώντας ότι δήθεν το ΝΑΤΟ καταπολεμά την παραγωγή όπιου! Ξέχασαν να πουν βέβαια ότι οι ίδιοι οι ΝΑΤΟικοί το μεταφέρουν στην Ευρώπη και στις άλλες «αγορές» του πλανήτη!

Παρά τη μεγάλη δύναμη που έχουν συγκεντρώσει εκεί, οι κατοχικοί δεν έχουν καταφέρει και τίποτα ιδιαίτερο: 15.000 στρατιώτες, 60 ελικόπτερα, μη-επανδρωμένα βομβαρδιστικά, σύγχρονα τανκ Abrahams και Shifton, που ζυγίζουν 65 τόνους περίπου το καθένα.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

το «Μέγα» έως την πρώην Σοβιετική Ένωση έχουν πάρει το μάθημά τους στην περιοχή και όλοι απέτυχαν. Ο Ομπάμα απλά μετράει τις μέρες μέχρι την αποτυχία.

Το κερί αυτό δε σβήνει απλά φυσώντας...»

Πριν 10 μέρες περίπου σε άλλη ανακοίνωση των ανταρτών αναφερόταν:

«Η Μαρτζά είναι στα χέρια των μουτζαχεντίν εδώ και μερικά χρόνια. Άλλα τμήματα της Χελμάντ, όπως οι περιφέρειες Μπαγκιράν, Ντισού και Γουάσερ είναι επίσης υπό την διοίκηση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν. Έτσι τίθεται το ερώτημα γιατί ο εχθρός διάλεξε τη Μαρτζά, μια μικρή περιοχή, για να εξαπολύσει επιχειρήσεις. Ο εχθρός λέει ότι θέλει να πιέσει τους Ταλιμπάν να δεχτούν τους κυβερνητικούς όρους για ενσωμάτωση και ανακωχή, που ανακοίνωσαν στη Διάσκεψη του Λονδίνου στις 28 του περασμένου μήνα.

Στην ουσία, η Μαρτζά είναι μια γεωπολιτικά σημαντική περιοχή επειδή συνορεύει με το Μπαλουχιστάν του Πακιστάν, όπου η Κίνα έχει τεράστια αναπτυξιακά πρότζεκτ για το λιμάνι του Gwader.

Οι αμερικανοί εισβολείς θέλουν να ελέγξουν το δρόμο προς το Gwader για να διασφαλίσουν ένα σύντομο δρόμο εφοδιασμού, που τώρα γίνεται μέσω του λιμανιού του Καράτσι στο Πακιστάν και μέσω του Τατζικιστάν, βόρεια του Αφγανιστάν. Θέλουν, επίσης, να περιορίσουν την κινεζική ανάμιξη στο Gwader.

Επίσης, στα πλαίσια του νέου γύρου έντασης ανάμεσα στην Ουάσιγκτον και την Τεχεράνη για τον εμπλουτισμό του ουρανίου και το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν, ο Λευκός Οίκος θέλει να εγκαταστήσει νέο κατασκοπευτικό εξοπλισμό κοντά στα σύνορα με το Ιράν. Επιπροσθέτως, οι Βρετανοί εισβολείς έχουν εξορύξει ουράνιο από την περιφέρεια Σαντζίν, που είναι γεμάτη με ακατέργαστο ουράνιο. Οι ντόπιοι μουτζαχεντίν λένε ότι οι Βρετανοί έχουν φέρει βαριά εκσκαπτικά μηχανήματα στην περιο-

Επαρχία Badghis

Από τις 25-1 ως τις 2-2, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται δύο ΝΑΤΟικοί, ένας αντάρτης και όλοι οι επιβαίνοντες ενός ΝΑΤΟικού άρματος. Επίσης, αντάρτες επιτίθενται σε περίπολο ισπανών στρατιωτών στην περιφέρεια Σανγκί Ατάς και σκοτώνουν κάμποσους απ' αυτούς.

Επαρχία Baghlan

27-1: Σκοτώνονται οκτώ αμερικανοί σε επίθεση με ρουκέτες εναντίον άρματος. Στις συμπλοκές που ξεσπούν σκοτώνονται τρεις άμαχοι και τρεις αντάρτες. **7-2:** Σκοτώνονται δύο ολλανδοί και άλλοι τέσσερις τραυματίζονται σε ενέδρα σε περιπολία τους στην περιφέρεια Ντεχ Σαλά.

Επαρχία Balkh

6-2: Σκοτώνονται τρεις σουηδοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Τσαρ Μπολάκ.

Επαρχία Farah

12-2: Σκοτώνονται 27 Αφγανοί στρατιώτες όταν πλήττεται στρατιωτικό κομβόι.

Επαρχία Faryab

28-1: Καταλαμβάνεται με μικρή προσπάθεια α-

αρμάτων. Επίσης, ένα στρατιωτικό σκυλί σκοτώνεται.

Στις **29-1** δολοφονούνται πέντε άμαχοι από τους αμερικανούς. Στις **30-1** γίνεται διαδήλωση κατοίκων της περιφέρειας Σαντζίν που ζητούν την απελευθέρωση δύο κατοίκων και την παράδοση των σορών κάποιων αμάχων που δολοφονήθηκαν από τους μισθοφόρους. **3-2:** Τηλεχειριζόμενη βόμβα σκοτώνει τρεις βρετανούς και τα δύο εκπαιδευμένα σκυλιά τους. **16-2:** Οι κατοχικοί βρίσκονται πολιορκημένοι από τους αντάρτες στις περιοχές Λόι Τσαρ Ραχί, Μπλοκ Νοκάρι Τσαρ Ραχί και Καμπ, έχουν χάσει πολλά άρματα μάχης και στρατιώτες. Νάρκες, ελεύθεροι σκοπευτές και βόμβες καθώς επίσης και επιχειρήσεις αυτοκτονίας από μαχητές, περιμένουν τους κατοχικούς σε κάθε τους σχεδόν κίνηση. Η βαρβαρότητα των κατοχικών στρέφεται ενάντια στους κατοίκους μετά από τις επιτυχημένες επιχειρήσεις των ανταρτών. Έτσι, μέχρι τώρα έχουν δολοφονήσει τουλάχιστον 17 κατοίκους σε τυφλά χτυπήματα.

Στις **16-2**, μια 53χρονη Αφγανή, **η Bedu Amah, ανοίγει πυρ με καλάσνικοφ σε αμερικανούς που στέκονται έξω από τον τοίχο του σπιτιού της κυριολεκτικά από απόστα-**

Η επιχείρηση «Together» (Μαζί) στη Marjah στο Αφγανιστάν και οι φανφάρες των Κατοχικών Δυνάμεων

Τις τελευταίες δύο εβδομάδες οι ΝΑΤΟικοί εισβολείς και οι συνεργάτες τους στο Αφγανιστάν διεξάγουν μια μεγάλη επιχείρηση σε περιοχή που ελέγχεται από τους αντάρτες. Περήφανοι, κάποιοι Δυτικοί δημοσιογράφοι, κήρυξαν την έναρξη των επιχειρήσεων στην επαρχία Χελμάντ, λέγοντας ότι στην περιοχή παράγεται το 50% του όπιου της χώρας, υπονοώντας ότι δήθεν το ΝΑΤΟ καταπολεμά την παραγωγή όπιου! Ξέχασαν να πουν βέβαια ότι οι ίδιοι οι ΝΑΤΟικοί το μεταφέρουν στην Ευρώπη και στις άλλες «αγορές» του πλανήτη!

Παρά τη μεγάλη δύναμη που έχουν συγκεντρώσει εκεί, οι κατοχικοί δεν έχουν καταφέρει και τίποτα ιδιαίτερο: 15.000 στρατιώτες, 60 ελικόπτερα, μη-επανδρωμένα βομβαρδιστικά, σύγχρονα τανκ Abrahams και Shifton, που ζυγίζουν 65 τόνους περίπου το καθένα.

Σε πρόσφατη ανακοίνωση των ανταρτών αναφέρεται μεταξύ άλλων:

«Στα μέσα Φλεβάρη ο ΝΑΤΟικός στρατός και οι συνεργάτες του εξαπέλυσαν μεγάλη επιχείρηση στην περιοχή Μαρτζά της περιφέρειας Ναντ Αλί στην επαρχία Χελμάντ… Δεν έχουν καταφέρει σχεδόν τίποτα απέναντι σε μια μικρή ομάδα ανταρτών που δεν ξεπερνά σε αριθμό τους 1.000 και τα όπλα τους είναι λιγότερα εξελιγμένα. Ικανότατοι ελεύθεροι σκοπευτές έχουν σπείρει τον τρόμο στις τάξεις του εχθρού. Οι μουτζαχεντίν έχουν ανατινάξει ήδη 53 άρματα μάχης, έριξαν δύο μη-επανδρωμένα αεροσκάφη και ένα ελικόπτερο, πέρα από τους δεκάδες ΝΑΤΟικούς μισθοφόρους που έχουν σκοτωθεί.

Μια 53χρονη αφγανή έγραψε ιστορία πυροβολώντας τους κατοχικούς από ελάχιστη απόσταση μέσα σε μια αγορά.

ΣΤΑΝ

«Η Μαρτζά είναι στα χέρια των μουτζαχεντίν εδώ και μερικά χρόνια. Άλλα τμήματα της Χελμάντ, όπως οι περιφέρειες Μπαγκιράν, Ντισού και Γουάσερ είναι επίσης υπό την διοίκηση του Ισλαμικού Εμιράτου του Αφγανιστάν. Έτσι τίθεται το ερώτημα γιατί ο εχθρός διάλεξε τη Μαρτζά, μια μικρή περιοχή, για να εξαπολύσει επιχειρήσεις. Ο εχθρός λέει ότι θέλει να πιέσει τους Ταλιμπάν να δεχτούν τους κυβερνητικούς όρους για ενσωμάτωση και ανακωχή, που ανακοίνωσαν στη Διάσκεψη του Λονδίνου στις 28 του περασμένου μήνα.

Στην ουσία, η Μαρτζά είναι μια γεωπολιτικά σημαντική περιοχή επειδή συνορεύει με το Μπαλουχιστάν του Πακιστάν, όπου η Κίνα έχει τεράστια αναπτυξιακά πρότζεκτ για το λιμάνι του Gwader.

Οι αμερικανοί εισβολείς θέλουν να ελέγξουν το δρόμο προς το Gwader για να διασφαλίσουν ένα σύντομο δρόμο εφοδιασμού, που τώρα γίνεται μέσω του λιμανιού του Καράτσι στο Πακιστάν και μέσω του Τατζικιστάν, βόρεια του Αφγανιστάν. Θέλουν, επίσης, να περιορίσουν την κινεζική ανάμιξη στο Gwader.

Επίσης, στα πλαίσια του νέου γύρου έντασης ανάμεσα στην Ουάσιγκτον και την Τεχεράνη για τον εμπλουτισμό του ουρανίου και το πυραυλικό πρόγραμμα του Ιράν, ο Λευκός Οίκος θέλει να εγκαταστήσει νέο κατασκοπευτικό εξοπλισμό κοντά στα σύνορα με το Ιράν. Επιπροσθέτως, οι Βρετανοί εισβολείς έχουν εξορύξει ουράνιο από την περιφέρεια Σαντζίν, που είναι γεμάτη με ακατέργαστο ουράνιο. Οι ντόπιοι μουτζαχεντίν λένε ότι οι Βρετανοί έχουν φέρει βαριά εκσκαπτικά μηχανήματα στην περιοχή για να εξορύξουν το ουράνιο του Σαντζίν.

Οι Βρετανοί επίσης ενέχονται στη διακίνηση ναρκωτικών στην επαρχία Χελμάντ. Μεταφέρουν μυστικά ηρωίνη με βρετανικά αεροπλάνα στη μαύρη αγορά στην Ευρώπη. Χωρίς αμφιβολία, ο πόλεμος που γίνεται στο όνομα της τρομοκρατίας έχει άλλα πολιτικά και οικονομικά κίνητρα, συμπεριλαμβανομένων και επεκτατικών σχεδίων, παρά τον αποκαλούμενο «Πόλεμο στην Τρομοκρατία». Πάντως, οι Αφγανοί Μουτζαχεντίν θυσιάζουν τις ζωές τους για να διασφαλίσουν την ανεξαρτησία της χώρας τους και να θέσουν ένα τέλος στο αποικιοκρατικό παιχνίδι που άρχισε με αδικαιολόγητους λόγους και προφάσεις.

Παρά τις φανφάρες των ΜΜΕ και τις περιστασιακές αναφορές των Δυτικών Μέσων,

Επαρχία Badghis

Από τις 25-1 ως τις 2-2, σε τρεις επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται δύο ΝΑΤΟικοί, ένας αντάρτης και όλοι οι επιβαίνοντες ενός ΝΑΤΟικού άρματος. Επίσης, αντάρτες επιτίθενται σε περίπολο ισπανών στρατιωτών στην περιφέρεια Σανγκί Ατάς και σκοτώνουν κάμποσους απ' αυτούς.

Επαρχία Baghlan

27-1: Σκοτώνονται οκτώ αμερικανοί σε επίθεση με ρουκέτες εναντίον άρματος. Στις συμπλοκές που ξεσπούν σκοτώνονται τρεις άμαχοι και τρεις αντάρτες. **7-2:** Σκοτώνονται δύο ολλανδοί και άλλοι τέσσερις τραυματίζονται σε ενέδρα σε περιπολία τους στην περιφέρεια Ντεχ Σαλά.

Επαρχία Balkh

6-2: Σκοτώνονται τρεις σουηδοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Τσαρ Μπολάκ.

Επαρχία Farah

12-2: Σκοτώνονται 27 Αφγανοί στρατιώτες όταν πλήττεται στρατιωτικό κομβόι.

Επαρχία Faryab

28-1: Καταλαμβάνεται με μικρή προσπάθεια αστυνομικό φυλάκιο, το οποίο εγκαταλείπουν αμέσως οι μπάτσοι. **3-2:** Σκοτώνεται ένας Αφγανός στρατιώτης σε συμπλοκή με αντάρτες.

Επαρχία Ghazni

Από τις 2-2 ως τις 16-2, σε πέντε επιχειρ-

αρμάτων. Επίσης, ένα στρατιωτικό σκυλί σκοτώνεται.

Στις **29-1** δολοφονούνται πέντε άμαχοι από τους αμερικανούς. Στις **30-1** γίνεται διαδήλωση κατοίκων της περιφέρειας Σαντζίν που ζητούν την απελευθέρωση δύο κατοίκων και την παράδοση των σορών κάποιων αμάχων που δολοφονήθηκαν από τους μισθοφόρους. **3-2:** Τηλεχειριζόμενη βόμβα σκοτώνει τρεις βρετανούς και τα δύο εκπαιδευμένα σκυλιά τους. **16-2:** Οι κατοχικοί βρίσκονται πολιορκημένοι από τους αντάρτες στις περιοχές Λόι Τσαρ Ραχί, Μπλοκ Νοκάρι Τσαρ Ραχί και Καμπ, έχουν χάσει πολλά άρματα μάχης και στρατιώτες. Νάρκες, ελεύθεροι σκοπευτές και βόμβες καθώς επίσης και επιχειρήσεις αυτοκτονίας από μαχητές, περιμένουν τους κατοχικούς σε κάθε τους σχεδόν κίνηση. Η βαρβαρότητα των κατοχικών στρέφεται ενάντια στους κατοίκους μετά από τις επιτυχημένες επιχειρήσεις των ανταρτών. Έτσι, μέχρι τώρα έχουν δολοφονήσει τουλάχιστον 17 κατοίκους σε τυφλά χτυπήματα.

Στις **16-2**, μια 53χρονη Αφγανή, **η Bedu Amah, ανοίγει πυρ με καλάσνικοφ σε αμερικανούς που στέκονται έξω από τον τοίχο του σπιτιού της κυριολεκτικά από απόσταση-μηδέν και σκοτώνει τρεις απ' αυτούς πριν πέσει νεκρή απ' τα πυρά άλλων αμερικανών.**

Επαρχία Herat

30-1: Ανατινάζεται όχημα των μπάτσων και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **3-2:** Σκοτώνεται ένας ιταλός κατοχικός μετά από ανατίναξη ενός άρματος.

σεων στην επαρχία Χελμάντ, λέγοντας ότι στην περιοχή παράγεται το 50% του οπίου της χώρας, υπονοώντας ότι δήθεν το ΝΑΤΟ καταπολεμά την παραγωγή οπίου! Ξέχασαν να πουν βέβαια ότι οι ίδιοι οι ΝΑΤΟικοί το μεταφέρουν στην Ευρώπη και στις άλλες «αγορές» του πλανήτη!

Παρά τη μεγάλη δύναμη που έχουν συγκεντρώσει εκεί, οι κατοχικοί δεν έχουν καταφέρει και τίποτα ιδιαίτερο: 15.000 στρατιώτες, 60 ελικόπτερα, μη-επανδρωμένα βομβαρδιστικά, σύγχρονα τανκ Abrahams και Shifton, που ζυγίζουν 65 τόνους περίπου το καθένα.

Σε πρόσφατη ανακοίνωση των ανταρτών αναφέρεται μεταξύ άλλων:

«Στα μέσα Φλεβάρη ο ΝΑΤΟικός στρατός και οι συνεργάτες του εξαπέλυσαν μεγάλη επιχείρηση στην περιοχή Μαρτζά της περιφέρειας Ναντ Αλί στην επαρχία Χελμάντ... Δεν έχουν καταφέρει σχεδόν τίποτα απέναντι σε μια μικρή ομάδα ανταρτών που δεν ξεπερνά σε αριθμό τους 1.000 και τα όπλα τους είναι λιγότερα εξελιγμένα. Ικανότατοι ελεύθεροι σκοπευτές έχουν σπείρει τον τρόμο στις τάξεις του εχθρού. Οι μουτζαχεντίν έχουν ανατινάξει ήδη 53 άρματα μάχης, έριξαν δύο μη-επανδρωμένα αεροσκάφη και ένα ελικόπτερο, πέρα από τους δεκάδες ΝΑΤΟικούς μισθοφόρους που έχουν σκοτωθεί.

Μια 53χρονη αφγανή έγραψε ιστορία πυροβολώντας τους κατοχικούς από ελάχιστη απόσταση μέσα σε μια αγορά.

Ο διοικητής των αμερικανικών δυνάμεων στο Αφγανιστάν McChrystal παραδέχθηκε πριν δύο εβδομάδες ότι αντιμετωπίζουν σθεναρή αντίσταση στη Μαρτζά, τέτοια που δε τη φαντάζονταν. Κι όταν προσπάθησαν να ρίξουν κομάντο από τον αέρα, γρήγορα απομακρύνθηκαν από τις επιθέσεις των ανταρτών.

Και πόλεις σαν τη Μαρτζά υπάρχουν χιλιάδες στις 385 περιφέρειες του Αφγανιστάν. Πέρασαν δύο εβδομάδες και δεν μπόρεσαν να πάρουν μια πόλη σαν τη Μαρτζά, φανταστείτε πόσες δεκαετίες θα χρειαστεί για όλο το Αφγανιστάν. Παράλληλα οι μουτζαχεντίν κατακτούν νέες τακτικές μέρα με τη μέρα.

Όλοι οι εισβολείς, με πρώτο τον Αλέξανδρο Τατζικιστάν, βόρεια του Αφγανιστάν. Θέλουν, επίσης, να περιορίσουν την κινεζική ανάμιξη στο Gwader.

Επίσης, στα πλαίσια του νέου γύρου εντάσης ανάμεσα στην Ουάσιγκτον και την Τεχεράνη για τον εμπλουτισμό του ουρανίου και το πυραυλικό πρόγραμμα του Ιράν, ο Λευκός Οίκος θέλει να εγκαταστήσει νέο κατασκοπευτικό εξοπλισμό κοντά στα σύνορα με το Ιράν. Επιπροσθέτως, οι Βρετανοί εισβολείς έχουν εξορύξει ουράνιο από την περιφέρεια Σαντζίν, που είναι γεμάτη με ακατέργαστο ουράνιο. Οι ντόπιοι μουτζαχεντίν λένε ότι οι Βρετανοί έχουν φέρει βαριά εκσκαπτικά μηχανήματα στην περιοχή για να εξορύξουν το ουράνιο του Σαντζίν.

Οι Βρετανοί επίσης ενέχονται στη διακίνηση ναρκωτικών στην επαρχία Χελμάντ. Μεταφέρουν μυστικά ηρωίνη με βρετανικά αεροπλάνα στη μαύρη αγορά στην Ευρώπη. Χωρίς αμφιβολία, ο πόλεμος που γίνεται στο όνομα της τρομοκρατίας έχει άλλα πολιτικά και οικονομικά κίνητρα, συμπεριλαμβανομένων και επεκτατικών σχεδίων, παρά τον αποκαλούμενο «Πόλεμο στην Τρομοκρατία». Πάντως, οι Αφγανοί Μουτζαχεντίν θυσιάζουν τις ζωές τους για να διασφαλίσουν την ανεξαρτησία της χώρας τους και να θέσουν ένα τέλος στο αποικιοκρατικό παιχνίδι που άρχισε με αδικαιολόγητους λόγους και προφάσεις.

Παρά τις φανφάρες των ΜΜΕ και τις περιστασιακές αναφορές των Δυτικών Μέσων, οι Μουτζαχεντίν στη Μαρτζά έχουν υπό πολιορκία τον εχθρό. Οι νεότερες αναφορές από την περιοχή λένε ότι στην ουσία, οι εισβολείς δεν έχουν κάνει καμία ιδιαίτερη πρόοδο από την έναρξη των επιχειρήσεων. Όταν επιχειρούν να κινηθούν δέχονται καταιγισμό πυρών από τους αντάρτες και υποχωρούν.

Καλούμε όλες τις δυνάμεις που αγαπούν την ελευθερία στον κόσμο να υποστηρίξουν το δίκαιο σκοπό των Αφγανών Μουτζαχεντίν... και να σώσουν τις ανθρώπινες αξίες από την τσιμπίδα του αποικιοκρατισμού. Ακριβώς τώρα, οι κατοχικές δυνάμεις καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, την ελευθερία, την ασφάλεια και τα ιδανικά κάτω από το γελοίο πρόσχημα της τρομοκρατίας».

ματίζονται σε ενέδρα σε περιπολία τους στην περιφέρεια Ντεχ Σαλά.

Επαρχία Balkh

6-2: Σκοτώνονται τρεις σουηδοί σε ενέδρα στην περιφέρεια Τσαρ Μπολάκ.

Επαρχία Farah

12-2: Σκοτώνονται 27 Αφγανοί στρατιώτες όταν πλήττεται στρατιωτικό κομβόι.

Επαρχία Faryab

28-1: Καταλαμβάνεται με μικρή προσπάθεια αστυνομικό φυλάκιο, το οποίο εγκαταλείπουν αμέσως οι μπάτσοι. **3-2**: Σκοτώνεται ένας Αφγανός στρατιώτης σε συμπλοκή με αντάρτες.

Επαρχία Ghazni

Από τις 2-2 ως τις 16-2, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται επτά πολωνοί, πέντε μπάτσοι και 12 Αφγανοί στρατιώτες. Επίσης, ανατινάζεται ένα πολωνικό άρμα.

Επαρχία Helmand

Βαριές απώλειες υφίστανται οι αμερικανοί όταν επιχειρούν να εισέλθουν στην περιφέρεια Marjah που βρίσκεται υπό τον έλεγχο των ανταρτών τα τελευταία τρία χρόνια τουλάχιστον, παρά την παρουσία δεκάδων χιλιάδων μισθοφόρων στην περιοχή. Από τις **27-1** έως τις **13-2**, σε δεκάδες επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 58 αφγανοί στρατιώτες, 60 βρετανοί, 50 αμερικανοί, τρεις καναδοί, τέσσερις δανοί, ένας μεταφραστής και σκοτώνονται και τραυματίζονται οι επιβαίνοντες δεκάδων ΝΑΤΟικών

Νάρκες, ελεύθεροι σκοπευτές και βόμβες καθώς επίσης και επιχειρήσεις αυτοκτονίας από μαχητές, περιμένουν τους κατοχικούς σε κάθε τους σχεδόν κίνηση. Η βαρβαρότητα των κατοχικών στρέφεται ενάντια στους κατοίκους μετά από τις επιτυχημένες επιχειρήσεις των ανταρτών. Έτσι, μέχρι τώρα έχουν δολοφονήσει τουλάχιστον 17 κατοίκους σε τυφλά χτυπήματα.

Στις **16-2**, μια 53χρονη Αφγανή, **η Bedu Amah, ανοίγει πυρ με καλάσνικοφ σε αμερικανούς που στέκονται έξω από τον τοίχο του σπιτιού της κυριολεκτικά από απόσταση-μηδέν και σκοτώνει τρεις απ' αυτούς πριν πέσει νεκρή απ' τα πυρά άλλων αμερικανών.**

Επαρχία Herat

30-1: Ανατινάζεται όχημα των μπάτσων και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **3-2**: Σκοτώνεται ένας ιταλός κατοχικός μετά από ανατίναξη ενός άρματος.

Επαρχία Jaozjan

1-2: Καταλαμβάνεται το αρχηγείο της περιφέρειας Qushtifa και σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **2-2**: Νάρκη ανατινάζει στρατιωτικό όχημα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες.

Επαρχία Kabul

26-1: Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται με παγιδευμένο αυτοκίνητο και καταστρέφει τρία αμερικανικά άρματα. Η επίθεση γίνεται από τον μαχητή Shams-ur-Rahman με 600 κιλά εκρηκτικών και σκοτώνονται τουλάχιστον 25 αμερικανοί. **6-2**: Σκοτώνονται τέσσερις μπάτσοι σε έκρηξη με στόχο περίπολο.

Επαρχία Kandahar

Από τις 27-1 ως τις 21-2, σε 13 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 32 αμερικανοί, τρεις βρετανοί, 19 καναδοί, δύο άλ-

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ

λοι ΝΑΤΟικοί, ένας μπάτσος, 42 Αφγανοί στρατιώτες. Επίσης, ένα εκπαιδευμένο σκυλί του ΝΑΤΟ γίνεται κομματάκια. **13-2:** Ο μαχητής Azizur Rahman πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με στόχο συγκεντρωμένους αμερικανούς δίπλα σε άρμα μάχης και σκοτώνει 19 απ' αυτούς.

Επαρχία Kapisa
26-1: Σκοτώνεται ένας γάλλος κατοχικός σε ενέδρα. **30-1:** Σκοτώνονται άλλοι 10 γάλλοι σε ενέδρα. **31-1:** Νέες απώλειες προκύπτουν για τους γάλλους όταν δέχονται επίθεση με ρουκέτες σε βάση τους στην περιφέρεια Ταγκάαμπ. **6-2:** Ο μαχητής Musa πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο, με έναν τόνο εκρηκτικών, όχημα εναντίον αμερικανικού κομβόι και καταστρέφει δύο άρματα, προκαλώντας βαριές απώλειες στο έμψυχο υλικό των ΗΠΑ. **8-2:** Δέκα γάλλοι κλείνουν θέση σε φέρετρα μετά από συνάντηση με τους αντάρτες. **10-2:** Τουλάχιστον τρεις γάλλοι σκοτώ-

νονται σε συμπλοκή στην περιφέρεια Ταγκάαμπ. Σε άλλη επίθεση στην περιφέρεια Νιράμπ σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **21-2:** Άλλοι 11 γάλλοι και δύο αμε-

χειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 16 γερμανοί, 24 αφγανοί στρατιώτες και όλοι οι γερμανοί επιβαίνοντες δύο τανκ. **16-2:** Ένας κάτοικος πυροβολεί και σκοτώνει δύο αμερικανούς, καθώς πραγματοποιούν έρευνες σε σπίτια.

Επαρχία Laghman
28-1: Ανατινάζεται αμερικανικό άρμα και σκοτώνονται πέντε επιβαίνοντες. **2-2:** Πυρπολούνται τρία αμερικανικά βυτιοφόρα. **4-2:** Σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί σε έκρηξη στην πρωτεύουσα της επαρχίας Πολ Αλάμ. **13-2:** Γίνεται επίθεση με ρουκέτες σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Logar
7-2: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και ο μεταφραστής τους σε έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας στην πόλη Μεχτάρ. **19-2:** Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί σε έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας.

Επαρχία Nangarhar
28-1: Σκοτώνονται έξη Αφγανοί στρατιώτες όταν το όχημα με το οποίο περιπολούν σκοντάφτει σε μια νάρκη. **30-1:** Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Ροντάατ και σε αστυνομικό σταθμό που βρίσκεται δίπλα σ' αυτό, με μεγάλες απώλειες για τους κυβερνητικούς. **18-2:** Γίνεται επίθεση σε αστυνομικό φυλάκιο. **21-2:** Τουλάχιστον τρεις αμερικανοί σκοτώνονται σε έκρηξη με στόχο άρμα στο χωριό Κάλα Ακχούντ.

Επαρχία Nemroz
27-1: Μεγάλες απώλειες έχουν οι κατοχικοί σε 3ωρη μάχη με τους αντάρτες στην περιφέρεια Khash Rowd.

Επαρχία Nooristan
22-12: Ανατινάζονται δύο αμερικανικά άρματα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **22-1:** Σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί από επίθεση με ρουκέτες ε-

Επιστολή από την Tamara

Η Tamara Hernandez Heras, γνωστή για τη συμμετοχή της σε κινητοποιήσεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους κ.ά., συνελήφθη στα μέσα Δεκέμβρη και φυλακίστηκε (17/12), στις γυναικείες φυλακές Wad-Ras της Βαρκελώνης. Κατηγορείται για την αποστολή δέματος-βόμβα στη Διεύθυνση Φυλακών της Περιφερειακής Κυβέρνησης της Καταλονίας στις 7 Οκτωβρίου 2009.

Η πράξη αυτή είχε γίνει για αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Amadeu Casellas. Παραλήπτης του δέματος ήταν ο Albert Batlle, αρμόδιος υπουργός. Οι κατηγορίες βασίζονται σε μια φερόμενη γραφολογική ανάλυση, απ' την οποία προκύπτει, σύμφωνα με τους μπάτσους, ότι η Tamara ενέχεται στην αποστολή της βόμβας.

Η κατηγορία αφορά απόπειρα ανθρωποκτονίας. Πορεία αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε στις 20/12 στο κέντρο της Βαρκελώνης, ενώ κινητοποιήσεις έχουν γίνει και έξω από τις φυλακές όπου κρατείται, καθώς και επιθέσεις σε τράπεζες κτλ.

Η Tamara συνελήφθη στην πόλη Χετάφε με διαταγή του 25ου Περιφερειακού δικαστηρίου της Βαρκελώνης και βρίσκεται κρατούμενη αυτή τη στιγμή 700 χλμ. μακριά.

***

«Αυτά τα γράμματα που στέλνονται από τη γκρίζα, κρύα φυλακή του Brians είναι μια προσπάθεια να ανταποδώσω, με μια έννοια, όλη τη ζεστή στοργή σ' αυτούς που, με την υποστήριξη και αλληλεγγύη τους, έχουν καταφέρει να σκοτώσουν την καθημερινή μοναξιά και ρουτίνα που συγκαλύπτεται με τη φυλάκιση· σ' αυτούς που μου δίνουν τόση δύναμη και ενέργεια τώρα και διαπερνούν το φράγμα που μας χωρίζει για να σιγουρέ-

δους ελέγχου, και πώς ελάχιστα έχουν σημασία η υγεία και η ζωή των ανθρώπων.

Θα μπορούσα να μιλήσω για τη λύπη που νιώθω τα πρωινά, όταν ακούω τόσους πολλούς να λένε «μια μέρα λιγότερη», αντί να λένε «μια μέρα ακόμα».

Θα μπορούσα να σας πω ότι, πίσω απ' αυτούς τους τοίχους, απομονωνόνται και καταστρέφονται άνθρωποι.

Αλλά... όλα αυτά κάτι θυμίζουν, σωστά; Τα έχουμε ακούσει και πριν, τα έχουμε βιώσει, έχουν συμβεί και σε άλλους πολλές φορές, τα ξέρουμε. Ξέρουμε ότι βρίσκουμε τους εαυτούς μας μέσα σε ένα άδικο σύστημα που μας καταδικάζει στη «μη-ζωή», στην οποία η λανθασμένη ιδέα της «καλοπέρασης» τυφλώνει και καταδικάζει τους ανθρώπους, στην οποία η δουλειά μας αλυσοδένει, οι νόμοι τους μας ελέγχουν και η φυλακή μάς καταπιέζει και μάς τιμωρεί.

Αρνούμαι να γίνω το θύμα σε όλα αυτά, και ακόμα και τώρα δεν νιώθω έτσι. Θέλω να είμαι και πάντοτε θα είμαι το «πρόβλημά» τους. Και γι' αυτό εκείνο που θέλω αληθινά, είναι να εκφράσω -με όλες αυτές τις λέξεις- την επιθυμία να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, να μην παραδοθούμε, να συνεχίσουμε να συνεργαζόμαστε, να προσπαθούμε -τουλάχιστον- να αναπνέουμε ελεύθερα και να νιώθουμε ζωντανοί.

Σας σκέφτομαι όλους και νιώθω ζωντανή, και ακόμα και τώρα, και γι' αυτό η αλληλεγγύη σας έχει καταφέρει να είναι δυνατότερη από τα κάγκελα αυτών των κελιών.

Γι' αυτό το λόγο, αυτό το γράμμα απευθύνεται σε όλους/ες που –κάθε μέρα– κάνουν τον αγώνα να αξίζει, σε όλους τους ανθρώπους που συνεχίζουν να είναι όμηροι σε αυτά τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης, σε ό-

πώλειες προκύπτουν για τους γάλλους όταν δέχονται επίθεση με ρουκέτες σε βάση τους στην περιφέρεια Ταγκάαμπ. **6-2:** Ο μαχητής Musa πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με παγιδευμένο, με έναν τόνο εκρηκτικών, όχημα εναντίον αμερικανικού κομβόι και καταστρέφει δύο άρματα, προκαλώντας βαριές απώλειες στο έμψυχο υλικό των ΗΠΑ. **8-2:** Δέκα γάλλοι κλείνουν θέση σε φέρετρα μετά από συνάντηση με τους αντάρτες. **10-2:** Τουλάχιστον τρεις γάλλοι σκοτώ-

νονται σε συμπλοκή στην περιφέρεια Ταγκάαμπ. Σε άλλη επίθεση στην περιφέρεια Νιράμπ σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **21-2:** Άλλοι 11 γάλλοι και δύο αμερικανοί εκπαιδευτές σκοτώνονται σε επίθεση με πυραύλους.

Επαρχία Khost

Από τις 27-1 ως τις 21-2, σε 15 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 14 Αφγανοί στρατιώτες, 20 μπάτσοι και όλοι οι επιβαίνοντες τριών ΝΑΤΟικών αρμάτων. Επίσης, καταστρέφονται τρία άρματα της **PRT** (Ομάδα Διοικητικής Ανασυγκρότησης) και καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο. **12-2:** Ο μαχητής Rahmanullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με 800 κιλά εκρηκτικών, μέσα σε αμάξι, με στόχο κομβόι, σκοτώνοντας 15 αμερικανούς. **13-2:** Σκοτώνεται ένας συνεργάτης των αμερικανών με το όνομα Najibullah, όταν εκρήγνυται βόμβα στο αυτοκίνητό του. Ο Najibullah είχε προειδοποιηθεί αρκετές φορές να διακόψει τη συνεργασία του με τους αμερικανούς.

της επαρχίας Πολ Αλάμ. **13-2:** Γίνεται επίθεση με ρουκέτες σε αμερικανική βάση.

Επαρχία Logar

7-2: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και ο μεταφραστής τους σε έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας στην πόλη Μεχτάρ. **19-2:** Σκοτώνονται πέντε αμερικανοί σε έκρηξη τηλεχειριζόμενης βόμβας.

Επαρχία Nangarhar

28-1: Σκοτώνονται έξη Αφγανοί στρατιώτες όταν το όχημα με το οποίο περιπολούν σκοντάφτει σε μια νάρκη. **30-1:** Γίνεται επίθεση στο αρχηγείο της περιφέρειας Ροντάατ και σε αστυνομικό σταθμό που βρίσκεται δίπλα σ' αυτό, με μεγάλες απώλειες για τους κυβερνητικούς. **18-2:** Γίνεται επίθεση σε αστυνομικό φυλάκιο. **21-2:** Τουλάχιστον τρεις αμερικανοί σκοτώνονται σε έκρηξη με στόχο άρμα στο χωριό Κάλα Ακχούντ.

Επαρχία Nemroz

27-1: Μεγάλες απώλειες έχουν οι κάτοικοι σε 3ωρη μάχη με τους αντάρτες στην περιφέρεια Khash Rowd.

Επαρχία Nooristan

22-12: Ανατινάζονται δύο αμερικανικά άρματα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **22-1:** Σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί από επίθεση με ρουκέτες εναντίον άρματος.

Επαρχία Paktia

28-1: Σκοτώνονται σε ενέδρα πέντε αμερικανοί. **4-2:** Τηλεχειριζόμενη βόμβα στέλνει στα θυμαράκια τον στρατιωτικό διοικητή της περιφέρειας Κάιρ Κόουτ μαζί με τέσσερις συνοδούς του. **12-2:** Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται από μαχητή που μεταμφιέζεται σε συνοριοφύλακα και φέρει παγιδευμένο «γιλέκο». Σκοτώνονται συνολικά 30 αμερικανοί και ντόπιοι συνεργάτες τους. **18-2:** Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί σε έκρηξη στην περιφέρεια Ζαρμάτ.

Επαρχία Paktika

7-2: Δύο συνεχόμενες εκρήξεις καταστρέφουν τρία αμερικανικά άρματα, προκαλώντας βαριές απώλειες για τους κατοχικούς.

Επαρχία Uruzgan

Από τις 28-1 ως τις 21-2, σε τέσσερις

(17/12), στις γυναικείες φυλακές Wad-Ras της Βαρκελώνης. Κατηγορείται για την αποστολή δέματος-βόμβα στη Διεύθυνση Φυλακών της Περιφερειακής Κυβέρνησης της Καταλονίας στις 7 Οκτωβρίου 2009.

Η πράξη αυτή είχε γίνει για αλληλεγγύη στον απεργό πείνας Amadeu Casellas. Παραλήπτης του δέματος ήταν ο Albert Batlle, αρμόδιος υπουργός. Οι κατηγορίες βασίζονται σε μια φερόμενη γραφολογική ανάλυση, απ' την οποία προκύπτει, σύμφωνα με τους μπάτσους, ότι η Tamara ενέχεται στην αποστολή της βόμβας.

Η κατηγορία αφορά απόπειρα ανθρωποκτονίας. Πορεία αλληλεγγύης πραγματοποιήθηκε στις 20/12 στο κέντρο της Βαρκελώνης, ενώ κινητοποιήσεις έχουν γίνει και έξω από τις φυλακές όπου κρατείται, καθώς και επιθέσεις σε τράπεζες κτλ.

Η Tamara συνελήφθη στην πόλη Χετάφε με διαταγή του 25ου Περιφερειακού δικαστηρίου της Βαρκελώνης και βρίσκεται κρατούμενη αυτή τη στιγμή 700 χλμ. μακριά.

***

«Αυτά τα γράμματα που στέλνονται από τη γκρίζα, κρύα φυλακή του Brians είναι μια προσπάθεια να ανταποδώσω, με μια έννοια, όλη τη ζεστή στοργή σ' αυτούς που, με την υποστήριξη και αλληλεγγύη τους, έχουν καταφέρει να σκοτώσουν την καθημερινή μοναξιά και ρουτίνα που συγκαλύπτεται με τη φυλάκιση· σ' αυτούς που μου δίνουν τόση δύναμη και ενέργεια τώρα και διαπερνούν το φράγμα που μας χωρίζει για να σιγουρέψουν ότι δε θα χάσω το αίσθημα της ελευθερίας· σ' αυτούς που δείχνουν πώς ένα απλό μολύβι κι ένα κομμάτι χαρτί μπορούν να αποκαταστήσουν την ελπίδα κάποιου και την επιθυμία του να συνεχίσει να αγωνίζεται· σ' αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στην επιχείρηση του βασανισμού, της τιμωρίας και της καταπίεσης που αντιπροσωπεύουν οι φυλακές.

Και σε όλους εσάς... τι μπορώ να σας πω που δεν ξέρετε ήδη; Πώς καταστέλλεται ο αγώνας; Πώς οι φωνές εντοιχίζονται; Πώς οι βρώμικοι νόμοι τους ελέγχουν τις ζωές μας;

Μπορώ να σας πω ότι στις 15/12/2009, πριν δύσει ο ήλιος, μια ομάδα της Πολιτοφυλακής μπήκε στο σπίτι μου, πήραν ό,τι ήθελαν, και με απήγαγαν.

Θα μπορούσα να εξηγήσω τι ένιωσα ενώ άκουγα τους λυγμούς του πόνου και του φόβου από ένα κελί σε ένα αστυνομικό τμήμα.

Θα μπορούσα να σας μεταδώσω τις ε-

λούς να λένε «μια μέρα λιγότερη», αντί να λένε «μια μέρα ακόμα».

Θα μπορούσα να σας πω ότι, πίσω απ' αυτούς τους τοίχους, απομονώνονται και καταστρέφονται άνθρωποι.

Αλλά... όλα αυτά κάτι θυμίζουν, σωστά; Τα έχουμε ακούσει και πριν, τα έχουμε βιώσει, έχουν συμβεί και σε άλλους πολλές φορές, τα ξέρουμε. Ξέρουμε ότι βρίσκουμε τους εαυτούς μας μέσα σε ένα άδικο σύστημα που μας καταδικάζει στη «μη-ζωή», στην οποία η λανθασμένη ιδέα της «καλοπέρασης» τυφλώνει και καταδικάζει τους ανθρώπους, στην οποία η δουλειά μας αλυσοδένει, οι νόμοι τους μας ελέγχουν κι η φυλακή μάς καταπιέζει και μάς τιμωρεί.

Αρνούμαι να γίνω το θύμα σε όλα αυτά, και ακόμα και τώρα δεν νιώθω έτσι. Θέλω να είμαι και πάντοτε θα είμαι το «πρόβλημά» τους. Και γι' αυτό εκείνο που θέλω αληθινά, είναι να εκφράσω -με όλες αυτές τις λέξεις- την επιθυμία να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, να μην παραδοθούμε, να συνεχίσουμε να συνεργαζόμαστε, να προσπαθούμε -τουλάχιστον- να αναπνέουμε ελεύθερα και να νιώθουμε ζωντανοί.

Σας σκέφτομαι όλους και νιώθω ζωντανή, και δυνατή, και γι' αυτό η αλληλεγγύη σας έχει καταφέρει να είναι δυνατότερη από τα κάγκελα αυτών των κελιών.

Γι' αυτό το λόγο, αυτό το γράμμα απευθύνεται σε όλους/ες που –κάθε μέρα– κάνουν τον αγώνα να αξίζει, σε όλους τους ανθρώπους που συνεχίζουν να είναι όμηροι σε αυτά τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης, σε όλους/ες, όσους/ες αγωνίζονται μέσα κι έξω από τις φυλακές.

Δεχτείτε αυτό τον αδελφικό εναγκαλισμό, γεμάτο με Ελευθερία και εξέγερση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ!
ΚΑΤΩ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ!
ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

26/1/2010

Tamara»

νονται σε συμπλοκή στην περιφέρεια Ταγκάαμπ. Σε άλλη επίθεση στην περιφέρεια Νιράμπ σκοτώνονται δύο μπάτσοι. **21-2:** Άλλοι 11 γάλλοι και δύο αμερικανοί εκπαιδευτές σκοτώνονται σε επίθεση με πυραύλους.

Επαρχία Khost

Από τις 27-1 ως τις 21-2, σε 15 επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 14 Αφγανοί στρατιώτες, 20 μπάτσοι και όλοι οι επιβαίνοντες τριών ΝΑΤΟικών αρμάτων. Επίσης, καταστρέφονται τρία άρματα της **PRT** (Ομάδα Διοικητικής Ανασυγκρότησης) και καταρρίπτεται ένα ελικόπτερο. **12-2:** Ο μαχητής Rahmanullah πραγματοποιεί επίθεση αυτοκτονίας με 800 κιλά εκρηκτικών, μέσα σε αμάξι, με στόχο κομβόι, σκοτώνοντας 15 αμερικανούς. **13-2:** Σκοτώνεται ένας συνεργάτης των αμερικανών με το όνομα Najibullah, όταν εκρήγνυνται βόμβα στο αυτοκίνητό του. Ο Najibullah είχε προειδοποιηθεί αρκετές φορές να διακόψει τη συνεργασία του με τους αμερικανούς.

Επαρχία Kunar

Από τις 26-1 ως τις 19-2, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, πυρπολούνται τέσσερα αστυνομικά οχήματα και σκοτώνονται 18 αμερικανοί και ένας μπάτσος. Επίσης, δολοφονούνται δύο άμαχοι από τους κατοχικούς. **16-2:** Υπό πολιορκία βρίσκονται στην περιφέρεια Κάντι 50 καναδοί που δεν μπορούν να ανεφοδιαστούν με τρόφιμα. Δολοφονούνται 27 άμαχοι από τους κατοχικούς στην περιφέρεια Σιγκούλ.

Επαρχία Kunduz

Από τις 28-1 ως τις 18-2, σε οκτώ επι-

μικό φυλάκιο. **21-2:** Τουλάχιστον τρεις αμερικανοί σκοτώνονται σε έκρηξη με στόχο άρμα στο χωριό Κάλα Ακχούντ.

Επαρχία Nemroz

27-1: Μεγάλες απώλειες έχουν οι κατοχικοί σε 3ωρη μάχη με τους αντάρτες στην περιφέρεια Khash Rowd.

Επαρχία Nooristan

22-12: Ανατινάζονται δύο αμερικανικά άρματα και σκοτώνονται όλοι οι επιβαίνοντες. **22-1:** Σκοτώνονται τέσσερις αμερικανοί από επίθεση με ρουκέτες εναντίον άρματος.

Επαρχία Paktia

28-1: Σκοτώνονται σε ενέδρα πέντε αμερικανοί. **4-2:** Τηλεχειριζόμενη βόμβα στέλνει στα θυμαράκια τον στρατιωτικό διοικητή της περιφέρειας Κάιρ Κόουτ μαζί με τέσσερις συνοδούς του. **12-2:** Επίθεση αυτοκτονίας γίνεται από μαχητή που μεταμφιέζεται σε συνοριοφύλακα και φέρει παγιδευμένο «γιλέκο». Σκοτώνονται συνολικά 30 αμερικανοί και ντόπιοι συνεργάτες τους. **18-2:** Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί σε έκρηξη στην περιφέρεια Ζαρμάτ.

Επαρχία Paktika

7-2: Δύο συνεχόμενες εκρήξεις καταστρέφουν τρία αμερικανικά άρματα, προκαλώντας βαριές απώλειες για τους κατοχικούς.

Επαρχία Uruzgan

Από τις 28-1 ως τις 21-2, σε τέσσερις επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται 9 αμερικανοί, 13 ολλανδοί και 14 Αφγανοί στρατιώτες.

Επαρχία Wardak

28-1: Σκοτώνονται τρεις αμερικανοί. **17-2:** Εικοσιπέντε Αφγανοί στρατιώτες ενώνονται με τους αντάρτες.

Επαρχία Zabul

Από τις 30-1 ως τις 20-2, σε πέντε επιχειρήσεις των ανταρτών, σκοτώνονται τρεις αμερικανοί και 18 Αφγανοί στρατιώτες, καθώς και οι επιβαίνοντες ενός ΝΑΤΟικού άρματος.

στηρίου της Βαρκελώνης και βρίσκεται κρατούμενη αυτή τη στιγμή 700 χλμ. μακριά.

***

«Αυτά τα γράμματα που στέλνονται από τη γκρίζα, κρύα φυλακή του Brians είναι μια προσπάθεια να ανταποδώσω, με μια έννοια, όλη τη ζεστή στοργή σ' αυτούς που, με την υποστήριξη και αλληλεγγύη τους, έχουν καταφέρει να σκοτώσουν την καθημερινή μοναξιά και ρουτίνα που συγκαλύπτεται με τη φυλάκιση· σ' αυτούς που μου δίνουν τόση δύναμη και ενέργεια τώρα και διαπερνούν το φράγμα που μας χωρίζει για να σιγουρέψουν ότι δε θα χάσω το αίσθημα της ελευθερίας· σ' αυτούς που δείχνουν πώς ένα απλό μολύβι κι ένα κομμάτι χαρτί μπορούν να αποκαταστήσουν την ελπίδα κάποιου και την επιθυμία του να συνεχίσει να αγωνίζεται· σ' αυτούς που αγωνίζονται ενάντια στην επιχείρηση του βασανισμού, της τιμωρίας και της καταπίεσης που αντιπροσωπεύουν οι φυλακές.

Και σε όλους εσάς... τι μπορώ να σας πω που δεν ξέρετε ήδη; Πώς καταστέλλεται ο αγώνας; Πώς οι φωνές εντοιχίζονται; Πώς οι βρώμικοι νόμοι τους ελέγχουν τις ζωές μας;

Μπορώ να σας πω ότι στις 15/12/2009, πριν δύσει ο ήλιος, μια ομάδα της Πολιτοφυλακής μπήκε στο σπίτι μου, πήραν ό,τι ήθελαν, και με απήγαγαν.

Θα μπορούσα να εξηγήσω τι ένιωσα ενώ άκουγα τους λυγμούς του πόνου και του φόβου από ένα κελί σε ένα αστυνομικό τμήμα.

Θα μπορούσα να σας μεταδώσω τις εμπειρίες που μοιράστηκαν μαζί μου κάποιοι φυλακισμένοι, όπου μιλάνε για εξευτελισμό, βασανιστήρια, αδυναμία, απομόνωση.

Θα μπορούσα να μιλήσω για το τι μπόρεσα να παρατηρήσω απ' αυτή τη μεριά του τοίχου, για το πώς η «Σωφρονιστική Επιχείρηση» κερδίζει από τους ανθρώπους που αιχμαλωτίζει, και πώς το αποκαλούν αυτό «επανένταξη» (τι παράξενη λέξη).

Θα μπορούσα να δείξω, με κάποια γεγονότα στα οποία ήμουν μάρτυρας αυτό τον ενάμιση μήνα που στερούμαι την ελευθερία, πώς λειτουργεί το σύστημα υγείας στις φυλακές, πώς η μεθαδόνη και άλλα νόμιμα ναρκωτικά φτιάχνουν τις καλύτερες μεθό-

την επιθυμία να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε, να μην παραδοθούμε, να συνεχίσουμε να συνεργαζόμαστε, να προσπαθούμε -τουλάχιστον- να αναπνέουμε ελεύθερα και να νιώθουμε ζωντανοί.

Σας σκέφτομαι όλους και νιώθω ζωντανή, και δυνατή, και γι' αυτό η αλληλεγγύη σας έχει καταφέρει να είναι δυνατότερη από τα κάγκελα αυτών των κελιών.

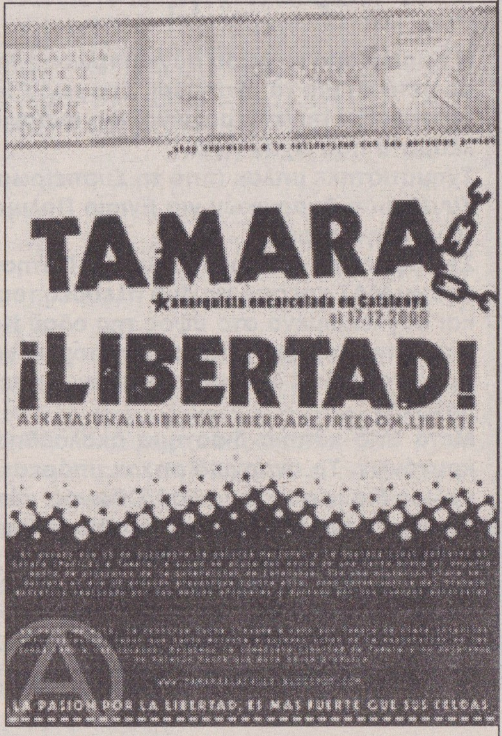
Γι' αυτό το λόγο, αυτό το γράμμα απευθύνεται σε όλους/ες που –κάθε μέρα– κάνουν τον αγώνα να αξίζει, σε όλους τους ανθρώπους που συνεχίζουν να είναι όμηροι σε αυτά τα Στρατόπεδα Συγκέντρωσης, σε όλους/ες, όσους/ες αγωνίζονται μέσα κι έξω από τις φυλακές.

Δεχτείτε αυτό τον αδελφικό εναγκαλισμό, γεμάτο με Ελευθερία και εξέγερση.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ!
ΚΑΤΩ ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ!
ΖΗΤΩ Η ΑΝΑΡΧΙΑ!

26/1/2010

Tamara»

ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ...

Μετά από τις τελευταίες «εξελίξεις» σε σχέση με την οικονομική κατάσταση του ελλαδικού κράτους, δεν είναι λίγοι αυτοί που μιλούν για κατακτήσεις και δικαιώματα που θα αφαιρεθούν. Που βρίσκεται, όμως, η πραγματικότητα και που καλλιεργούνται αυταπάτες;

Όλοι γνωρίζουμε πως αυτά που χαρακτηρίζονται σαν κατακτήσεις δόθηκαν ή παραχωρήθηκαν σε περιόδους που τόσο οι κοινωνικοί αγώνες, όσο και η φαγωμάρα ανάμεσα στις εξουσιαστικές μερίδες βρισκόταν σε τέτοιο κρίσιμο σημείο ώστε οι καταπιεστές κι εκμεταλλευτές έσπευσαν να δώσουν ένα μέρος από αυτά που θα καρπώνονταν. Αποφάσισαν, δηλαδή, **να χάσουν λίγα ψίχουλα για να κρατήσουν το φούρνο δικό τους**.

Έτσι κι έγινε. Όχι πως όλα ρόδισαν ξαφνικά με αυτές τις παραχωρήσεις και τα «κεκτημένα». Επειδή στην πραγματικότητα αυτές οι «κατακτήσεις» άνοιξαν το δρόμο για την εγκατάλειψη των ανθρώπων στους διάφορους θεσμούς και μηχανισμούς διαμεσολάβησης, ελέγχου και επιβολής: τους κομματικούς και συνδικαλιστικούς μηχανισμούς από τον πιο στοιχειώδη (πρωτοβάθμιο) μέχρι και τον πλέον σύνθετο (παρατάξεις, ομοσπονδίες, ΓΣΕΕ). Οι τελευταίοι, που έχουν εγκαθιδρυθεί εδώ και μιαν εκατονταετία στον ελλαδικό χώρο, αποτελούν πλέον ένα σοβαρό εμπόδιο στο δρόμο για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Δεν χρειάζεται λοιπόν να επαναλαμβάνουμε συνέχεια τα όσα συνηθίζεται να λέγονται, σαν παράπονα, από διάφορες μεριές για το ρόλο τους. Ακόμα και ο πλέον ανυποψίαστος γνωρίζει πως βοηθούν το κράτος και τα αφεντικά για να ξεπερνούν τις δυσκολίες από τις αντιδράσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Το ίδιο θα κάνουν και τώρα. Οι κινητοποιήσεις, που καλούν, γίνονται περισσότερο για να μετρήσουν το ποσοστό των ανθρώπων που ελέγχουν, για να κατευνάσουν την οργή, να καλλιεργήσουν ψευδαισθήσεις.

Γνωρίζουμε, όπως κι αυτοί, πολύ καλά, πως το ελλαδικό κράτος είναι στενά συνδεμένο με την ευρωπαϊκή (πρώτιστα) αλλά και με την παγκόσμια κυριαρχία. Όλοι μαζί αποφασίζουν και όλοι μαζί απειλούν και επιβάλλουν με κάθε τρόπο τις αποφάσεις τους. Οπότε, το σκιάχτρο της Ενωμένης Ευρώπης λειτουργεί με δύο τρόπους: από τη μια σαν άλλοθι (*«οι μεγάλες δυνάμεις (τα ισχυρά κράτη) μας έχουν στο χέρι και δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς»*) και από την άλλη σαν απειλή (*«κοιτάξτε, αν το παρατραβήξετε, θα έχετε να κάνετε όχι μόνο με εμάς αλλά και μ' όλους αυτούς»*).

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Οι κρατούντες νομίζουν πως ήρθε ή ώρα να πάρουν πίσω, και με τους καθηρωμένους τόκους, όσα είχαν «κατακτηθεί», ώστε να διατηρηθεί, τότε, η κοινωνική ειρήνη.

Τώρα όμως νοιώθουν πιο σίγουροι. Η διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, που έχει ξεκινήσει εδώ και δύο δεκαετίες, κάνει τους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές να νομίζουν πως μπορούν να πετάξουν **τα φτιασιδώματα των «κατακτήσεων» που έχουν κουρελιαστεί από την ίδια την πραγματικότητα της συνεχιζόμενης εξαθλίωσης των περισσότερων σκλάβων**.

Η επικείμενη δανειοδότηση από την ΕΕ, ή και αργότερα η ενδεχόμενη προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, δεν γίνεται για τους ανθρώπους που βρίσκονται κάτω από τις συνθήκες σκλαβιάς. Αφορούν τους εξουσιαστές - εκμεταλλευτές, που μπροστά στον διαρκή ληστρικό πόλεμο, ο οποίος συνεχίζεται αναμεταξύ τους, προσπαθούν να ενι-

συνθήκες σκλαβιάς που υπάρχουν βάζοντας στο ίδιο τσουβάλι εκμεταλλευτές κι εκμεταλλευόμενους, καταπιεστές και καταπιεσμένους. Όμως, ο κόσμος γνωρίζει πολύ καλά την πραγματικότητα όταν ακούει για μέτρα και κινδύνους για την λεγόμενη εθνική οικονομία ή την εθνική ανεξαρτησία και άλλα κουραφέξαλα.

Από την άλλη, οι κινδυνολογίες για περισσότερα μέτρα αποσκοπούν στο να τρομοκρατήσουν και να αναγκάσουν τον κόσμο να αποδεχθεί το «μικρότερο κακό» που, όμως, θα είναι ένα μέρος από όσα πρόκειται να επακολουθήσουν.

Τουλάχιστον οι πρόγονοί τους ήταν περισσότερο ειλικρινείς. Δεν έντυναν τις συνθήκες σκλαβιάς με διάφορα νομοθετήματα και δικαιώματα. Όταν σε συνθήκες κοινωνικών εντάσεων και εξεγέρσεων, όπου η θέση τους κινδύνευε –εάν δεν ισοπεδώνονταν από την οργή των καταπιεσμένων– εξόντωναν όσους εξεγείρονταν και υπέτασσαν τους υπόλοιπους με την ωμή βία.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση που βρισκόμαστε αυτή την εποχή, **οφείλουμε να ξεπεράσουμε τους κάθε είδους δισταγμούς**.

Να απαντήσουμε με τον τρόπο που μας ταιριάζει αντικρίζοντας με θάρρος και στα ίσα την πραγματικότητα: **την επιδείνωση των συνθηκών σκλαβιάς**.

Να αρνηθούμε αυτή την κατάσταση και να αντιδράσουμε όπως ταιριάζει σε ανθρώπους που ζουν σκλαβωμένοι κι όχι σαν αυτούς που έχουν αποδεχθεί σαν όρο ζωής την δουλεία και την υποταγή και που απλά ζητούν περισσότερα δικαιώματα, αλλά και που είναι πρόθυμοι να σκύψουν το κεφάλι στις υποχρεώσεις που θα τους ανατεθούν από τους αφέντες της ζωής τους.

Να οργανωθούμε, όχι σε πολιτική ή συνδικαλιστική βάση, αλλά στην προοπτική της ζωής και της ελευθερίας, ενάντια στα κράτη, τις κάθε είδους εξουσίες, την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Έτσι κι αλλιώς, τα συνδικάτα και τα κόμματα δεν θα σταματήσουν την προσπάθειά τους να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ανθρώπων και να σπείρουν αυταπάτες, διαπραγματευόμενοι και «κερδίζοντας» ψίχουλα.

Ας τους γυρίσουμε την πλάτη αναζητώντας και διαμορφώνοντας συνθήκες αυτοσεβασμού και ελευθερίας. Να κάνουμε την σύγκρουση με το κράτος, τους θεσμούς, τους μηχανισμούς και την ιδεολογία της κυριαρχίας καθημερινότητα.

Να δώσουμε στην ελευθερία την πραγματική της διάσταση και ουσία. Να κάνουμε την αναρχία καθημερινό βίωμα.

Να ξεπεράσουμε τους κάθε λογής καλικάντζαρους που, ενώ καμώνονται πως προσπαθούν να κόψουν το δέντρο της κυριαρχίας όταν αυτό κινδυνεύει να πέσει από την δράση των καταπιεσμένων, τότε σπεύδουν να παρασύρουν τον κόσμο σε μικροπρεπείς κινήσεις, που αφήνουν τα απαραίτητα περιθώρια στην εξουσία για να σταθεί ξανά στα πόδια της.

Ας τους δώσουμε να καταλάβουν πως τα παραμύθια για δήθεν εργασιακό μεσαίωνα, που πρέπει να αντιμετωπιστεί, δεν περνούν. Επειδή, εδώ έχουμε το απογύμνωμα της σκλαβιάς που κατατρέχει την ανθρωπότητα κι **απέναντι σ' αυτή την κατάσταση πρέπει να αντιπαρατεθούμε με αποφασιστικότητα.**

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΚΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΙ ΜΕΤΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ

στις εξουσιαστικές μερίδες βρισκόταν σε τέτοιο κρίσιμο σημείο ώστε οι καταπιεστές κι εκμεταλλευτές έσπευσαν να δώσουν ένα μέρος από αυτά που θα καρπώνονταν. Αποφάσισαν, δηλαδή, **να χάσουν λίγα ψίχουλα για να κρατήσουν το φούρνο δικό τους**.

Έτσι κι έγινε. Όχι πως όλα ρόδισαν ξαφνικά με αυτές τις παραχωρήσεις και τα «κεκτημένα». Επειδή στην πραγματικότητα αυτές οι «κατακτήσεις» άνοιξαν το δρόμο για την εγκατάλειψη των ανθρώπων στους διάφορους θεσμούς και μηχανισμούς διαμεσολάβησης, ελέγχου και επιβολής: τους κομματικούς και συνδικαλιστικούς μηχανισμούς από τον πιο στοιχειώδη (πρωτοβάθμιο) μέχρι και τον πλέον σύνθετο (παρατάξεις, ομοσπονδίες, ΓΣΕΕ). Οι τελευταίοι, που έχουν εγκαθιδρυθεί εδώ και μιαν εκατονταετία στον ελλαδικό χώρο, αποτελούν πλέον ένα σοβαρό εμπόδιο στο δρόμο για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση.

Δεν χρειάζεται λοιπόν να επαναλαμβάνουμε συνέχεια τα όσα συνηθίζεται να λέγονται, σαν παράπονα, από διάφορες μεριές για το ρόλο τους. Ακόμα και ο πλέον ανυποψίαστος γνωρίζει πως βοηθούν το κράτος και τα αφεντικά για να ξεπερνούν τις δυσκολίες από τις αντιδράσεις των αγωνιζόμενων ανθρώπων.

Το ίδιο θα κάνουν και τώρα. Οι κινητοποιήσεις, που καλούν, γίνονται περισσότερο για να μετρήσουν το ποσοστό των ανθρώπων που ελέγχουν, για να κατευνάσουν την οργή, να καλλιεργήσουν ψευδαισθήσεις.

Γνωρίζουμε, όπως κι αυτοί, πολύ καλά, πως το ελλαδικό κράτος είναι στενά συνδεμένο με την ευρωπαϊκή (πρώτιστα) αλλά και με την παγκόσμια κυριαρχία. Όλοι μαζί αποφασίζουν και όλοι μαζί απειλούν και επιβάλλουν με κάθε τρόπο τις αποφάσεις τους. Οπότε, το σκιάχτρο της Ενωμένης Ευρώπης λειτουργεί με δύο τρόπους: από τη μια σαν άλλοθι (*«οι μεγάλες δυνάμεις (τα ισχυρά κράτη) μας έχουν στο χέρι και δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς»*) και από την άλλη σαν απειλή (*«κοιτάξτε, αν το παρατραβήξετε, θα έχετε να κάνετε όχι μόνο με εμάς αλλά και μ' όλους αυτούς»*).

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Οι κρατούντες νομίζουν πως ήρθε ή ώρα να πάρουν πίσω, και με τους καθιερωμένους τόκους, όσα είχαν «κατακτηθεί», ώστε να διατηρηθεί, τότε, η κοινωνική ειρήνη.

Τώρα όμως νοιώθουν πιο σίγουροι. Η διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, που έχει ξεκινήσει εδώ και δύο δεκαετίες, κάνει τους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές να νομίζουν πως μπορούν να πετάξουν **τα φτιασιδώματα των «κατακτήσεων» που έχουν κουρελιαστεί από την ίδια την πραγματικότητα της συνεχιζόμενης εξαθλίωσης των περισσότερων σκλάβων**.

Η επικείμενη δανειοδότηση από την ΕΕ, ή και αργότερα η ενδεχόμενη προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, δεν γίνεται για τους ανθρώπους που βρίσκονται κάτω από τις συνθήκες σκλαβιάς. Αφορούν τους εξουσιαστές - εκμεταλλευτές, που μπροστά στον διαρκή ληστρικό πόλεμο, ο οποίος συνεχίζεται αναμεταξύ τους, προσπαθούν να ενισχυθούν απομυζώντας όλο και περισσότερο τους ανθρώπους που έχουν υπό την εξουσία τους.

Τα χρήματα από τα δάνεια –και όχι μόνο– πηγαίνουν κυρίως στις τσέπες των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών και ένα μέρος απ' αυτά για να ενδυναμωθούν οι μηχανισμοί καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, καθώς και για να συντηρηθούν οι κρατικοδίαιτοι υποστηρικτές του συστήματος. Ενός συστήματος που καλλιεργεί τον αλληλοσπαραγμό των ανθρώπων και όπου κυριαρχούν πάντοτε τα μεγαλύτερα ψάρια.

Όσο για την κοινή «ευθύνη» για την κατάσταση της οικονομίας τους που διατυμπανίζουν, αυτή είναι η μάσκα πίσω από την οποία προσπαθούν να κρύψουν τις πραγματικές είναι ένα μέρος από όσα πρόκειται να επακολουθήσουν.

Τουλάχιστον οι πρόγονοί τους ήταν περισσότερο ειλικρινείς. Δεν έντυναν τις συνθήκες σκλαβιάς με διάφορα νομοθετήματα και δικαιώματα. Όταν σε συνθήκες κοινωνικών εντάσεων και εξεγέρσεων, όπου η θέση τους κινδύνευε –εάν δεν ισοπεδώνονταν από την οργή των καταπιεσμένων– εξόντωναν όσους εξεγείρονταν και υπέτασσαν τους υπόλοιπους με την ωμή βία.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση που βρισκόμαστε αυτή την εποχή, **οφείλουμε να ξεπεράσουμε τους κάθε είδους δισταγμούς**.

Να απαντήσουμε με τον τρόπο που μας ταιριάζει αντικρίζοντας με θάρρος και στα ίσα την πραγματικότητα: **την επιδείνωση των συνθηκών σκλαβιάς.**

Να αρνηθούμε αυτή την κατάσταση και να αντιδράσουμε όπως ταιριάζει σε ανθρώπους που ζουν σκλαβωμένοι κι όχι σαν αυτούς που έχουν αποδεχθεί σαν όρο ζωής την δουλεία και την υποταγή και που απλά ζητούν περισσότερα δικαιώματα, αλλά και που είναι πρόθυμοι να σκύψουν το κεφάλι στις υποχρεώσεις που θα τους ανατεθούν από τους αφέντες της ζωής τους.

Να οργανωθούμε, όχι σε πολιτική ή συνδικαλιστική βάση, αλλά στην προοπτική της ζωής και της ελευθερίας, ενάντια στα κράτη, τις κάθε είδους εξουσίες, την καταπίεση και την εκμετάλλευση. Έτσι κι αλλιώς, τα συνδικάτα και τα κόμματα δεν θα σταματήσουν την προσπάθειά τους να κερδίσουν την εμπιστοσύνη των ανθρώπων και να σπείρουν αυταπάτες,διαπραγματευόμενοι και «κερδίζοντας» ψίχουλα.

Ας τους γυρίσουμε την πλάτη αναζητώντας και διαμορφώνοντας συνθήκες αυτοσεβασμού και ελευθερίας. Να κάνουμε την σύγκρουση με το κράτος, τους θεσμούς, τους μηχανισμούς και την ιδεολογία της κυριαρχίας καθημερινότητα.

Να δώσουμε στην ελευθερία την πραγματική της διάσταση και ουσία. Να κάνουμε την αναρχία καθημερινό βίωμα.

Να ξεπεράσουμε τους κάθε λογής καλικάντζαρους που, ενώ καμώνονται πως προσπαθούν να κόψουν το δέντρο της κυριαρχίας όταν αυτό κινδυνεύει να πέσει από την δράση των καταπιεσμένων, τότε σπεύδουν να παρασύρουν τον κόσμο σε μικροπρεπείς κινήσεις, που αφήνουν τα απαραίτητα περιθώρια στην εξουσία για να σταθεί ξανά στα πόδια της.

Ας τους δώσουμε να καταλάβουν πως τα παραμύθια για δήθεν εργασιακό μεσαίωνα, που πρέπει να αντιμετωπιστεί, δεν περνούν. Επειδή, εδώ έχουμε το απογύμνωμα της σκλαβιάς που κατατρέχει την ανθρωπότητα κι **απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση πρέπει να αντιπαρατεθούμε με αποφασιστικότητα.**

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΚΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΙ ΜΕΤΡΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ - ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΣΕ ΧΛΩΡΟ ΚΛΑΡΙ

ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
Για την αναρχία!

Συσπείρωση Αναρχικών

Η πορεία της 24/2/2010 στην Αθήνα

Η πορεία από το χώρο συγκέντρωσης του πεδίου του Άρεως ξεκίνησε μετά τη μία το μεσημέρι. Στο χώρο του Αρχαιολογικού Μουσείου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι και αναρχικοί μετά από αντίστοιχα καλέσματα που είχαν γίνει.
Σχηματίστηκε μπλοκ (από τη Συσπείρωση Αναρχικών και τη Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών για Ενιαίο Πολυμορφικό Κίνημα) που συμμετείχε στην πορεία.

ΟΙ ΑΥΤΑΠΑΤΕΣ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΑ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ ΤΕΛΕΙΩΣΑΝ...

λιώς») και από την άλλη σαν απειλή («*κοιτάξτε, αν το παρατραβήξετε, θα έχετε να κάνετε όχι μόνο με εμάς αλλά και μ' όλους αυτούς*»).

Τα πράγματα είναι ξεκάθαρα. Οι κρατούντες νομίζουν πως ήρθε ή ώρα να πάρουν πίσω, και με τους καθιερωμένους τόκους, όσα είχαν «κατακτηθεί», ώστε να διατηρηθεί, τότε, η κοινωνική ειρήνη.

Τώρα όμως νοιώθουν πιο σίγουροι. Η διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, που έχει ξεκινήσει εδώ και δύο δεκαετίες, κάνει τους εξουσιαστές-εκμεταλλευτές να νομίζουν πως μπορούν να πετάξουν **τα φτιασιδώματα των «κατακτήσεων» που έχουν κουρελιαστεί από την ίδια την πραγματικότητα της συνεχιζόμενης εξαθλίωσης των περισσότερων σκλάβων**.

Η επικείμενη δανειοδότηση από την ΕΕ, ή και αργότερα η ενδεχόμενη προσφυγή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, δεν γίνεται για τους ανθρώπους που βρίσκονται κάτω από τις συνθήκες σκλαβιάς. Αφορούν τους εξουσιαστές - εκμεταλλευτές, που μπροστά στον διαρκή ληστρικό πόλεμο, ο οποίος συνεχίζεται αναμεταξύ τους, προσπαθούν να ενισχυθούν απομυζώντας όλο και περισσότερο τους ανθρώπους που έχουν υπό την εξουσία τους.

Τα χρήματα από τα δάνεια –και όχι μόνο– πηγαίνουν κυρίως στις τσέπες των εξουσιαστών-εκμεταλλευτών και ένα μέρος απ' αυτά για να ενδυναμωθούν οι μηχανισμοί καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, καθώς και για να συντηρηθούν οι κρατικοδίαιτοι υποστηρικτές του συστήματος. Ενός συστήματος που καθιερώνει τον αλληλοσπαραγμό των ανθρώπων και όπου κυριαρχούν πάντοτε τα μεγαλύτερα ψάρια.

Όσο για την κοινή «ευθύνη» για την κατάσταση της οικονομίας τους που διατυμπανίζουν, αυτή είναι η μάσκα πίσω από την οποία προσπαθούν να κρύψουν τις πραγματικές

Να δώσουμε στην ελευθερία την πραγματική της διάσταση και ουσία. Να κάνουμε την αναρχία καθημερινό βίωμα.

Να ξεπεράσουμε τους κάθε λογής καλικάντζαρους που, ενώ καμώνονται πως προσπαθούν να κόψουν το δέντρο της κυριαρχίας όταν αυτό κινδυνεύει να πέσει από την δράση των καταπιεσμένων, τότε σπεύδουν να παρασύρουν τον κόσμο σε μικροπρεπείς κινήσεις, που αφήνουν τα απαραίτητα περιθώρια στην εξουσία για να σταθεί ξανά στα πόδια της.

Ας τους δώσουμε να καταλάβουν πως τα παραμύθια για δήθεν εργασιακό μεσαίωνα, που πρέπει να αντιμετωπιστεί, δεν περνούν. Επειδή, εδώ έχουμε το απογύμνωμα της σκλαβιάς που κατατρέχει την ανθρωπότητα κι **απέναντι σ' αυτήν την κατάσταση πρέπει να αντιπαρατεθούμε με αποφασιστικότητα.**

ΟΣΟ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΚΙ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΘΑ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΝΑ ΠΑΙΡΝΟΝΤΑΙ ΜΕΤΡΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΘΙΕΡΩΝΟΥΝ ΤΗΝ ΜΟΝΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΙΣΧΥΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΣΥΝΘΗΚΩΝ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΕΣ - ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΕΣ ΣΕ ΧΛΩΡΟ ΚΛΑΡΙ

ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΡΕΨΟΥΜΕ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ
Για την αναρχία!

Συσπείρωση Αναρχικών

Η πορεία της 24/2/2010 στην Αθήνα

Η πορεία από το χώρο συγκέντρωσης του πεδίου του Άρεως ξεκίνησε μετά τη μία το μεσημέρι. Στο χώρο του Αρχαιολογικού Μουσείου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι και αναρχικοί μετά από αντίστοιχα καλέσματα που είχαν γίνει.
Σχηματίστηκε μπλοκ (από τη Συσπείρωση Αναρχικών και τη Ανοιχτή Συνέλευση Αναρχικών για Ενιαίο Πολυμορφικό Κίνημα) που συμμετείχε στην πορεία.
Στο ύψος της Χαλκοκονδύλη και Πατησίων τοποθετήθηκαν διμοιρίες των ΜΑΤ και από τις δύο πλευρές του μπλοκ. Λίγο μετά τις 2.10μμ και συγκεκριμένα στο ύψος της οδού Καραγιώργη Σερβίας και Σταδίου επιχειρήθηκε από ομάδα ατόμων να παρεμποδιστεί η αριστερή προς το μπλοκ διμοιρία να προχωρήσει. Για λίγο υπήρξε μικροσυμπλοκή.
Μετά από κάποιο διάστημα ακολούθησε περιορισμένη χρήση δακρυγόνων. Το αναρχικό μπλοκ μπόρεσε να φτάσει στη Λεωφόρο Αμαλίας δια μέσου της οδού Όθωνος, κάτω από την ασφυκτική πίεση διμοιριών των ΜΑΤ, που κατέφθασαν σε ενίσχυση αυτών που ήδη υπήρχαν.
Ακολούθησαν μικρής έκτασης επεισόδια και οι δυνάμεις των ΜΑΤ απώθησαν τον κόσμο δια μέσου της Πανεπιστημίου προς τα Προπύλαια. Ένας αριθμός διαδηλωτών κατέληξε στο Πολυτεχνείο.

ΟΙ ΘΡΙΑΜΒΟΛΟΓΙΕΣ ΤΗΣ ΕΛ.ΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΜΠΛΟΚΗ ΣΤΟΝ ΒΥΡΩΝΑ, Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ NICOLAS TODDI ΚΑΙ Η ΟΛΙΚΗ ΡΗΞΗ ΜΕ ΤΟ «ΕΓΚΛΗΜΑ»

Τα γεγονότα είναι λίγο πολύ γνωστά.

Το βράδυ της Καθαράς Δευτέρας στη περιοχή του Αμαρουσίου, δύο ένοπλοι κατορθώνουν να αφοπλίσουν το πλήρωμα ενός περιπολικού, να αφαιρέσουν από τους δύο αστυνομικούς που επέβαιναν σ' αυτό εκτός από τον οπλισμό, τα αλεξίσφαιρα γιλέκα και τα κλειδιά του αυτοκινήτου τους και να διαφύγουν. Είχε προηγηθεί προσπάθεια ενός από τους δυο αστυνομικούς να τους ελέγξει. Λίγο αργότερα εντοπίζονται στην περιοχή του Ψυχικού από αστυνομικούς που επιβαίνουν σε μηχανές, αλλά και σε αυτήν την περίπτωση διαφεύγουν ρίχνοντας κάποιους πυροβολισμούς προς εκφοβισμό.

Την επόμενη ημέρα ακολουθεί η ένοπλη συμπλοκή στον Βύρωνα με αποτέλεσμα τον τραυματισμό των δύο καταζητούμενων, δύο αστυνομικών, ενώ δολοφονείται από αστυνομικά πυρά ο Nicolas Toddi κάτοικος της περιοχής, που εκείνη την ώρα επέστρεφε στο σπίτι από την εργασία του.

Παρ' όλα αυτά ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. Λ. Οικονόμου δηλώνει απερίφραστα ότι «δεν πήγε τίποτα λάθος», ενώ ο διοικητής ασφαλείας Δικόπουλος επαυξάνει λέγοντας ότι «η επιχείρηση ήταν επιτυχημένη».

Τα προσχήματα έσπευσε να κρατήσει ο Χρυσοχοΐδης διορθώνοντας(;) τους υφισταμένους του και ισχυριζόμενος ότι «Δεν μπορούμε να μιλάμε για επιτυχία όταν έχουμε απώλεια ανθρώπων και υπάρχει θρήνος». Βέβαια εξ αντιδιαστολής εννοεί -τουλάχιστον- ότι δεν θα πρέπει να μιλάμε και για αποτυχία, πεποίθηση που είναι ολοφάνερη στις επίσημες δηλώσεις του.

Όμως, ας δούμε μερικά αποσπάσματα από τις επίσημες δηλώσεις του Χρυσοχοΐδη: *«Χθες το απόγευμα στο Βύρωνα, η Αστυνομία κατάφερε να συλλάβει δύο ιδιαίτερα επικίνδυνους και βίαιους κακοποιούς.* **Δόθηκε κυριολεκτικά μια κρίσιμη μάχη, που δυστυχώς είχε βαρύ τίμημα:** *έχασε τη ζωή του ένας συνάνθρωπος μας. Ένας φτωχός νέος μετανάστης που έτυχε να βρεθεί στο λάθος σημείο. Ο θάνατός του, αποτελεί για μας ένα οδυνηρό γεγονός και μας προβληματίζει όλους».* Σε άλλο σημείο των δηλώσεων... *ζωή του Έλληνα πολίτη».* Στις εκτενείς δηλώσεις του συμπεριλαμβάνονται ανακοινώσεις για αύξηση των εποχούμενων περιπολιών στις οποίες θα συμμετέχουν χιλιάδες επί πλέον αστυνομικοί ενώ εν είδει διαγγέλματος κηρύσσεται η *«ολική ρήξη και πόλεμος με το έγκλημα».*

Ο αρχιστράτηγος Χρυσοχοΐδης, λοιπόν, στις δηλώσεις του δεν διαφοροποιείται στην ουσία σε απολύτως τίποτα σε σχέση με τον «προκλητικό» διευθυντή ασφαλείας Δικόπουλο, που ισχυρίστηκε ότι «δεν υπήρξε κανένα λάθος». Ο τελευταίος, απλά, είναι περισσότερο ωμός, αποφεύγει τα πολιτικά στολίδια στις δηλώσεις του για να πει ακριβώς αυτό που πιστεύει. Έτσι δεν διστάζει να ξεκαθαρίσει ότι φυσικά δεν νιώθει καμία ενοχή για το αποτέλεσμα της «επιτυχημένης» επιχείρησης, μην αφήνοντας καμία ψευδαίσθηση περί του δόγματος που διέπει τις λαμπρές αυτές αστυνομικές επιχειρήσεις και για τις οποίες δεν θα πρέπει να έχει κανείς αυταπάτες: οι «παράπλευρες απώλειες» πρέπει να θεωρούνται δεδομένες.

Αλλά και ο πολιτικός του προϊστάμενος ουσιαστικά ρίχνει τις ευθύνες στο θύμα που «βρέθηκε σε λάθος σημείο». Στηρίζει και τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. και τον Διοικητή ασφαλείας, όταν λέει ότι: «Μπήκαμε δυναμικά στην κρίση. Ήρθαμε αποφασισμένοι να αλλάξουμε τα πράγματα».

Όσο για τα συνήθη παπαγαλάκια των ΜΜΕ μίλησαν και αυτή τη φορά για «αρχάριους αστυνομικούς», για «μια επιχείρηση που στήθηκε στο πόδι» και άλλες μπαρούφες. Επίσης βιάστηκαν το πρώτο κρίσιμο 24ωρο να μιλήσουν για διασταυρούμενα πυρά που ευθύνονται για το θάνατο του «άτυχου» Toddi. Είναι όμως τα πράγματα έτσι;

1. Η θεωρία του «εντοπισμού και όχι της κατ' ανάγκην σύλληψης»

Με τον τρόπο αυτό επιχειρήθηκε να προβληθεί μια «έκτακτη» κατάσταση, δηλαδή ότι η ένοπλη συμπλοκή προέκυψε στην «πορεία των γεγονότων» και όχι βάσει σχεδιασμού. Μ' άλλα λόγια να πειστούμε όλοι ... βαιώνεται και από δημοσιεύματα. Γράφει λοιπόν η Ναυτεμπορική ότι «Μάλιστα είχαν εντοπίσει το κρησφύγετο τους στην οδό Ζωοδόχου Πηγής και το παρακολουθούσαν» και ακόμα ότι «Σε δεύτερο κρησφύγετο που διατηρούσαν στην οδό Φλέμινγκ, στον Βύρωνα, βρέθηκαν 30 χειροβομβίδες, τέσσερα καλάσνικοφ, ποσότητα εκρηκτικής ύλης TNT, μια κοντόκανη καραμπίνα και μια βαριοπούλα».

Μόλις περνούν οι πρώτες δύσκολες από επικοινωνιακής πλευράς ημέρες τα πράγματα αρχίζουν να ξεκαθαρίζουν ακόμα περισσότερο.

Στις 21 Φεβρουαρίου διαβάζουμε στην Καθημερινή ότι αστυνομικός που μετείχε στην «επιχείρηση» του Βύρωνα δήλωσε κάτι που έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία: «...είχαμε πληροφορίες ότι επισκεπτόταν συχνά διαμερίσματα στην περιοχή του Βύρωνα, ενώ και τις φορές που έβγαινε με άδειες από τη φυλακή δήλωνε για τόπο διαμονής του σπίτι στην περιοχή του Βύρωνα».

Το συμπέρασμα, λοιπόν, που βγαίνει είναι ότι **ήξεραν όχι μόνο τρεις ημέρες πριν**, ότι οι καταζητούμενοι δραπέτες και καταδικασμένοι για δεκάδες ληστείες κατέφευγαν σε διαμερίσματα στην περιοχή του Βύρωνα, **αλλά για πολύ περισσότερο χρονικό διάστημα.** Το γιατί βέβαια οι συγκεκριμένοι επέλεξαν να διαμένουν όντας κυνηγημένοι σε περιοχή την οποία δήλωναν ως τόπο κατοικίας τους όταν έπαιρναν άδειες και επομένως ήταν γνωστή ως τέτοια στις διωκτικές αρχές αυτό είναι άξιον απορίας αλλά δεν μας απασχολεί...

Επομένως δεν επρόκειτο σε καμία περίπτωση για επιχείρηση εντοπισμού, αφού ο εντοπισμός είχε ήδη γίνει. Οπότε στην καλύτερη περίπτωση μπορούμε να μιλάμε για επιχείρηση σύλληψης. Είναι όμως έτσι; Ο Διοικητής ασφαλείας Δικόπουλος σε συνέντευξη του στα Νέα και συγκεκριμένα στο Σ. Θεοδωράκη ισχυρίστηκε ότι στην επιχείρηση συμμετείχαν 18 αστυνομικοί.

Δηλαδή με αυτά τα δεδομένα μέχρι στιγμής είτε ο αρχηγός της ΕΛΑΣ, είτε ο διοικητής ασφαλείας, είτε ο Χρυσοχοΐδης θα μπορούσαν από την πλευρά τους να μιλήσουν για μια «επιτυχή επιχείρηση», μόνο εάν το αποτέλεσμα ήταν η αναίμακτη σύλληψη των καταζητούμενων, η ακινητοποίηση ... σε καμία συνέντευξη σε καμία δήλωση δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη περί προθέσεως ακινητοποίησης των καταζητούμενων, ούτε καν μια δικαιολογία ότι κάτι τέτοιο θα ήταν δύσκολο ή αδύνατο. Επίσης, ούτε μια ερώτηση δημοσιογράφου κινήθηκε σ' αυτήν την κατεύθυνση, ούτε ένας έστω υπαινιγμός θίγει αυτό που θα έπρεπε να θεωρείται αυτονόητο: γιατί δεν επιχειρήθηκε τουλάχιστον να ακινητοποιηθούν οι «χειρότεροι κακοποιοί όλων των εποχών», όπως ισχυρίστηκε γελοιοποιούμενος ο Χρυσοχοΐδης, αφού μάλιστα θεωρούνταν δεδομένο ότι δεν θα δέχονταν να συλληφθούν χωρίς να αντιδράσουν, αλλά το πιθανότερο ήταν -όπως και έγινε- να επακολουθήσει ένοπλη συμπλοκή.

Είναι προφανές λοιπόν ότι ο σκοπός της επιχείρησης ήταν διαφορετικός...

2. Η θεωρία «των διασταυρούμενων πυρών»

Από την πρώτη στιγμή η ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. γνώριζε τις συνθήκες δολοφονίας του Nicolas Toddi. Οι 9 πυροβολισμοί που δέχθηκε ο «άτυχος» αλβανός είχαν ένα συγκεκριμένο στόχο: την πλάτη του. Και εδώ αρχικά σκοπός ήταν να κερδηθεί πολύτιμος χρόνος για να υπάρξει η απαραίτητη διαπραγμάτευση με τα ΜΜΕ για τον χειρισμό της κατάστασης και να «στρώσουν» οι καταθέσεις των μπάτσων, ώστε να κολλάνε με το σενάριο που θα επιλεγόταν τελικά ως το πιο πρόσφορο. Και όμως η μαρτυρία ενός περίοικου ήταν καταλυτική, όταν πιστοποιεί ότι ο μπάτσος που δολοφόνησε τον Toddi πανηγύρισε την επιτυχία του φωνάζοντας τον «έφαγα τον πούστη». Από εκεί και πέρα και τι δεν γράφτηκε. Ότι ο Toddi «έπεσε» πάνω σε δέσμη «τυφλών» πυρών που ήταν «απαραίτητα» για την κάλυψη ενός ήδη τραυματισμένου μπάτσου, που κινδύνευε (άκουσον-άκουσον!) να εκτελεστεί εν ψυχρώ από τον εγκλωβισμένο στον φούρνο «κακοποιό». Να μην ξεχνάμε: ένας από τους πλέον των τελευταίων τριάντα χρόνων. Τα ΜΜΕ, βέβαια, έκαναν γαργάρα ότι ακόμα και έτσι να έγινε δηλαδή να μην σημάδεψε ο μπάτσος, που τελικά δολοφόνησε τον Toddi, εννοείται ότι «απαγορεύεται ρητά να πυροβολεί όργανο της τάξης πισώπλατα», είτε «κακοποιό» που συμπλέκεται μαζί του, είτε τον οποιονδήποτε που

κους που επιβαίνουν σε μηχανές, αλλά και σε αυτήν την περίπτωση διαφεύγουν ρίχνοντας κάποιους πυροβολισμούς προς εκφοβισμό.

Την επόμενη ημέρα ακολουθεί η ένοπλη συμπλοκή στον Βύρωνα με αποτέλεσμα τον τραυματισμό των δύο καταζητούμενων, δύο αστυνομικών, ενώ δολοφονείται από αστυνομικά πυρά ο Nicolas Toddi κάτοικος της περιοχής, που εκείνη την ώρα επέστρεφε στο σπίτι από την εργασία του.

Παρ' όλα αυτά ο αρχηγός της ΕΛ.ΑΣ. Λ. Οικονόμου δηλώνει απερίφραστα ότι «δεν πήγε τίποτα λάθος», ενώ ο διοικητής ασφαλείας Δικόπουλος επαυξάνει λέγοντας ότι «η επιχείρηση ήταν επιτυχημένη».

Τα προσχήματα έσπευσε να κρατήσει ο Χρυσοχοΐδης διορθώνοντας(;) τους υφισταμένους του και ισχυριζόμενος ότι «Δεν μπορούμε να μιλάμε για επιτυχία όταν έχουμε απώλεια ανθρώπων και υπάρχει θρήνος». Βέβαια εξ αντιδιαστολής εννοεί -τουλάχιστον- ότι δεν θα πρέπει να μιλάμε και για αποτυχία, πεποίθηση που είναι ολοφάνερη στις επίσημες δηλώσεις του.

Όμως, ας δούμε μερικά αποσπάσματα από τις επίσημες δηλώσεις του Χρυσοχοΐδη: *«Χθες το απόγευμα στο Βύρωνα, η Αστυνομία κατάφερε να συλλάβει δύο ιδιαίτερα επικίνδυνους και βίαιους κακοποιούς.* ***Δόθηκε κυριολεκτικά μια κρίσιμη μάχη, που δυστυχώς είχε βαρύ τίμημα:*** *έχασε τη ζωή του ένας συνάνθρωπος μας. Ένας φτωχός νέος μετανάστης που έτυχε να βρεθεί στο λάθος σημείο. Ο θάνατός του, αποτελεί για μας ένα οδυνηρό γεγονός και μας προβληματίζει όλους».* Σε άλλο σημείο των δηλώσεων του αναφέρεται: *«Εμείς επιλέξαμε να δούμε το πρόβλημα κατάματα. Μπήκαμε δυναμικά στην κρίση. Ήρθαμε αποφασισμένοι να αλλάξουμε τα πράγματα. Ήρθαμε να αλλάξουμε αντιλήψεις και πρακτικές. Ήρθαμε για να επαναφέρουμε την ασφάλεια στη* ξε κανένα λάθος». Ο τελευταίος, απλά, είναι περισσότερο ωμός, αποφεύγει τα πολιτικά στολίδια στις δηλώσεις του για να πει ακριβώς αυτό που πιστεύει. Έτσι δεν διστάζει να ξεκαθαρίσει ότι φυσικά δεν νιώθει καμία ενοχή για το αποτέλεσμα της «επιτυχημένης» επιχείρησης, μην αφήνοντας καμία ψευδαίσθηση περί του δόγματος που διέπει τις λαμπρές αυτές αστυνομικές επιχειρήσεις και για τις οποίες δεν θα πρέπει να έχει κανείς αυταπάτες: οι «παράπλευρες απώλειες» πρέπει να θεωρούνται δεδομένες.

Αλλά και ο πολιτικός του προϊστάμενος ουσιαστικά ρίχνει τις ευθύνες στο θύμα που «βρέθηκε σε λάθος σημείο». Στηρίζει και τον αρχηγό της ΕΛ.ΑΣ. και τον Διοικητή ασφαλείας, όταν λέει ότι: «Μπήκαμε δυναμικά στην κρίση. Ήρθαμε αποφασισμένοι να αλλάξουμε τα πράγματα».

Όσο για τα συνήθη παπαγαλάκια των ΜΜΕ μίλησαν και αυτή τη φορά για «αρχάριους αστυνομικούς», για «μια επιχείρηση που στήθηκε στο πόδι» και άλλες μπαρούφες. Επίσης βιάστηκαν το πρώτο κρίσιμο 24ωρο να μιλήσουν για διασταυρούμενα πυρά που ευθύνονται για το θάνατο του «άτυχου» Toddi. Είναι όμως τα πράγματα έτσι;

1. Η θεωρία του «εντοπισμού και όχι της κατ' ανάγκην σύλληψης»

Με τον τρόπο αυτό επιχειρήθηκε να προβληθεί μια «έκτακτη» κατάσταση, δηλαδή ότι η ένοπλη συμπλοκή προέκυψε στην «πορεία των γεγονότων» και όχι βάσει σχεδιασμού. Μ' άλλα λόγια να πειστούμε όλοι ότι ο ελέφαντας μοιάζει με κουνούπι... Κατ' αρχήν περίοικοι διαβεβαίωσαν ότι είχαν αντιληφθεί εδώ και τρεις τουλάχιστον ημέρες αστυνομικούς με πολιτικά να έχουν συνεχή παρουσία στην περιοχή. Το γεγονός που δεν μπορεί πλέον να κρυφθεί επιβε- στην «επιχείρηση» του Βύρωνα σημασία τι που έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία: «...είχαμε πληροφορίες ότι επισκεπτόταν συχνά διαμερίσματα στην περιοχή του Βύρωνα, ενώ και τις φορές που έβγαινε με άδειες από τη φυλακή δήλωνε για τόπο διαμονής του σπίτι στην περιοχή του Βύρωνα».

Το συμπέρασμα, λοιπόν, που βγαίνει είναι ότι **ήξεραν όχι μόνο τρεις ημέρες πριν**, ότι οι καταζητούμενοι δραπέτες και καταδικασμένοι για δεκάδες ληστείες κατέφευγαν σε διαμερίσματα στην περιοχή του Βύρωνα, **αλλά για πολύ περισσότερο χρονικό διάστημα.** Το γιατί βέβαια οι συγκεκριμένοι επέλεξαν να διαμένουν όντας κυνηγημένοι σε περιοχή την οποία δήλωναν ως τόπο κατοικίας τους όταν έπαιρναν άδειες και επομένως ήταν γνωστή ως τέτοια στις διωκτικές αρχές αυτό είναι άξιον απορίας αλλά δεν μας απασχολεί...

Επομένως δεν επρόκειτο σε καμία περίπτωση για επιχείρηση εντοπισμού, αφού ο εντοπισμός είχε ήδη γίνει. Οπότε στην καλύτερη περίπτωση μπορούμε να μιλάμε για επιχείρηση σύλληψης. Είναι όμως έτσι; Ο Διοικητής ασφαλείας Δικόπουλος σε συνέντευξη του στα Νέα και συγκεκριμένα στο Σ. Θεοδωράκη ισχυρίστηκε ότι στην επιχείρηση συμμετείχαν 18 αστυνομικοί.

Δηλαδή με αυτά τα δεδομένα μέχρι στιγμής είτε ο αρχηγός της ΕΛΑΣ, είτε ο διοικητής ασφαλείας, είτε ο Χρυσοχοΐδης θα μπορούσαν από την πλευρά τους να μιλήσουν για μια «επιτυχή επιχείρηση», μόνο εάν το αποτέλεσμα ήταν η αναίμακτη σύλληψη των καταζητούμενων, η ακινητοποίησή τους, αφού τόσο η γνώση και των δύο διαμερισμάτων που κατέφευγαν, όσο των χαρακτηριστικών τους, όσο και των κλεμμένων οχημάτων, που συνέχιζαν να χρησιμοποιούν τους, διευκόλυναν απεριόριστα εάν ήταν αυτή η πρόθεσή τους. Πουθενά, όμως κουόμενη σύλληψη.

Είναι προφανές λοιπόν ότι ο σκοπός της επιχείρησης ήταν διαφορετικός...

2. Η θεωρία «των διασταυρούμενων πυρών»

Από την πρώτη στιγμή η ηγεσία της ΕΛ.ΑΣ. γνώριζε τις συνθήκες δολοφονίας του Nicolas Toddi. Οι 9 πυροβολισμοί που δέχθηκε ο «άτυχος» αλβανός είχαν ένα συγκεκριμένο στόχο: την πλάτη του. Και εδώ αρχικά σκοπός ήταν να κερδηθεί πολύτιμος χρόνος για να υπάρξει η απαραίτητη διαπραγμάτευση με τα ΜΜΕ για τον χειρισμό της κατάστασης και να «στρώσουν» οι καταθέσεις των μπάτσων, ώστε να κολλάνε με το σενάριο που θα επιλεγόταν τελικά ως το πιο πρόσφορο. Και όμως η μαρτυρία ενός περίοικου ήταν καταλυτική, όταν πιστοποιεί ότι ο μπάτσος που δολοφόνησε τον Toddi πανηγύρισε την επιτυχία του φωνάζοντας τον «έφαγα τον πούστη». Από εκεί και πέρα και τι δεν γράφτηκε. Ότι ο Toddi «έπεσε» πάνω σε δέσμη «τυφλών» πυρών που ήταν «απαραίτητα» για την κάλυψη ενός ήδη τραυματισμένου μπάτσου, που κινδύνευε (άκουσον-άκουσον!) να εκτελεστεί εν ψυχρώ από τον εγκλωβισμένο στον φούρνο «κακοποιό». Να μην ξεχνάμε: ένας από τους πλέον των τελευταίων τριάντα χρόνων. Τα ΜΜΕ, βέβαια, έκαναν γαργάρα ότι ακόμα και έτσι να έγινε δηλαδή να μην σημάδεψε ο μπάτσος, που τελικά δολοφόνησε τον Toddi, εννοείται ότι «απαγορεύεται ρητά να πυροβολεί όργανο της τάξης πισώπλατα», είτε «κακοποιό» που συμπλέκεται μαζί του, είτε τον οποιονδήποτε που δεν υπακούει απλά την εντολή για να ελεγχθεί... Δηλαδή είτε έτσι, είτε αλλιώς **ο Toddi δολοφονήθηκε...**

Και αυτό ακριβώς εννοεί ο Χρυσοχοΐδης λέγοντας «***Δόθηκε κυριολεκτικά μια κρίσιμη μάχη, που δυστυχώς είχε βαρύ τίμημα:*** *έχασε τη ζωή του ένας συνάνθρωπος μας. Ένας φτωχός νέος μετανάστης που έτυχε να βρεθεί στο λάθος σημείο*». Νεκρός, λοιπόν, έπρεπε να είναι ο ένας τουλάχιστον από τους δυο προγραμμένους κακοποιούς και όχι ο περαστικός Toddi. Στόχος, λοιπόν, δεν θα μπορούσε να ήταν ο εντοπισμός τους, αφού αυτός είχε ήδη επιτευχθεί όχι μερικές ημέρες πριν, αλλά πολύ περισσότερο χρονικό διάστημα και προφανώς αναβαλλόταν για λόγους και σκοπιμότητες ευρύτερων κατασταλτικών σχεδιασμών.

Το «φιάσκο» στο Μαρούσι απλώς επιτάχυνε την στιγμή να βγουν από την «κυκλοφορία» με τον έναν ή τον άλλο τρόπο...

Η Πορεία στο ΒΥΡΩΝΑ στις 27/2/2010

Στις 11 έφτασαν οι συλλήψεις από την πορεία στο Βύρωνα που καλούσαν ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ-ΜΛ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και Πρωτοβουλία Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών από τους Πρόποδες του Υμηττού, σε διαφορετικά σημεία συγκέντρωσης, με αφορμή την δολοφονία του Ν. Τόντι και ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

Με δύο προσυγκεντρώσεις, στην πλατεία Αγ Λαζάρου και στο Ταπητουργείο, τα μπλοκ ενώθηκαν και κατευθύνθηκαν στο σημείο της δολοφονίας του Nicola Toddi στη Ζωοδ. Πηγή. Η πορεία πέρασε από το αστυ-

τουλάχιστον- ότι δεν θα πρέπει να μιλάμε και για αποτυχία, πεποίθηση που είναι ολοφάνερη στις επίσημες δηλώσεις του.

Όμως, ας δούμε μερικά αποσπάσματα από τις επίσημες δηλώσεις του Χρυσοχοΐδη: *«Χθες το απόγευμα στο Βύρωνα, η Αστυνομία κατάφερε να συλλάβει δύο ιδιαίτερα επικίνδυνους και βίαιους κακοποιούς.* **Δόθηκε κυριολεκτικά μια κρίσιμη μάχη, που δυστυχώς είχε βαρύ τίμημα:** *έχασε τη ζωή του ένας συνάνθρωπος μας. Ένας φτωχός νέος μετανάστης που έτυχε να βρεθεί στο λάθος σημείο. Ο θάνατός του, αποτελεί για μας ένα οδυνηρό γεγονός και μας προβληματίζει όλους».* Σε άλλο σημείο των δηλώσεων του αναφέρεται: *«Εμείς επιλέξαμε να δούμε το πρόβλημα κατάματα. Μπήκαμε δυναμικά στην κρίση. Ήρθαμε αποφασισμένοι να αλλάξουμε τα πράγματα. Ήρθαμε να αλλάξουμε αντιλήψεις και πρακτικές. Ήρθαμε για να επαναφέρουμε την ασφάλεια στη* ριους αστυνομικούς», για «μια επιχείρηση που στήθηκε στο πόδι» και άλλες μπαρούφες. Επίσης βιάστηκαν το πρώτο κρίσιμο 24ωρο να μιλήσουν για διασταυρούμενα πυρά που ευθύνονται για το θάνατο του «άτυχου» Toddi. Είναι όμως τα πράγματα έτσι;

1. Η θεωρία του «εντοπισμού και όχι της κατ' ανάγκην σύλληψης»

Με τον τρόπο αυτό επιχειρήθηκε να προβληθεί μια «έκτακτη» κατάσταση, δηλαδή ότι η ένοπλη συμπλοκή προέκυψε στην «πορεία των γεγονότων» και όχι βάσει σχεδιασμού. Μ' άλλα λόγια να πειστούμε όλοι ότι ο ελέφαντας μοιάζει με κουνούπι… Κατ' αρχήν περίοικοι διαβεβαίωσαν ότι είχαν αντιληφθεί εδώ και τρεις τουλάχιστον ημέρες αστυνομικούς με πολιτικά να έχουν συνεχή παρουσία στην περιοχή. Το γεγονός που δεν μπορεί πλέον να κρυφθεί επιβε- πτωση για επιχείρηση εντοπισμού, αφού ο εντοπισμός είχε ήδη γίνει. Οπότε στην καλύτερη περίπτωση μπορούμε να μιλάμε για επιχείρηση σύλληψης. Είναι όμως έτσι; Ο Διοικητής ασφαλείας Δικόπουλος σε συνέντευξη του στα Νέα και συγκεκριμένα στο Σ. Θεοδωράκη ισχυρίστηκε ότι στην επιχείρηση συμμετείχαν 18 αστυνομικοί.

Δηλαδή με αυτά τα δεδομένα μέχρι στιγμής είτε ο αρχηγός της ΕΛΑΣ, είτε ο διοικητής ασφαλείας, είτε ο Χρυσοχοΐδης θα μπορούσαν από την πλευρά τους να μιλήσουν για μια «επιτυχή επιχείρηση», μόνο εάν το αποτέλεσμα ήταν η αναίμακτη σύλληψη των καταζητούμενων, η ακινητοποίησή τους, αφού τόσο η γνώση και των δύο διαμερισμάτων που κατέφευγαν, όσο των χαρακτηριστικών τους, όσο και των κλεμμένων οχημάτων, που συνέχιζαν να χρησιμοποιούν τους, διευκόλυναν απεριόριστα εάν ήταν αυτή η πρόθεσή τους. Πουθενά, όμως και πέρα και τι δεν γράφτηκε. Ότι ο Toddi «έπεσε» πάνω σε δέσμη «τυφλών» πυρών που ήταν «απαραίτητα» για την κάλυψη ενός ήδη τραυματισμένου μπάτσου, που κινδύνευε (άκουσον-άκουσον!) να εκτελεστεί εν ψυχρώ από τον εγκλωβισμένο στον φούρνο «κακοποιό». Να μην ξεχνάμε: ένας από τους πλέον των τελευταίων τριάντα χρόνων. Τα ΜΜΕ, βέβαια, έκαναν γαργάρα ότι ακόμα και έτσι να έγινε δηλαδή να μην σημάδεψε ο μπάτσος, που τελικά δολοφόνησε τον Toddi, εννοείται ότι «απαγορεύεται ρητά να πυροβολεί όργανο της τάξης πισώπλατα», είτε «κακοποιό» που συμπλέκεται μαζί του, είτε τον οποιονδήποτε που δεν υπακούει απλά την εντολή για να ελεγχθεί… Δηλαδή είτε έτσι, είτε αλλιώς **ο Toddi δολοφονήθηκε…**

Και αυτό ακριβώς εννοεί ο Χρυσοχοΐδης λέγοντας «***Δόθηκε κυριολεκτικά μια κρίσιμη μάχη, που δυστυχώς είχε βαρύ τίμημα:*** *έχασε τη ζωή του ένας συνάνθρωπος μας. Ένας φτωχός νέος μετανάστης που έτυχε να βρεθεί στο λάθος σημείο*». Νεκρός, λοιπόν, έπρεπε να είναι ο ένας τουλάχιστον από τους δυο προγραμμένους κακοποιούς και όχι ο περαστικός Toddi. Στόχος, λοιπόν, δεν θα μπορούσε να ήταν ο εντοπισμός τους, αφού αυτός είχε ήδη επιτευχθεί όχι μερικές ημέρες πριν, αλλά πολύ περισσότερο χρονικό διάστημα και προφανώς αναβαλλόταν για λόγους και σκοπιμότητες ευρύτερων κατασταλτικών σχεδιασμών.

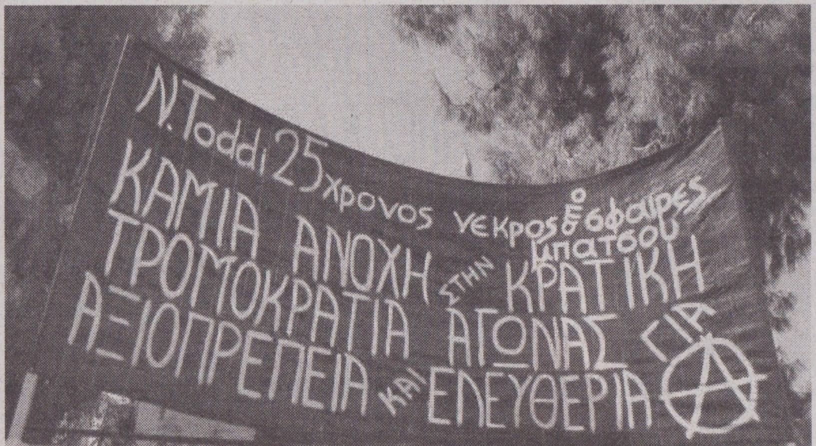
Το «φιάσκο» στο Μαρούσι απλώς επιτάχυνε την στιγμή να βγουν από την «κυκλοφορία» με τον έναν ή τον άλλο τρόπο…

Ταυτόχρονα οι «προκλητικές» δηλώσεις στοχεύουν στην συνοχή όλων εκείνων των κοινωνικών κομματιών, που είναι προσδεμένα σε εξουσιαστικές λογικές και την συστράτευσή τους σε έναν ανοικτό πλέον πόλεμο ενάντια στην «εγκληματικότητα», έτσι όπως τον προσδιόρισε ο πολιτικός προϊστάμενος του υπουργείου καταστολής. Έναν πόλεμο που προϋποθέτει «παράπλευρες» απώλειες, την κοινωνική ανοχή και εθισμό στις ένοπλες συμπλοκές, που θα προκύπτουν όχι από «λάθος» αλλά από πρόθεση των εμπνευστών τους και μάλιστα θα αποτελούν πλέον ρουτίνα…

Συσπείρωση Αναρχικών

Η Πορεία στο ΒΥΡΩΝΑ στις 27/2/2010

Στις 11 έφτασαν οι συλλήψεις από την πορεία στο Βύρωνα που καλούσαν ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ-ΜΛ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, και Πρωτοβουλία Αναρχικών-Αντιεξουσιαστών από τους Πρόποδες του Υμηττού, σε διαφορετικά σημεία συγκέντρωσης, με αφορμή την δολοφονία του Ν. Τόντι και ενάντια στην κρατική τρομοκρατία.

Με δύο προσυγκεντρώσεις, στην πλατεία Αγ Λαζάρου και στο Ταπητουργείο, τα μπλοκ ενώθηκαν και κατευθύνθηκαν στο σημείο της δολοφονίας του Nicola Toddi στη Ζωοδ. Πηγή. Η πορεία πέρασε από το αστυνομικό τμήμα και συνέχισε από Χρ. Σμύρνης προς την πλατεία Δεληολάνη.

Στη διαδρομή σπάστηκε το ένα από τα γραφεία του Πασοκ. Στη περιοχή του Δημαρχείου μέρος των διαδηλωτών αποχώρησε, ενώ το υπόλοιπο κομμάτι αποτελούμενο κυρίως από αναρχικούς κι αντιεξουσιαστές συνέχισε προς την πλατεία Δεληολάνη.

Σπάστηκε άλλο ένα γραφείο του Πασοκ και τρία ΑΤΜ. Επακολούθησε επίθεση των κατασταλτικών δυνάμεων (ΜΑΤ και ομάδα ΔΕΛΤΑ) κατά του κυρίως σώματος της διαδήλωσης στο ύψος της πλατείας Δεληολάνη. Το μπλοκ διαλύεται και ακολουθούν συμπλοκές και ξυλοδαρμοί, χημικά, ανθρωποκυνηγητό μέχρι το Άλσος Παγκρατίου και την Ηλ. Ηλιού και προσαγωγές.

Έγιναν 18 προσαγωγές από τις οποίες οι 11 μετατράπηκαν σε συλλήψεις. Οι μπάτσοι ισχυρίζονται πως τα επεισόδια ήταν μικρής έκτασης, και αφορούσαν επιθέσεις με πέτρες, ξύλα και μολότοφ εναντίον των κατασταλτικών δυνάμεων και πως υπήρξαν 11 τραυματισμοί αστυνομικών από επιθέσεις διαδηλωτών και φθορές σε 7 δίκυκλα της ομάδας Δέλτα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΝΑ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ, ΝΑ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΕΞΑΡΤΗΣΕΙΣ

Οι ανθρώπινες σκιές που σέρνονται από πιάτσα σε πιάτσα, οι αποστεωμένες φιγούρες, που κοκαλώνουν σε κάποιο παγκάκι ή στα «υποβαθμισμένα» στενά του λεγόμενου ιστορικού κέντρου της Αθήνας, οι χιλιάδες «καταραμένοι», που λόγω της φτώχιας θα ζητιανέψουν για την δόση τους ή θα κλέψουν, πληθαίνουν συνεχώς.

Είναι γεγονός πέρα από κάθε αμφιβολία ότι το κράτος εδώ και καιρό δεν διαχειρίζεται μόνο τη διατήρηση αυτής της κατάστασης, αλλά και τους όρους μιας άνευ προηγούμενου εξάπλωσής της. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση συντείνουν τόσο η εξασφάλιση της σιωπής, όσο και η μετατόπιση του «ενδιαφέροντος» στις «παρενέργειες» της παρουσίας πλήθους τοξικοεξαρτημένων στο λεγόμενο ιστορικό κέντρο της πόλης.

Έτσι, οι πάνω από 300 νεκροί από ηρωίνη τον χρόνο δεν απασχολούν καν τα μονόστηλα των εφημερίδων, ενώ το «θέμα» φαίνεται ότι έχει χαρακτηριστεί ως «απαγορευμένο» ακόμα και για την «πιάτσα» των «ειδημόνων». Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς, γιατί απουσιάζουν, εκκωφαντικά, αφίσες ενάντια στην νάρκωση και την εξάρτηση από κάθε λογής ουσίες, ή που σπανίζουν τα σποτάκια στην τηλεόραση σε σχέση με το «ζήτημα» και δεν θα αντιληφθεί κανένός είδους συστηματική προσπάθεια να αναδειχθεί το μέγεθος και οι επιπτώσεις αυτού του πραγματικού πολέμου με «θύματα» εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Αδικούμε όμως ορισμένους.

Πρόκειται για τους πάσης φύσεως διαφημιστές της χρήσης ουσιών που επαναλαμβάνουν μονότονα το ίδιο και το ίδιο τροπάρι περί «ελεύθερης επιλογής», περί χρήσης και όχι κατάχρησης, περί «κοινωνικής αναγκαιότητας» της αποποινικοποίησης και του διαχωρισμού «σκληρών» και «μαλακών» ναρκωτικών. Αδικούμε τους «εισαγγελείς» που καταδικάζουν όποιον παραβιάζει τα επίσημα κυκλώματα διακίνησης κι εμπορίας ουσιών νάρκωσης και «διέγερσης», ενώ βγαίνουν ευχαριστημένοι από ένα θέατρο ή κέντρο διασκέδασης, όπου οι χρήστες «ευγενών» ουσιών προσφέρουν στο φιλοθεάμον κοινό ένα πλούσιο «καλλιτεχνικό» πρόγραμμα.

Αδικούμε αυτούς που μιλούν ενάντια στην πρέζα την ίδια στιγμή που λανσάρεται η χρήση κοκαΐνης, του «χόρτου», των χαπιών αλλά και πάσης φύσεως αλκοολούχων στα πλαίσια του **life style** ή της προσπάθειας υπεκφυγής των σκληρών και καταπιεστικών συνθηκών «ζωής». Αυτές οι συνθήκες, όσο χειροτερεύουν μέσα από το «βάθεμα της κρίσης» τόσο ωθούν ανθρώπους στη χρήση ουσιών.

Όμως η αλήθεια είναι πως **ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΣΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΟΚΑ, ΑΛΚΟΟΛ'Η ΚΑΙ ΧΑΣΙΣ!!**

Διάφορα επιχειρήματα χρησιμοποιούνται συχνά και από «επιφανείς» εκπροσώπους κομμάτων, που παρουσιάζονται έτοιμοι να συζητήσουν «λύσεις» προς την κατεύθυνση της «ελεύθερης επιλογής» και του διαχωρισμού των ουσιών σε «σκληρές» και «μαλακές».

Θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά. Είναι αλήθεια ότι **η ποινική μεταχείριση που επιφυλάσσει το κράτος και οι μηχανισμοί του στους τοξικοεξαρτημένους, που φυλακίζονται κυρίως για μικροκλοπές μεγαλώνει τον εφιάλτη τους**. Είναι αλήθεια ότι η πρέζα δεν έλλειψε ποτέ στους έγκλειστους των κολαστηρίων, ούτε τα ψυχοφάρμακα **τος και οι συνθήκες καταπίεσης και εκμετάλλευσης σπρώχνουν ολοένα και περισσότερους ανθρώπους στην εξαθλίωση μέσω της εξάρτησης από διάφορες ουσίες.**

Θα το επαναλάβουμε.

Το κράτος και οι μηχανισμοί του ήταν και παραμένουν πρόθυμοι να αποκτήσουν συνενόχους σε κάθε τους έγκλημα. Είναι έτοιμοι να δεχθούν κάθε πρόταση και ιδέα για την ρύθμιση μιας «ανυπόφορης» κατάστασης. Άλλωστε οι δημοκρατικοί θεσμοί είναι σαν το λάστιχο. Μπορεί κάποιος να ζητήσει να τεντώσουν λίγο παραπάνω. Φθάνει να μην σπάσουν. Φθάνει κανείς να τους αναγνωρίζει. Να ζητά την βελτίωση των κακώς κειμένων. Φθάνει για να κερδίσει «κάτι» παραπάνω, να δίνει άλλοθι στον εξουσιαστικό συρφετό.

Εκτός αυτού, όμως, στην κυριολεξία παραβιάζουν ανοικτά «παράθυρα» όσοι διεκδικούν από το κράτος να προχωρήσει στις περιβόητες αντιαπαγορευτικές πολιτικές. Οι εξουσιαστές έχουν αποδείξει τις ικανότητές τους να εμφανίζουν τις ήδη ειλημμένες αποφάσεις τους ως κοινωνικά αιτήματα, τα οποία δήθεν ενστερνίζονται ύστερα από διεκδικητικές πιέσεις. Το παραμύθι είναι παλιό, γνωστό και δοκιμασμένο. Ειδικά σε περιόδους «κρίσεων», καταρράκωσης των αυταπατών περί «κεκτημένων» εργασιακών ή άλλων. Ειδικά σε κοινωνικούς χώρους όπου με εκκωφαντικό τρόπο έχει καταγραφεί η κοινωνική ανυποταξία. Και ακόμα περισσότερο όταν ένα πλήθος νέων ανθρώπων παραμένει σταθερά μακριά από κάθε κόμμα με συνειδητά στραμμένη την πλάτη στην πολιτική.

Το ζήτημα, λοιπόν, για τους αναρχικούς δεν είναι να προτείνουν τρόπους, ώστε να εξωραϊστεί η «προβληματική» εικόνα χιλιάδων κολασμένων, που περιφέρονται στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, ανάμεσα τους και πλήθος μεταναστών.

Το ζήτημα για τους αναρχικούς δεν είναι να βρουν τρόπους να συνταχθούν ουσιαστικά με τις εξουσιαστικές λογικές αγωνιζόμενοι για «καθαρές» πλατείες και μάλιστα «ιστορικές», την ίδια στιγμή που δημαρχαίοι, ιδιοκτήτες ακινήτων, μεγαλοεργολάβοι και κάθε είδους επίδοξοι αναπλάστες υπερασπίζονται τα ιερά και τα όσια μιας άλλης «ιστορικότητας», αυτής του κέντρου της Αθήνας.

Και όμως η πραγματικότητα είναι τόσο γυμνή. Ένας πραγματικός στρατός από κάθε είδους αστυνομικές δυνάμεις ελέγχει ολοένα και πιο ασφυκτικά «ιστορικά» κέντρα και πλατείες. Ελέγχει τη διακίνηση ουσιών, ορίζει και μετακινεί πιάτσες τοξικοεξαρτημένων, αλλά και πιάτσες σωματεμπορίας. Ως εκ τούτου παραμένει το μεγάλο αφεντικό, που μπορεί να κάνει τα «στραβά μάτια» όταν θέλει, όπου θέλει και με όποιους όρους θέτει κάθε φορά. Ως εκ τούτου οι επιχειρήσεις «σκούπα» αναδεικνύουν τις εξουσιαστικές «αρετές» και μόνο αυτές.

Για εμάς οι τοξικοεξαρτημένοι δεν είναι μιάσματα, δεν είναι ανθρώπινα «απόβλητα», ούτε άρρωστοι, ούτε εγκληματίες. Γιατί πιστεύουμε ότι ακόμα και μέσα από τα ανθρώπινα πολλές φορές συντρίμμια μπορεί να ορθωθεί η αξιοπρέπεια. Γιατί δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουμε τους τοξικοεξαρτημένους ούτε να τους χαρακτηρίσουμε ως «τελειωμένους».

Κάθε είδους ανοχή στην νάρκωση και την εξάρτηση από ουσίες δεν

ται μόνο τη διατήρηση αυτής της κατάστασης, αλλά και τους όρους μιας άνευ προηγούμενου εξάπλωσής της. Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση συντείνουν τόσο η εξασφάλιση της σιωπής, όσο και η μετατόπιση του «ενδιαφέροντος» στις «παρενέργειες» της παρουσίας πλήθους τοξικοεξαρτημένων στο λεγόμενο ιστορικό κέντρο της πόλης.

Έτσι, οι πάνω από 300 νεκροί από ηρωίνη τον χρόνο δεν απασχολούν καν τα μονόστηλα των εφημερίδων, ενώ το «θέμα» φαίνεται ότι έχει χαρακτηριστεί ως «απαγορευμένο» ακόμα και για την «πιάτσα» των «ειδημόνων». Δεν είναι, λοιπόν, να απορεί κανείς, γιατί απουσιάζουν, εκκωφαντικά, αφίσες ενάντια στην νάρκωση και την εξάρτηση από κάθε λογής ουσίες, ή που σπανίζουν τα σποτάκια στην τηλεόραση σε σχέση με το «ζήτημα» και δεν θα αντιληφθεί κανενός είδους συστηματική προσπάθεια να αναδειχθεί το μέγεθος και οι επιπτώσεις αυτού του πραγματικού πολέμου με «θύματα» εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους.

Αδικούμε όμως ορισμένους.

Πρόκειται για τους πάσης φύσεως διαφημιστές της χρήσης ουσιών που επαναλαμβάνουν μονότονα το ίδιο και το ίδιο τροπάρι περί «ελεύθερης επιλογής», περί χρήσης και όχι κατάχρησης, περί «κοινωνικής αναγκαιότητας» της αποποινικοποίησης και του διαχωρισμού «σκληρών» και «μαλακών» ναρκωτικών. Αδικούμε τους «εισαγγελείς» που καταδικάζουν όποιον παραβιάζει τα επίσημα κυκλώματα διακίνησης κι εμπορίας ουσιών νάρκωσης και «διέγερσης», ενώ βγαίνουν ευχαριστημένοι από ένα θέατρο ή κέντρο διασκέδασης, όπου οι χρήστες «ευγενών» ουσιών προσφέρουν στο φιλοθεάμον κοινό ένα πλούσιο «καλλιτεχνικό» πρόγραμμα.

Αδικούμε αυτούς που μιλούν ενάντια στην πρέζα την ίδια στιγμή που λανσάρεται η χρήση κοκαΐνης, του «χόρτου», των χαπιών αλλά και πάσης φύσεως αλκοολούχων στα πλαίσια του **life style** ή της προσπάθειας υπεκφυγής των σκληρών και καταπιεστικών συνθηκών «ζωής». Αυτές οι συνθήκες, όσο χειροτερεύουν μέσα από το «βάθεμα της κρίσης» τόσο ωθούν ανθρώπους στη χρήση ουσιών.

Όμως η αλήθεια είναι πως **ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΣΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΟΚΑ, ΑΛΚΟΟΛ ΚΑΙ ΧΑΣΙΣΙ!**

Διάφορα επιχειρήματα χρησιμοποιούνται συχνά και από «επιφανείς» εκπροσώπους κομμάτων, που παρουσιάζονται έτοιμοι να συζητήσουν «λύσεις» προς την κατεύθυνση της «ελεύθερης επιλογής» και του διαχωρισμού των ουσιών σε «σκληρές» και «μαλακές».

Θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά. Είναι αλήθεια ότι **η ποινική μεταχείριση που επιφυλάσσει το κράτος και οι μηχανισμοί του στους τοξικοεξαρτημένους, που φυλακίζονται κυρίως για μικροκλοπές μεγαλώνει τον εφιάλτη τους**. Είναι αλήθεια ότι η πρέζα δεν έλλειψε ποτέ στους έγκλειστους των κολαστηρίων, ούτε τα ψυχοφάρμακα που μοιράζονται με την σέσουλα στα ψυχιατρεία των φυλακών για να διατηρείται η τάξη και η ηρεμία στα κρατικά μπουντρούμια. Άλλο τόσο, όμως, **είναι αλήθεια ότι το να διαπραγματεύεται κάποιος με το κράτος τα όρια της νομιμότητας της κατανάλωσης ναρκωτικών ουσιών σημαίνει συμμετοχή στην διαχείριση του προβλήματος.**

Εκτός αν νομίζει κανείς ότι οι εξουσιαστές μετανιωμένοι για τις ευθύνες τους είναι έτοιμοι να επανορθώσουν. Εκτός και αν πιστεύει κανείς ότι έχει πάψει να **αποτελεί κοινωνική πεποίθηση ότι οι μπάτσοι ελέγχουν την διακίνηση των ναρκωτικών και ότι το κράτος** την ρύθμιση μιας «ανυπόφορης» κατάστασης. Άλλωστε οι δημοκρατικοί θεσμοί είναι σαν το λάστιχο. Μπορεί κάποιος να ζητήσει να τεντώσουν λίγο παραπάνω. Φθάνει να μην σπάσουν. Φθάνει κανείς να τους αναγνωρίζει. Να ζητά την βελτίωση των κακώς κειμένων. Φθάνει για να κερδίσει «κάτι» παραπάνω, να δίνει άλλοθι στον εξουσιαστικό συρφετό.

Εκτός αυτού, όμως, στην κυριολεξία παραβιάζουν ανοικτά «παράθυρα» όσοι διεκδικούν από το κράτος να προχωρήσει στις περιβόητες αντιαπαγορευτικές πολιτικές. Οι εξουσιαστές έχουν αποδείξει τις ικανότητές τους να εμφανίζουν τις ήδη ειλημμένες αποφάσεις τους ως κοινωνικά αιτήματα, τα οποία δήθεν ενστερνίζονται ύστερα από διεκδικητικές πιέσεις. Το παραμύθι είναι παλιό, γνωστό και δοκιμασμένο. Ειδικά σε περιόδους «κρίσεων», καταρράκωσης των αυταπατών περί «κεκτημένων» εργασιακών ή άλλων. Ειδικά σε κοινωνικούς χώρους όπου με εκκωφαντικό τρόπο έχει καταγραφεί η κοινωνική ανυποταξία. Και ακόμα περισσότερο όταν ένα πλήθος νέων ανθρώπων παραμένει σταθερά μακριά από κάθε κόμμα με συνειδητά στραμμένη την πλάτη στην πολιτική.

Το ζήτημα, λοιπόν, για τους αναρχικούς δεν είναι να προτείνουν τρόπους, ώστε να εξωραϊστεί η «προβληματική» εικόνα χιλιάδων κολασμένων, που περιφέρονται στους κεντρικούς δρόμους της Αθήνας, ανάμεσα τους και πλήθος μεταναστών.

Το ζήτημα για τους αναρχικούς δεν είναι να βρουν τρόπους να συνταχθούν ουσιαστικά με τις εξουσιαστικές λογικές αγωνιζόμενοι για «καθαρές» πλατείες και μάλιστα «ιστορικές», την ίδια στιγμή που δημαρχαίοι, ιδιοκτήτες ακινήτων, μεγαλοεργολάβοι και κάθε είδους επίδοξοι αναπλάστες υπερασπίζονται τα ιερά και τα όσια μιας άλλης «ιστορικότητας», αυτής του κέντρου της Αθήνας.

Και όμως η πραγματικότητα είναι τόσο γυμνή. Ένας πραγματικός στρατός από κάθε είδους αστυνομικές δυνάμεις ελέγχει ολοένα και πιο ασφυκτικά «ιστορικά» κέντρα και πλατείες. Ελέγχει τη διακίνηση ουσιών, ορίζει και μετακινεί πιάτσες τοξικοεξαρτημένων, αλλά και πιάτσες σωματεμπορίας. Ως εκ τούτου παραμένει το μεγάλο αφεντικό, που μπορεί να κάνει τα «στραβά μάτια» όταν θέλει, όπου θέλει και με όποιους όρους θέτει κάθε φορά. Ως εκ τούτου οι επιχειρήσεις «σκούπα» αναδεικνύουν τις εξουσιαστικές «αρετές» και μόνο αυτές.

Για εμάς οι τοξικοεξαρτημένοι δεν είναι μιάσματα, δεν είναι ανθρώπινα «απόβλητα», ούτε άρρωστοι, ούτε εγκληματίες. Γιατί πιστεύουμε ότι ακόμα και μέσα από τα ανθρώπινα πολλές φορές συντρίμμια μπορεί να ορθωθεί η αξιοπρέπεια. Γιατί δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουμε τους τοξικοεξαρτημένους ούτε να τους χαρακτηρίσουμε ως «τελειωμένους».

Κάθε είδους ανοχή στην νάρκωση και την εξάρτηση από ουσίες δεν μπορεί παρά να είναι ασυμβίβαστη με τον αγώνα για την ελευθερία και την αναρχία

Ο αγώνας ενάντια σε κράτος και εξουσία είναι και αγώνας ενάντια σε κάθε είδους νάρκωση, εξάρτηση και καταστολή

Συσπείρωση Αναρχικών

Επειδή, είναι ένα ξεπερασμένο παραμύθι, πως η νεανική αμφισβήτηση, η επαναστατικότητα, και ο πειραματισμός εκφράζονται με τη χρήση οιασδήποτε ουσίας,

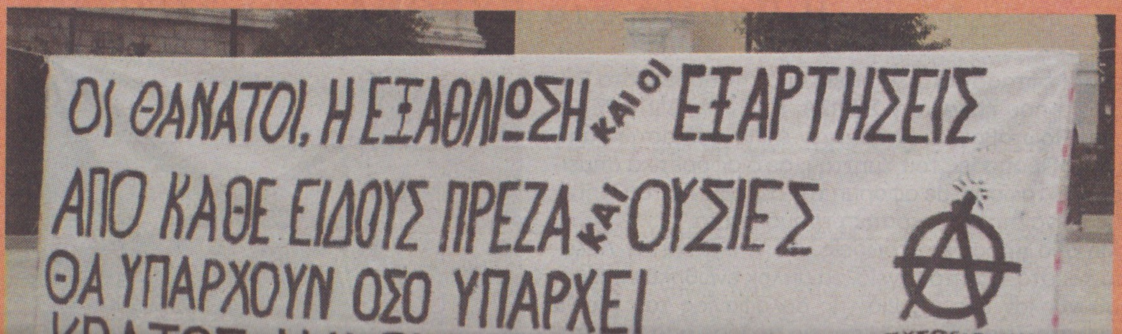
Επειδή, η δήθεν ελεύθερη επιλογή στο life style και στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να καλύψει την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, το ΦΟΒΟ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, ...

την ΠΛΗΞΗ... που έχουν επιβληθεί,

Επειδή, οι ουσίες που «ανεβάζουν» και οι ουσίες που «κατεβάζουν» είναι εξ ίσου κατασταλτικές,

Επειδή, κάθε είδους νάρκωση, ΠΑΡΑΝΟΜΗ ή ΝΟΜΙΜΗ, είναι ακόμη μια φυλακή,

Γι' αυτό τα οδοφράγματα απέναντι σε κράτος κι εξουσία ορθώνονται και ενάντια σε κάθε είδους νάρκωση κι ...

χρήση κοκαΐνης, του «χόρτου», των χαπιών αλλά και πάσης φύσεως αλκοολούχων στα πλαίσια του **life style** ή της προσπάθειας υπεκφυγής των σκληρών και καταπιεστικών συνθηκών «ζωής». Αυτές οι συνθήκες, όσο χειροτερεύουν μέσα από το «βάθεμα της κρίσης» τόσο ωθούν ανθρώπους στη χρήση ουσιών.

Όμως η αλήθεια είναι πως **ΟΣΟ ΚΙ ΑΝ ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΣΩΝΕΤΑΙ ΜΕ ΚΟΚΑ, ΑΛΚΟΟΛ Ή ΚΑΙ ΧΑΣΙΣΙ!**

Διάφορα επιχειρήματα χρησιμοποιούνται συχνά και από «επιφανείς» εκπροσώπους κομμάτων, που παρουσιάζονται έτοιμοι να συζητήσουν «λύσεις» προς την κατεύθυνση της «ελεύθερης επιλογής» και του διαχωρισμού των ουσιών σε «σκληρές» και «μαλακές».

Θα το επαναλάβουμε για μιαν ακόμη φορά. Είναι αλήθεια ότι **η ποινική μεταχείριση που επιφυλάσσει το κράτος και οι μηχανισμοί του στους τοξικοεξαρτημένους, που φυλακίζονται κυρίως για μικροκλοπές μεγαλώνει τον εφιάλτη τους**. Είναι αλήθεια ότι η πρέζα δεν έλλειψε ποτέ στους έγκλειστους των κολαστηρίων, ούτε τα ψυχοφάρμακα που μοιράζονται με την σέσουλα στα ψυχιατρεία των φυλακών για να διατηρείται η τάξη και η ηρεμία στα κρατικά μπουντρούμια. Άλλο τόσο, όμως, **είναι αλήθεια ότι το να διαπραγματεύεται κάποιος με το κράτος τα όρια της νομιμότητας της κατανάλωσης ναρκωτικών ουσιών σημαίνει συμμετοχή στην διαχείριση του προβλήματος.**

Εκτός αν νομίζει κανείς ότι οι εξουσιαστές μετανιωμένοι για τις ευθύνες τους είναι έτοιμοι να επανορθώσουν. Εκτός και αν πιστεύει κανείς ότι έχει πάψει να **αποτελεί κοινωνική πεποίθηση ότι οι μπάτσοι ελέγχουν την διακίνηση των ναρκωτικών και ότι το κράτος** και όμως η πραγματικότητα είναι τόσο γυμνή. Ένας πραγματικός στρατός από κάθε είδους αστυνομικές δυνάμεις ελέγχει ολοένα και πιο ασφυκτικά «ιστορικά» κέντρα και πλατείες. Ελέγχει τη διακίνηση ουσιών, ορίζει και μετακινεί πιάτσες τοξικοεξαρτημένων, αλλά και πιάτσες σωματεμπορίας. Ως εκ τούτου παραμένει το μεγάλο αφεντικό, που μπορεί να κάνει τα «στραβά μάτια» όταν θέλει, όπου θέλει και με όποιους όρους θέτει κάθε φορά. Ως εκ τούτου οι επιχειρήσεις «σκούπα» αναδεικνύουν τις εξουσιαστικές «αρετές» και μόνο αυτές.

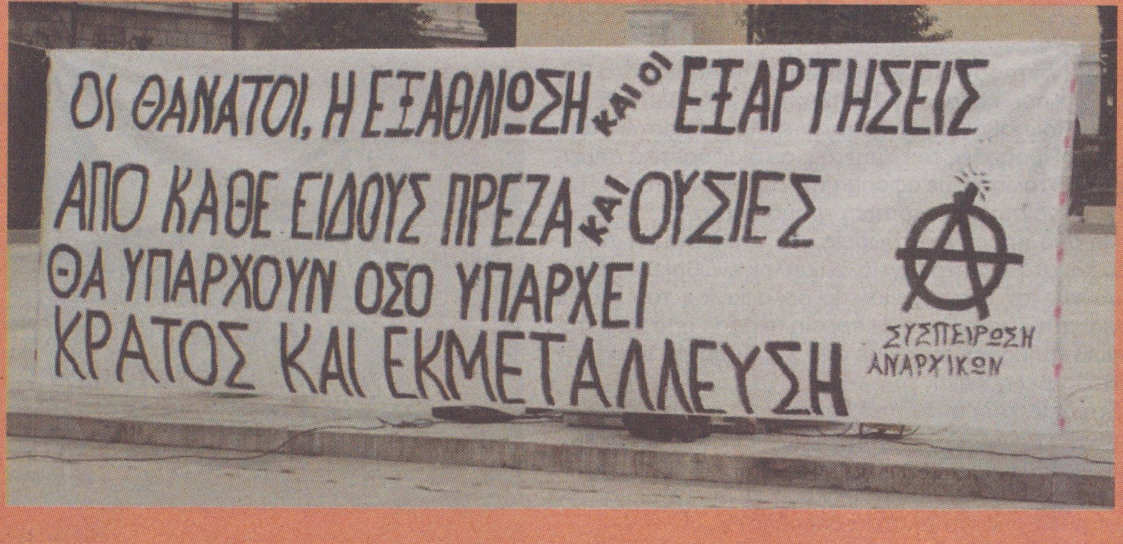
Για εμάς οι τοξικοεξαρτημένοι δεν είναι μιάσματα, δεν είναι ανθρώπινα «απόβλητα», ούτε άρρωστοι, ούτε εγκληματίες. Γιατί πιστεύουμε ότι ακόμα και μέσα από τα ανθρώπινα πολλές φορές συντρίμμια μπορεί να ορθωθεί η αξιοπρέπεια. Γιατί δεν πρόκειται να αντιμετωπίσουμε τους τοξικοεξαρτημένους ούτε να τους χαρακτηρίσουμε ως «τελειωμένους».

Κάθε είδους ανοχή στην νάρκωση και την εξάρτηση από ουσίες δεν μπορεί παρά να είναι ασυμβίβαστη με τον αγώνα για την ελευθερία και την αναρχία

Ο αγώνας ενάντια σε κράτος και εξουσία είναι και αγώνας ενάντια σε κάθε είδους νάρκωση, εξάρτηση και καταστολή

Συσπείρωση Αναρχικών

Την Παρασκευή 19 Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ στα Προπύλαια του Πανεπιστήμιου της Αθήνας που καλέστηκε από τη Συσπείρωση Αναρχικών και τους Αναρχικούς/ες μέσα κι έξω από σχολεία και σχολές. Υπήρχε μικροφωνική και μοιράστηκαν προκηρύξεις και φύλλα της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.